

**Священство: сила
божественності
сс. 14, 16, 19**

**Освіта: мій шлях із
бідності , с. 42**

**Навчити дітей безпечно
користуватися
Інтернетом, с. 64**

**75 років служіння і
самозабезпечення, с. 81**

Священна Сасквеганна, художник Глен С. Гопкінсон

15 травня 1829 року поблизу Гармоні, шт. Пенсільванія, Іван Христитель явився Джозефу Сміту й Оліверу Каудері. Діючи під керівництвом апостолів давнини—Петра, Якова та Івана—він поклав свої руки на голову Джозефа і Олівера й надав їм Ааронове священство.

Потім Іван Христитель дав настанову Джозефу христити Олівера, а після цього Олівер мав охристити

Джозефа у ріці Сасквеганна. Потім вони мали висвятити один одного в Ааронове священство. (Див. Джозеф Сміт—Історія 1:68–72; УЗ 13:1.)

Через кілька тижнів Петро, Яків та Іван явилися Джозефу й Оліверу поблизу Гармоні, надали їм святе Мелхиседекове священство і висвятили їх на апостолів (див. УЗ 27:12; 128:20).

Ліягона, червень 2011 р.

ПОСЛАННЯ

- 4** Послання Першого Президентства:
Благословення десятини
Президент Генрі Б. Айрінг
- 7** Послання візитного вчителювання:
Товариство святих жінок

СТАТТІ

- 16** Благословення священства:
навчитися довіряти Богові
Марк Л. Гровер
Я не почувався впевнено, коли надавав благословення, але коли моя дружина захворіла на рак, я знав, що був тим каналом, через який вона могла отримати допомогу.
- 24** Я відчайдушно намагався зупинитися
Ім'я не вказується
Як я подолав свою залежність від порнографії, що тривала десятиліттями.

- 28** Справжній шлях до щастя
Старійшина Квентін Л. Кук
П'ять складових щастя.

- 34** Безпечного плавання на шляху додому
Річард М. Ромні
Дім є безпечною гаванню для молоді у Вісакапатнамі, Індія.

- 81** Церковний план благополуччя
Святкуємо 75 річницю самозабезпечення і служіння.

РУБРИКИ

- 8** Через мале і просте
- 11** Служіння в Церкві: Рада приходу—це благословення
Старійшина М. Рассел Баллард
- 12** Ми говоримо про Христа:
Він переніс мої печалі
Джейн Блік

- 14** У що ми віримо:
Священство—це повноваження діяти від імені Бога

- 19** Наші домівки, наші сім'ї:
Сила праведного прикладу
Джеррі Стрінгем

- 20** Класика євангелії:
Концепція шлюбу святих останніх днів
Президент Х'ю Б. Браун

- 38** Голоси святих останніх днів

- 74** Церковні новини

- 79** Ідеї для домашнього сімейного вечора

- 80** До нових зустрічей:
Побудувати міцну основу
Джошуа Дж. Перкі

НА ОБКЛАДИНЦІ

Перша сторінка обкладинки: *Відновлення Мелхиседекового священства*, художник Уолтер Рейн. Четверта сторінка обкладинки: фотоілюстрація Метью Рієра.

42

42 Сила освіти

Сузі Taggí Коело Кальдас Нельсен
Моя мати сказала, що лише це допоможе мені вибратися з бідності.

Чи зможете ви в цьому номері знайти заховану Ліягону?
Підказка: запитай у Ніколь

46 Запитання і відповіді

Як я можу зрозуміти, чи мої випробування є засобом, що допоможе мені стати кращою людиною, чи застереженням від Небесного Батька про те, що я рухаюся в хибному напрямку?

48 Твій приклад має значення

Старійшина Джозеф В. Сіаті
Молодь у Кенії, Африка, вчиться тому, що життя за євангелією зміцнює їх та інших.

51 Рядок за рядком: Учення і Завіти 121:41–43

52 Плакат: Священний гай

53 На місіонерській ниві: Мова Духа

Педро Овальєс

54 Навчити людину рибалити

Адам С. Олсон
Коли його батько помер, Небесний Батько Езри був поруч, щоб допомогти.

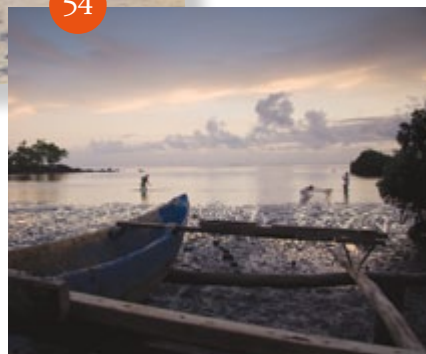
58 Чого навчило мене плавання

Марісса Томпсон

Вплив однолітків не завжди негативний.

54

68

60 Надійся на Господа

Елейн Ш. Дальтон
Чому мій батько помер? Вірш зі Старого Завіту дав мені відповідь.

61 Особливий свідок: Які благословення ми отримуємо завдяки відновленій Церкві?

Старійшина Л. Том Перрі

62 Початкове товариство вдома: Завдяки основним принципам та обрядам євангелії я знову зможу жити з Богом

Ана Марія Кобурн і Крістіна Франко

64 Вимкни й розкажи

Данієлла Кеннінгтон
Коннор зрозумів, що робити, коли він побачить поганий веб-сайт.

67 Наша сторінка

68 Моє важливе рішення

Ребекка Шоу
Ніколь молиться, щоб знати, чи треба їй христитися.

70 Для молодших дітей

Офіційний міжнародний журнал Церкви Ісуса Христа
Святих Останніх Днів

Перше Президентство: Томас С. Монсон,
Генрі Б. Айрінг, Дітер Ф. Ухтдорф

Вворум Дванадцятих Апостолів: Бойд К. Пекер,
Л. Том Перрі, Рассел М. Нельсон, Даллін Х. Оукс,
М. Рассел Баллард, Річард Г. Скотт, Роберт Д. Хейлз,
Джеффри Р. Холланд, Девід А. Беднар, Квентін Л. Кук,
Д. Тодд Крістофферсон, Ніл Л. Андерсен

Редактор: Пол Б. Пайпер
Консультанти: Стенлі Г. Елліс, Крістофель Голден
мол., Йошихіко Кікучі

Головний директор: Девід Л. Фрішкнетт
Керівник редакційного відділу: Вінсент А. Вон
Керівник відділу графіки: Аллан Р. Лойборг

Головний редактор: Р. Вел Джонсон
Помічники головного редактора: Дженіфер Л.
Грінвуд, Адам С. Олсон

Заступник редактора: Райян Карр
Помічник редактора: Сюзен Барретт
Редколегія: Девід А. Едвардс, Метью Д. Фліттон,
Ларен Портер Гонт, Леррі Гіллер, Керрі Кастен,
Дженіфер Медді, Мелісса Меррілл, Майкл Р. Морріс,
Саллі Дж. Оуджерк, Джошуа Дж. Перкі, Чед Е. Фарес,
Джен Пінбороу, Річард М. Ромні, Джанет Томас, Пол
Ванденберге, Мелісса Зентено

Головний директор художнього відділу: Дж. Скотт
Кнудсен

Керівник художнього відділу: Скотт Ван Кемпен
Керівник видавництва: Джейн Енн Пігерс
Старші дизайнери: С. Кімбол Ботт, Томас С. Чайлд,
Коллін Хінклі, Ерік П. Джонсон, Скотт М. Муй
Склад видавництва: Калі Р. Аройо, Коллет Небекер
Оне, Говард Дж. Браун, Джулі Бурдетт, Реджинальд
Дж. Крістенсен, Кім Фенстермейкер, Кетлін Говард,
Деніс Кірбі, Джинні Дж. Нільсон

Підготовка до друку: Джефф Л. Мартін

Відповідальний за друк: Крейг К. Седжвік
Відповідальний за розповсюдження: Еван Ларсен

За інформацією щодо передплати і цін поза межами
Сполучених Штатів і Канади звертайтеся до місцевого
розподільного центру Церкви або керівника приходу
чи філії.

**Рукописи і запитання надсилайте до Liahona,
Rm. 2420, 50 E. North Temple St., Salt Lake City, UT
84150-0024, USA; або електронною поштою на
адресу: liahona@ldschurch.org.**

Ліягона (слово з Книги Мормона, що означає "компас"
або "дороговказ") друкується: албанською, англійською,
біслама, болгарською, вірменською, в'єтнамською,
голландською, грецькою, датською, естонською,
індонезійською, ісландською, іспанською, італійською,
камбоджійською, китайською, кірибаті, корейською,
латвійською, литовською, мальгаскою, маршалійською,
монгольською, німецькою, норвезькою, польською,
португальською, російською, румунською, самоанською,
себуано, словенською, тагальською, тайянською,
тайською, тонганською, угорською, українською, урду,
фіджійською, фінською, французькою, хорватською,
чеською, шведською та японською мовами.
(Періодичність видання різна в залежності від мови).

© 2011 by Intellectual Reserve, Inc. Усі права застережено.
Printed in the United States of America.

Текст та ілюстрації з *Ліягони* можна копіювати для
разового некомерційного церковного або домашнього
використання. Ілюстративні матеріали не можна
копіювати, якщо інше не зазначено у відповідному
місці біля ілюстрації. Із запитаннями щодо авторських
прав звертайтеся до Офісу інтелектуальної власності
за адресою: Intellectual Property Office, 50 E. North
Temple St., Salt Lake City, UT 84150, USA; електронна
адреса: cor-intellectualproperty@ldschurch.org.

For Readers in the United States and Canada:
June 2011 Vol. 14 No. 6. LIAHONA (USPS 311-480)
Ukrainian, (ISSN 1096-5173) is published monthly by The
Church of Jesus Christ of Latter-day Saints, 50 East North
Temple St., Salt Lake City, UT 84150. USA subscription price
is \$10.00 per year; Canada, \$12.00 plus applicable taxes.
Periodicals Postage Paid at Salt Lake City, Utah. Sixty days'
notice required for change of address. Include address
label from a recent issue; old and new address *must* be
included. Send USA and Canadian subscriptions to Salt Lake
Distribution Center at address below. Subscription help
line: 1-800-537-5971. Credit card orders (Visa, MasterCard,
American Express) may be taken by phone. (Canada Poste
Information: Publication Agreement #40017431)

POSTMASTER: Send address changes to Salt Lake
Distribution Center, Church Magazines, PO Box 26368,
Salt Lake City, UT 84126-0368.

Більш докладно в он-лайні

Liahona.Lds.org

ДЛЯ ДОРΟΣЛИХ

У статті **"Я відчайдушно намагався зупинитися"** (с. 24) розповідається про те, як один чоловік подолав свою залежність від порнографії. Ми зробили добірку статей на цю тему на сайті www.liahona.Lds.org.

ДЛЯ МОЛОДІ

Молодь у Вісакапатнамі, Індія, зміцнюється завдяки своїм сім'ям (див. с. 34). Див. більше фотографій на сайті www.liahona.Lds.org.

ДЛЯ ДІТЕЙ

Не на всі вебсайти можна безпечно заходити (див. с. 64). Але на цей можна: **знайди ігри та вправи** на www.liahona.Lds.org.

ВАШОЮ МОВОЮ

Журнал *Ліягона* та інші церковні матеріали доступні багатьма мовами на сайті www.languages.Lds.org.

ТЕМАТИЧНИЙ ПОКАЖЧИК ЦЬОГО НОМЕРА

Номери сторінок відповідають першій сторінці статті.

Батьківство, 20

Благополуччя, 81

Благословення, 16, 38, 39, 41

Вивчення Писань, 34

Випробування, 12, 16, 39, 46

Відновлення, 52, 61

Віра, 60, 62

Десятина, 4

Доброта, 70

Довіра, 60

Дружба, 34, 58

Засоби масової інформації, 64

Згубна звичка, 24

Зразок, 19, 28, 48, 54

Ісус Христос, 12

Місіонерська робота, 53

Молитва, 67, 68

Натхнення, 40

Норми, 28, 48, 58, 64

Освіта, 42

Побачення, 19

Покаяння, 19, 62, 64

Порнографія, 24

Ради, 11

Самозабезпечення, 7, 81

Свідчення, 53, 80

Святий Дух, 62, 64, 68

Священство, 14, 16, 19, 38,

39, 41, 48, 51

Сім'я, 19, 20, 28, 34, 54, 70

Смерть, 12, 54, 60

Сум, 12

Товариство допомоги, 7

Хрищення, 62, 68, 73

Шлюб, 20

Щастя, 20, 28

Президент Генрі Б. Айрінг

Перший радник
у Першому Президентстві

БЛАГОСЛОВЕННЯ ДЕСЯТИНИ

Бог дає нам заповіді, маючи на меті благословити нас. Він хоче дати нам вічне життя—найбільший з усіх Його дарів (див. УЗ 14:7). Аби отримати дар, який полягає в тому, щоб завжди жити сім'ями разом з Ним у цілестіальному царстві, ми повинні бути здатними жити за законами того царства (див. УЗ 88:22).

Він дав нам заповіді у цьому житті, щоб допомогти розвинути цю здатність. Закон десятини—це одна з тих підготовчих заповідей. Закон полягає в тому, що ми віддаємо Господу десятю частину нашого доходу. Це настільки просто, що зрозуміло навіть дітям. Я бачив, як діти вручали єпископу конверти з десятиною, в яких лежала десята частина зароблених ними монет.

Одне з благословень, яке приносить сплата повної десятини,—це зміцнення віри, достатньої для того, щоб жити навіть за вищим законом. Аби жити в цілестіальному царстві, ми повинні жити за законом посвячення. Ми повинні відчувати, що

все, чим ми є, і все, що ми маємо, належить Богові.

Є щонайменше три способи, у які сплата повної десятини в цьому житті готує нас до того, щоб ми *відчули*, що нам необхідно відчувати, аби отримати дар вічного життя.

По-перше, коли ми сплачуємо нашу десятину Церкві, Небесний Батько проливає на нас благословення. Кожна людина, яка постійно сплачує повну десятину, знає, що це істинно так. Іноді це духовні благословення, іноді—матеріальні. Вони приходять у час, призначений Господом і відповідно до того, що, як Він знає, є для нас найкращим.

Коли приходять ті благословення, зростає наша віра в те, що Бог є джерелом всього хорошого в нашому житті. Стає легше зрозуміти, що посвячення—це визнання істини про те, що всі Божі творіння належать Йому. Це викликає в нас *почуття* вдячності за те, що Він просить лише десяту частину того, що Він уже дав нам. Тож ми краще підготуємося жити за законом посвячення, коли це буде від нас вимагатися.

По-друге, усі ми, хто постійно сплачує повну десятину, *відчуваємо* більшу впевненість, коли просимо Бога про те, що необхідно нам і нашим сім'ям. Якщо ми вірні у виконанні завіту зі сплати десятини, то Він обіцяє нам давати більше благословень, ніж ми можемо вмістити (див. Малахія 3:10). Тож одним з величних благословень десятини є впевненість у тому, що чекає на нас у майбутньому. Якими б не були наші обставини, все складеться

якнайкраще. Коли ми дотримуємося своїх обіцянок, Він дотримується Своїх. Почуття спокою—це одне з найбільших благословень за сплату повної десятини. Ті, хто дотримується заповіді десятини, можуть свідчити, що благословення миру є реальним і дорогоцінним.

По-третє, ті, хто платить десятину, *відчувають*, як зростає їхня любов до Бога і до всіх Божих дітей. Це зростання любові приходить завдяки розумінню того, як Батько використовує нашу десятину, щоб благословляти людей у цьому світі й у вічності.

За допомогою Своїх уповноважених служителів Він витрачає десятину з великою обережністю. Платник десятини допомагає Господу будувати храми, де сім'ї можуть запечатуватися навіки. Платник десятини допомагає Йому посилати євангелію до людей по всьому світу. Платник десятини допомагає Йому, у Його спосіб через Його служителів, полегшувати долю тим, хто голодує і страждає. Будь-хто з тих служителів може розповісти вам, як збільшується любов завдяки використанню коштів десятини для того, щоб благословляти людей. І те ж саме вам скаже будь-хто з вірних платників десятини.

До співбесіди з врегулювання десятини ще багато місяців. Я молюся, щоб ви і ваша сім'я вже зараз почали планувати й готуватися до того, аби бути гідними тих благословень, що Бог проливає на людей, які можуть сказати Йому: я платник повної десятини. ■

ЯК НАВЧАТИ З ЦЬОГО ПОСЛАННЯ

- Іноді найкращий спосіб викласти певний принцип—це продемонструвати його (див. *Навчати—немає покликання величнішого* [2000], с. 175). Ви можете попросити одного із членів сім'ї показати, що являє собою одна десята частина. Ця людина може показати це, відділивши один предмет від десяти. На закінчення ви можете попросити одного із членів сім'ї показати, як заповнювати квитанцію для сплати десятини.
- “Ті, кого ви навчаєте, матимуть користь від будь-якої участі в обговоренні” (*Навчати—немає покликання величнішого*, с. 63). Запросіть членів сім'ї розповісти, як вони розуміють такі слова президента Айрінга: “*відчу[ти]*, що нам необхідно відчувати, аби отримати дар вічного життя”. Ви можете обговорити три способи того, як сплата десятини готує нас до того, щоб ми відчували те, що повинні відчувати, аби отримати Божі благословення.

МОЛОДІ

Достатньо грошей

Фабіано дош Сантош да Сільва

Я зустрів місіонерів, коли мені було 17 років. У той час я жив разом зі своїм старшим братом. Наша мама померла за рік до того, і життя було важким. Коли місіонери мене навчали, я зрозумів, що Церква є саме тим, чого я шукав. Але вплив друзів заважав мені ходити до церкви в неділю.

Одного разу я пішов на церковний захід у будній день. Коли я побачив молодь, яка сміялася й розважалася, то відчув велику радість. Місіонери разом з молодими людьми скористалися тією нагодою, щоб провести зі мною євангельський урок. У мене були такі хороші почуття, що я вирішив охреститися.

Але навіть після того, як я приєднався до Церкви, мені довелося долати труднощі. Я був єдиним членом Церкви у тій частині міста й жив далеко від приходу. Мої друзі, які не належали до Церкви, більше не хотіли мати зі мною нічого спільного. Коли виникало відчуття самотності, я молився й відчував любов Господа.

Щомісяця я отримував невелику суму з рахунку, який залишила моя мати. Було важко прожити на такі мізерні гроші. Але я прийняв рішення бути слухняним. Я сплачував десятину і також мав платити за проїзд до семінарії та на церковні збори в неділю. Не знаю, яким чином, але в кінці місяця я бачив, що мені вистачало грошей на все це.

Я знаю, що то було благословення за сплату десятини. Послух цій заповіді допоміг мені здобути сильніше свідчення, відслужити на місії та бачити благословення, тож я міг зміцнювати нових членів Церкви, які поставали перед труднощами.

ДІТЯМ

Я можу платити десятину

Платити десятину означає **віддавати 10 відсотків** того, що заробив, Господу. Поглянь на цих трьох дітей, які виконують певну роботу. У першому рядку під кожним малюнком напиши, скільки, на твою думку, кожна дитина може заробити грошей за цю роботу. У другому рядку напиши, скільки становитиме десятина.

Призове запитання: Хто із цих платників десятини отримає найбільше благословень? (Підказка: див. останній абзац статті президента Айрінга).

Зміцнення сімей через самозабезпеченість в мирських аспектах життя

Розвиток самозабезпеченості—здатності дбати про себе і про власні сім'ї—є відповідальністю кожної сестри. Ми стаємо самозабезпеченими, коли вчимося любити працю, коли прагнемо отримати натхнення щодо того, як краще забезпечити себе, і працюємо разом з членами сім'ї, щоб задовольнити основні потреби.

Коли ми самозабезпечені, ми використовуємо свої благословення і ресурси для того, щоб підготуватися до можливих проблем або уникнути їх. Проте самозабезпеченість зростає, якщо молитися про сміливість і віру, які допоможуть долати випробування, що обов'язково прийдуть. Самозабезпеченість також допомагає нам виконувати наше зобов'язання піклуватися про інших.

У Товаристві допомоги нас навчають принципам і навичкам самозабезпеченості. Сестри можуть навчитися складати бюджет, позбавлятися боргів, дізнатися як отримати роботу, про Писання і євангелію, про те, як навчати інших читати і навчатися, про технології, фізичне здоров'я, фізичні вправи, попередження щодо набуття згубних звичок і як їх позбутися, соціальне та емоційне здоров'я, попередження захворювань, садівництво, виробництво і зберігання їжі, готовність до непередбачених ситуацій та багато іншого, що допоможе нам стати самозабезпеченими¹.

Джулі Б. Бек, генеральний президент Товариства допомоги, сказала, що “забезпечення себе та інших є ознакою того, що ми дійсно є учнями Господа Ісуса Христа. ... Коли моя [свекруха] раптово померла минулого року, то залишила свідчення про своє вміння забезпечувати себе. Вона мала діючу храмову рекомендацію, старенькі, зачитані Писання і посібники з навчання євангелії. Ми з любов'ю розділили між собою казанки, сковорідки та посуд, в яких вона готувала тисячі страв. Вона залишила нам стьобані ковдри, які зробила зі старого одягу. Моя свекруха вірила у стародавнє прислів'я: “Нічого не марнуй, використовуй те, що є, і обходься без того, чого немає”. Ми бачили запаси харчів, які вона сама виростила, законсервувала та склала у комору. Особливо зворушливими для нас були її маленькі розрахункові книжечки, в яких вона акуратно записувала свої витрати протягом багатьох років. Оскільки вона жила завбачливо, то заощадила певну суму, яку зберігала на непередбачені випадки, і в неї зовсім не було боргів! Та найважливішим було те, що вона навчала багатьох інших людей тим навичкам, які вона здобула протягом свого сумлінного життя”².

Вивчіть поданий матеріал і знайдіть спосіб обговорити його з сестрами, яких ви відвідуєте. Звертайтеся до запитань, які допоможуть вам зміцнити ваших сестер і перетворити Товариство допомоги на активну частину свого власного життя.

Що я можу зробити?

1. Як я можу допомогти моїм сестрам та їхнім сім'ям покращити самозабезпеченість в мирських аспектах життя?
2. Як я можу вдосконалити свою самозабезпеченість?

Більш докладна інформація міститься на сайті www.reliefsociety.lds.org.

ПОСИЛАННЯ

1. Див. *Довідник 2: Керування Церквою* (2010), 9.4.2.
2. Джулі Б. Бек, “Обов'язки президента Товариства допомоги стосовно благополуччя”, *Основні принципи благополуччя та самозабезпечення* (2009), с. 6.
3. *Teachings of Presidents of the Church: Brigham Young* (1997), 231.

З нашої історії

Сестри з Товариства допомоги завжди брали участь у роботі спасіння душ і фізично, і духовно. Коли жіноче Товариство допомоги міста Наву щотижня збиралося, сестри розповідали про тих, хто потребував допомоги. Для полегшення стану нужденних надавалися гроші, речі, використовувалися таланти і вдіявся час. Ця основна робота з полегшення страждань залишалася роботою Товариства допомоги протягом поколінь.

Коли святі прибули в Долину Солоного озера, Президент Бригам Янг (1801–1877) радив сестрам надавати допомогу тим, хто потребував її, і здобувати навички, які б дозволили їм дбати про себе. Він сказав: “Навчайтеся підтримувати себе; запасайте зерно і борошно й збережіть його на той день, коли прийде нужда”³. Під проводом священства Товариство допомоги продовжує навчати самозабезпеченню заради захисту сім'ї та заохочувати особисту праведність і справи милосердя, що є чистою любов'ю Христа.

З Писань:

Іван 13:34–35; Яків 1:27; Мосія 4:26; Учення і Завіти 29:34–35; 38:30; 44:6

Через мале і просте

“І з малого виходить те, що є великим”
(УЗ 64:33).

ПРО ІСТОРІЮ ЦЕРКВИ В УСЬОМУ СВІТІ

Німеччина

Хоча місіонерська робота розпочалася в Німеччині в 1840-х роках, лише в 1851 році змогли охреститися ті двоє людей, які, ймовірно, були першими наверненими. Того ж року президент Джон Тейлор, у той час член Кворуму Дванадцятьох Апостолів, поїхав до Гамбурга, щоб допомагати в нагляді за перекладом Книги Мормона німецькою мовою. Філію в Гамбурзі було організовано в 1852 році, але більшість перших навернених емігрували до Юти з причини переслідувань. Серед них був і Карл Г. Майзер, який пізніше став президентом Академії Бригама Янга у Прово, шт. Юта.

Після Першої світової війни в Німеччині спостерігалось стрімке

зростання кількості навернених до Церкви, особливо з 1921 по 1925 рік. Німецьку місію було розділено на Німецько-Австрійську місію і Швейцарсько-Німецьку місію. Східнонімецьку місію було створено в 1937 році. Під час Другої світової війни місіонери виїхали з Німеччини. Коли в 1947 році вони повернулися, країна

була поділена на Східну і Західну Німеччину. Однак місіонерська робота тривала, і 19 червня 1985 року у Східній Німеччині було освячено Фрайберзький храм—перший храм у комуністичній країні. Ще один храм було освячено двома роками пізніше у Франкфурті, Західна Німеччина. У 1990 році країну було об'єднано.

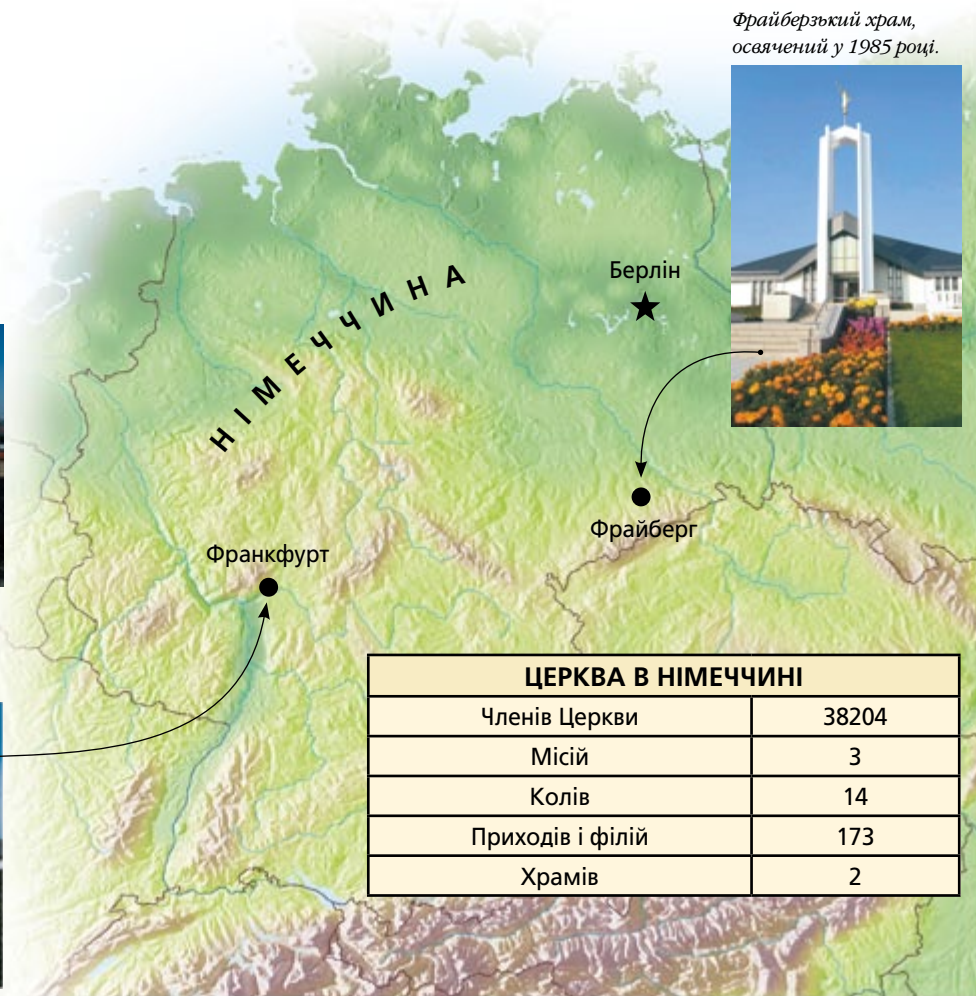

Карл Г. Майзер емігрував зі своєї рідної Німеччини і прибув до Юти в 1860 році.

Фрайберзький храм, освячений у 1985 році.

Вгорі: панорама Мюнхена, Німеччина.
Внизу: Франкфуртський храм, освячений у 1987 році.

ЦЕРКВА В НІМЕЧЧИНІ	
Членів Церкви	38204
Місій	3
Колів	14
Приходів і філій	173
Храмів	2

На першому місці—євангелія

Місіонери познайомилися з моїм прадідусем на Самоа і навчали його. Коли мій дідусь приєднався до Церкви, йому довелося відмовитися від традиційних вірувань та релігійних обрядів свого народу. Наша сім'я пишається своїм самоанським спадком, але завдяки прикладу дідуся ми навчилися ставити євангелію на перше місце.

Коли я був юнаком, тато поговорив зі мною про татування, які зазвичай наносять членам племені, та про деякі поширені страви, що не завжди відповідають вченням Церкви. Тато сказав: “Не дозволяй собі цього. В першу чергу ти—дитина Бога, а вже потім—самоанець, великий міцний хлопець з островів”. Я запам’ятав це на все життя.

Сьогодні ми з дружиною живемо в Коста-Ріці. Як і в кожній країні, тут також існують свої традиції та культурні особливості, що суперечать вченням Церкви. Іноді нам доводиться виявляти сміливість, щоб відкинути ті традиції та звернутися до вчень євангелії Ісуса Христа.

Морган Са Матаалі, Коста-Ріка

Створіть профіль на Mormon.org

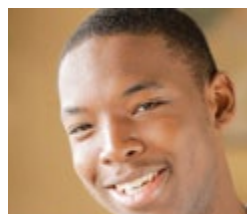
Члени Церкви по всьому світу можуть ділитися євангелією, створивши профіль на Mormon.org. Відвідувачі сайту користуються цими профілями, щоб дізнатися про Церкву безпосередньо від членів Церкви. Створіть профіль і поділіться своїм свідченням, виконуючи такі кроки:

1. Зайдіть на сайт **mormon.org/create**. Увійдіть, використовуючи свій акаунт СОД. Якщо у вас немає акаунту СОД, зареєструйтеся, щоб отримати ім'я користувача і пароль, ввівши номер вашого запису про членство і дату народження. Знайдіть свій номер запису про членство на храмовій рекомендації або зв'яжіться з діловодом приходу чи філії, який веде облікові записи.
2. Введіть інформацію в такі поля: “Про себе”, “Чому я мормон”, “Як я живу за своїм віруванням”, “Найпоширеніші запитання”, “Особисті історії” та “Додаткова інформація”.
3. Створюючи свій профіль, пам'ятайте про те, що ви будете

звертатися до людей, які не є членами Церкви. Уникайте фраз, яких вони можуть не знати. Наприклад, ви можете сказати: “Раз на місяць я викладаю у класі для дорослих жінок учення сучасних пророків” замість “Я вчитель класу “Учення для нашого часу” в Товаристві допомоги”.

4. Помістіть свою фотографію, ім'я і коротко розкажіть про себе. Ви також можете помістити у своєму профілі посилання на свій блог, сторінку на Facebook чи Twitter, хоча це не обов'язково. Не вказуйте докладну інформацію про себе, наприклад, своє прізвище чи назву міста, в якому живете.

Як тільки ви створите свій профіль, його буде надіслано на затвердження координаторам. Після затвердження профілю відвідувачі сайту зможуть прочитати ваше свідчення й зв'язатися з вами, аби отримати докладнішу інформацію про Церкву.

Вікторина щодо Президентів Церкви

Хто з Президентів Церкви мав відношення до нижчезказаних предметів.

1. Сонячні окуляри. Їх носив Президент Церкви, коли подорожував, щоб відвідати поселення на території Юти.

2. Циліндр. Цей предмет був атрибутом Президента, відомого вишуканістю свого зовнішнього вигляду і манер.

3. Медаль за видатне служіння. Цей Президент Церкви отримав цю нагороду за служіння міністром сільського господарства в кабінеті міністрів президента США Дуайта Д. Ейзенхауера.

4. Жетони на отримання товарів за програмою благополуччя. Цей президент запровадив і втілював церковну програму благополуччя у роки Великої депресії.

5. Сідло. Цей пророк любив свого коня на ім'я Сонні-Бой.

6. Щоденник. Цей пророк мав обов'язок зберігати історію Церкви, і його записи є одними з найцінніших серед історичних матеріалів Церкви.

7. Фото Єрусалимського центру УБЯ. Цей Президент Церкви вів перемови

для отримання землі в Єрусалимі з метою побудови цього центру.

8. Мініатюрний мікрофон. Цей Президент користувався цим приладом,

А. Джозеф Сміт мол. (1805–1844)

Б. Бригам Янг (1801–1877)

В. Джон Тейлор (1808–1887)

Г. Уілфорд Вудраф (1807–1898)

Д. Лоренцо Сноу (1814–1901)

Е. Джозеф Ф. Сміт (1838–1918)

Є. Гебер Дж. Грант (1856–1945)

Ж. Джордж Альберт Сміт (1870–1951)

З. Девід О. Мак-Кей (1873–1970)

И. Джозеф Філдінг Сміт (1876–1972)

І. Гарольд Б. Лі (1899–1973)

Ї. Спенсер В. Кімбол (1895–1985)

Й. Езра Тефт Бенсон (1899–1994)

К. Говард В. Хантер (1907–1995)

Л. Гордон Б. Хінклі (1910–2008)

М. Томас С. Монсон (1927–)

прикріпленим до окулярів, бо його голос був дуже тихим внаслідок кількох операцій на горлі, проведених з метою лікування раку.

9. Ціпок. Цей Президент користувався ціпком в останні роки свого життя, і він доброзичливо помахував ним, вітаючи групи святих останніх днів.

10. Квитанція для сплати десятини. Цей Президент звертав особливу увагу на вчення Джозефа Сміта про десятину.

11. Скрипаль на даху. Цей Президент любить літературу і неодноразово цитував цей класичний твір.

12. Друкарська машинка. Цей Президент був одним з найпродуктивніших церковних письменників.

13. Меч. Цей Президент служив командувачем Легіону в Наву.

14. Вінок з квіток.

Цей пророк у 15 років поїхав на Гаваї й був там одним з перших місіонерів-святих останніх днів.

15. Кишеньковий годинник. Цей предмет був з пророком у день жорстокої розправи в Картеджській в'язниці.

16. Срібна скаутська нагорода "Буйвол". Цей Президент був першим, хто активно пропагував запровадження руху скаутів у Церкві.

Рада приходу

—ЦЕ БЛАГОСЛОВЕННЯ

Старійшина М. Рассел Баллард

З Кворуму Дванадцятьох Апостолів

Багато років тому, коли я служив єпископом, одна сім'я в нашому приході пережила важкі часи через втрату батьком роботи. Їхнє благополуччя викликало у мене занепокоєння, тож я відвідав їх, аби порадитися і запропонувати допомогу від Церкви. Цікавим було те, що вони без ентузіазму відгукнулися на мою пропозицію надати матеріальну допомогу, тож я виніс це питання на раду приходу. В душі любові, дотримуючись конфіденційності, я розповів членам ради про своє занепокоєння цією чудовою сім'єю і попросив їх поділитися ідеями щодо того, як ми можемо благословити цих людей.

Наш президент Товариства допомоги виявила бажання відвідати матір і розпитати про їхні матеріальні потреби й разом із сім'єю зробити все можливе, щоб придбати необхідні товари—що, звичайно ж, входить до її обов'язків згідно з програмою Церкви. За кілька днів вона зробила те, що не вдалося мені, і сім'я смиренно та з вдячністю прийняла допомогу у вигляді необхідних товарів. Президент кворуму старійшин порадився з батьком сімейства, що, звичайно ж, було його правом і обов'язком, та разом з ним обговорював різні способи знаходження роботи. Наш президент Товариства молодих чоловіків помітив, що дім, у якому жила сім'я, вкрай потребував фарбування. Тож він організував священиків разом з

ПІДТРИМУЙТЕ ТИХ, ХТО ПОТРЕБУЄ ДОПОМОГИ

“Члени ради приходу прагнуть бути обізнаними про потреби, добробут та духовний розвиток членів Церкви в їхніх організаціях. Вони також мають знати про членів Церкви, які стикаються з особливими викликами або змінами обставин життя. Ця інформація дозволить їм зміцнювати тих, хто найбільше потребує їхньої допомоги”.

Довідник 2: Керування Церквою (2010), 4.5.1.

Довідник 2 і трансляції *всесвітнього навчання* провідництва у листопаді 2010 і лютому 2011 року можна знайти на LDS.org. Клацніть на «Menu», а потім на «Serving in the Church».

групою первосвящеників, і вони пофарбували будинок.

Під час розмови з батьками я зрозумів, що в них було багато боргів і прострочені платежі по заставі. Діючи згідно з настановами щодо програми благополуччя, я запитав, чи можуть вони попросити допомоги у своїх родичів, але мало що дізнався. Однак наш президент Товариства допомоги змогла дізнатися, що у матері є заможний брат.

“Немає сенсу зв'язуватися з ним,— сказала мати.— Ми багато років не спілкувалися з ним”.

Я зрозумів її неоднозначну ситуацію, однак відчував, що було важливо діяти згідно з правилами Церкви. Тож я, порадившись з нею, отримав дозвіл зв'язатися з братом, який жив у далекому місті. Я зателефонував йому і пояснив, у якій скрутній ситуації опинилася його молодша сестра. Через три дні він приїхав до Солт-Лейк-Сіті й допоміг сестрі упорядкувати її фінансові справи. Тим часом президент кворуму старійшин допоміг її чоловікові знайти постійну добре оплачувану роботу.

Однак більш важливим було те, що члени цієї сім'ї зблизилися й згуртувалися. Я, мабуть, ніколи не забуду хвилюючу мить зустрічі матері та її брата після років відчуження. Хоча її брат відійшов від Церкви, однак між ними миттєво встановився духовний зв'язок. Внаслідок цього брат згодом повернувся до повної активності в Церкві й відновив дружбу зі своєю ріднею.

Усе це відбулося завдяки натхненній роботі відданих членів ради приходу, яка діяла відповідно до програми, наданої Богом Своїм дітям через Його служителів. ■

3 Counseling with Our Councils (1997), 15–17.

Він переніс мої печалі

*“Насправді ж він перестраждав наше горе,
і переніс наші печалі” (Мосія 14:4).*

ВИПРОБУВАННЯ МОЖУТЬ ВЕСТИ ВАС ДО БОГА

“Буває так, що люди, переживаючи нещастя, яке, здавалося б, пережити неможливо, певною мірою озлоблюються. Але якщо вони змінять своє ставлення, то навіть те нещастя, яке з ними трапилося, може сприяти їхньому духовному зростанню. Саме випробування можуть вести нас до Бога й духовного просвітлення, а не від них”.

Президент Девід О. Мак-Кей (1873–1970), *Treasures of Life*, comp. Clare Middlemiss (1962), 107–108.

Джейн Білік

Я ніколи не забуду літа й осені 2009 року. 9 червня помер мій батько після того, як більше 10 років страждав слабоумством. 25 червня несподівано помер наш 22-річний син, а менше ніж за місяць те ж саме сталося з моїм двоюрідним братом. 13 серпня моя 82-річна мати мала операцію на відкритому серці й повільно почала одужувати. 18 жовтня помер мій 41-річний брат. 31 жовтня мій чоловік мав серйозний серцевий напад і упродовж восьми хвилин перебував у стані клінічної смерті. Пожежники, парамедики і благословення священства повернули його до життя.

Люди часто запитують мене, як ми пережили всі ті події. Моя відповідь завжди є однаковою: ми зверталися до Спасителя і Він дбав про нас. Він не залишав нас на самоті у труднощах. Я відчувала, що небеса мені служать і несуть мене. Дійсно, Він “переніс [мої] печалі” (Мосія 14:4).

Втішення також надавали родичі, друзі і члени нашого приходу та колу. Вони з любов’ю виявляли свою турботу безліччю способів. Наша 13-річна онука Крістал написала листа після смерті нашого сина Майкла. Вона нагадувала нам, що ми не самотні,

такими словами: “Бог несе вас на руках”. Її лист нагадав мені вірш з Учення і Завітів 84:88: “Я йтиму перед вашим лицем. Я буду праворуч і ліворуч від вас, і Мій Дух буде у ваших серцях, а Мої ангели—навколо вас, щоб підтримувати вас”.

Мені додав сили виступ старійшини Річарда Г. Скотта, з Кворуму Дванадцятьох Апостолів, під назвою “Довіряйте Господу”. Він сказав: “Саме коли здається, що все йде добре, настають труднощі, які можна порівняти з посиленими дозами ліків, що приймаються одночасно. Коли ті труднощі не є наслідком вашого непослуху, вони є свідченням того, що Господь вважає вас підготовленими для подальшого зростання. Таким чином Він надає вам можливості, які стимулюють ваш розвиток, розуміння, співчуття й відшліфовують вас для вашого ж подальшого блага. Щоб вам дістатися з того місця, де ви є, туди, де Він хоче вас бачити, вам необхідно витягнутися, а це, як правило, неприємно і болісно” (*Ensign*, Nov. 1995, 16–17).

Він сказав, що такі запитання, як: “Чому це мало статися зі мною?” або “Чому я маю страждати від цього зараз?”, заводять нас у глухий кут.

У Гефсиманії Ісус Христос показав досконалий приклад довіри до Батька, коли просив: “Коли можна, нехай обмине ця чаша Мене”. Але потім сказав: “Та проте,—не як Я хочу, а як Ти” (див. Матвій 26:39–44).

Натомість старійшина Скотт порадив нам ставити такі запитання: “Чого я маю навчитися з цього досвіду?”, “Кому я повинен допомогти?” і “Як мені не забути у часи випробувань про свої численні благословення?”

Я опиралася спокусі поставити запитання “Чому?” Натомість я просила Небесного Батька вести мене крізь мої випробування. Він благословив мене надією на майбутнє, допоміг зцілити душевні рани, краще

зрозуміти, як багато хорошого є навколо мене, надав можливості служити, поглибив моє співчутливе ставлення до інших і збільшив любов до сім’ї та друзів.

Завдяки цим подіям я здобула свідчення, що наше випробування полягає в тому, аби підкорити свою волю Небесному Батькові, оскільки лише тоді ми самі вдосконалюємося, шліфуємося у такий спосіб, який Він призначив саме для нас. ■

Як справитися з горем

- Ми не залишені на самоті з нашим горем, бо Ісус Христос—“страдник, знайомий з хворобами” (Ісаїя 53:3)—переніс наші печалі, здійснивши Спокуту.
- Ми можемо докладати зусиль, щоб опиратися спокусі запитувати: “Чому?” Натомість ми можемо просити Господнього проводу.
- Ми можемо приймати випробування, щоб підкорити свою волю Небесному Батькові.

Додаткову інформацію з цієї теми можна знайти: Приповісті 3:5–6 і Джозеф Б. Віртлін, “Неділя настане”, *Ліягона*, лист. 2006, сс. 28–30.

ЧОМУ МИ МОЖЕМО ДОВІРЯТИ ГОСПОДУ?

Старійшина Річард Г. Скотт, з Кворуму Дванадцятьох Апостолів, допомагає відповісти на це запитання у своєму виступі на генеральній конференції “Trust in the Lord” (*Ensign*, Nov. 1995, 16–18).

1. Бог знає, що робить. Коли ми проходимо крізь випробування згідно з Його метою, ми можемо довіряти, що Він допоможе нам.
2. Бог запланував для нас піднесення, щоб ми могли повернутися і жити з Ним¹.
3. Подолання випробувань—це складова плану. Коли ми їх долаємо, то здобуємо силу, розуміння, віру і довіру до Бога².

Ви можете поділитися виступом старійшини Скотта “Trust in the Lord” з людиною, яка переживає важкі часи.

ПОСИЛАННЯ

1. Див. *Основи євангелії* (2009), сс. 10–11.
2. Див. *Основи євангелії*, сс. 19–22.

СВЯЩЕНСТВО

—ЦЕ ПОВНОВАЖЕННЯ ДІЯТИ ВІД ІМЕНІ БОГА

Наш Небесний Батько управляє небесами і землею. Його вічною силою Всесвіт утримується в досконалому порядку. Щоб управляти Своєю Церквою на землі, Він передає частину Своєї влади й повноважень гідним чоловікам, які є членами Церкви. Ці делеговані повноваження називаються священством. Ми бачимо взірць цих делегованих обов'язків у Новому Завіті, коли Ісус Христос надав Своім апостолам повноваження діяти від Його імені (див. Матвій 16:19).

Це Божа модель управління. Зараз вона є на землі. Ті, хто має священство, уповноважені від імені Бога керувати Його Церквою та виконувати священні обряди, необхідні для спасіння. Цими обрядами є: хрищення, конфірмація, прислужування причастя і храмовий шлюб. Кожен вірний святий останніх днів—чи то чоловік, чи то жінка або дитина—потребує обрядів священства і завдяки їм отримує благословення.

Чини священства

Існує два види священства: Мелхиседекове та Ааронове. Мелхиседекове священство має більші повноваження, ніж Ааронове.

Ці два священства мають особливі чини або сфери відповідальності. В Аароновому священстві

є такі чини: диякон, учитель, священник і єпископ. Мелхиседекове священство має такі чини: старійшина, первосвященик, патріарх, сімдесятник і апостол. Носії цих чинів організовані у кворуми, тобто групи. Кожен чин має певні обов'язки, призначені йому.

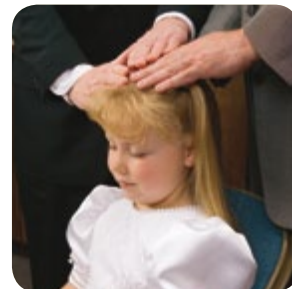
Ключі священства

Термін *ключі* стосується повноваження головувати над певними підрозділами Церкви або діяти в певній сфері. Наприклад, у приходах і колах лише президент колу, єпископ і президенти кворумів мають ключі священства. Ключі надаються покладанням рук певним носієм священства, уповноваженим передавати їх.

- Президенти кворумів Мелхиседекового священства отримують ключі головувати й прислужувати в духовних справах (див. УЗ 107:10, 18–19).
- Президенти кворумів Ааронового священства отримують ключі служіння ангелів і виконання таких обрядів, як хрищення і причастя (див. УЗ 107:20).
- Президент Церкви тримає всі ключі священства для всієї Церкви (див. УЗ 81:1–2).

Чини й деякі обов'язки Мелхиседекового священства:

1. Старійшини мають "конфірмувати тих, кого хрищено, в Церкву рукопокладанням для хрищення вогнем і Святим Духом" (УЗ 20:41).

Чини і деякі обов'язки Ааронового священства:

2. Первосвященики “служ[ать] в духовних справах” і мають “право служити” в чині старійшини, священника, вчителя і диякона (УЗ 107:12).

3. Патріархи дають патріарші благословення (див. УЗ 107:53; 124:91–93).

4. Сімдесятники проповідують євангелію і є особливими свідками Ісуса Христа під керівництвом Кворуму Дванадцятьох Апостолів (див. УЗ 107:25, 34).

5. Апостоли є “особливими свідками імені Христа в усьому світі” (УЗ 107:23).

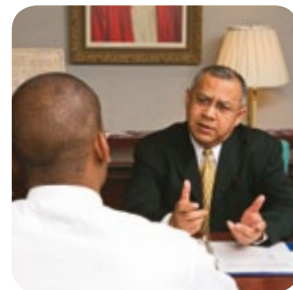
1. Диякони розносять причастя.

2. Учителі повинні “завжди пильнувати Церкву, бути з ними і укріпляти їх” (УЗ 20:53).

3. Священики мають “вчити, ...христити і благословляти причастя, і відвідувати дім кожного члена” (УЗ 20:46–47).

4. Єпископи є президентами кворуму священників і як первосвященики вони головують над усіма членами у приході (див. УЗ 107:87–88). ■

“А без обрядів його і без повноваження священства, сила божественності не явлена людям у плоті” (УЗ 84:21).

“Я ніколи не просила в Бога того, чого б Він пізніше мені не дав”, — сказала моя дружина Дебора. Цей вислів досі вражає мене, хоча я був поруч з нею, коли все це збувалося. І це, мабуть, вражає всіх тих, хто знав Дебору впродовж семи років її боротьби з туберкульозом шкіри, двох років боротьби з раком груді, які закінчилися її смертю 19 вересня 1990 року. Однак ті, хто був здивований і вражений, можливо, не розуміють благословень священства або того, як вони збуваються. Мені й самому було нелегко зрозуміти, що означає мати священство і застосовувати його, щоб благословляти інших.

Хоча мої батьки були активні в Церкві й вірно дотримувалися всіх завітів, я не пам’ятаю, щоб священство справило особливий духовний вплив на моє дитинство. Я не пригадую, щоб був настільки хворим, аби потребувати благословення, і в моїй пам’яті не закарбувалися випадки, коли благословення священства надавалися іншим членам нашої сім’ї.

Така недостатня увага до благословень священства спостерігалася і в створеній мною сім’ї, коли я одружився і в нас з дружиною з’явилися діти. Я давав благословення священства, коли хтось серйозно хворів або

дізналася, що хворіє на туберкульоз шкіри. Упродовж років боротьби з виснажливою і неприємною хворобою я час від часу надавав їй благословення священства. Моя дружина знала, як мені нелегко давати благословення, і рідко просила про додаткову духовну підтримку, якої можливо потребувала.

У березні 1989 року, коли лікарі повідомили, що у дружини рак, наше життя змінилося. Через незвичну форму раку лікарі не могли діагностувати його протягом двох років. Коли вони нарешті поставили діагноз, рак поширився і шансів на одужання було дуже мало. Знаючи, що ми ведемо боротьбу, яку не зможемо виграти самотужки, ми ширше відкрили доступ у наше життя для духовної підтримки. Наш приход постився за Дебору, і ми з вдячністю приймали турботу Товариства допомоги. Її боротьба стала боротьбою багатьох людей. Один наш друг, який пройшов через таку саму хіміотерапію, яку мала пройти моя дружина, сказав, що у найважчі періоди лікування він просив і отримував благословення священства. Він радив нам робити так само — шукати духовної підтримки, щоб витримати лікування.

Хіміотерапія проходила важко. Моя дружина мала всі очікувані реакції. Після кожної процедури вона

Благословення священства

НАВЧИТИСЯ ДОВІРЯТИ БОГОВІ

мав операцію. Я також кілька разів благословляв дружину, коли вона потребувала психологічної підтримки, однак то бувало рідко.

Надання благословення завжди викликало в мені позитивні емоції. Однак через недостатнє розуміння й брак впевненості у собі я не дуже часто застосовував цю функцію священства. Мені було важко зрозуміти, які слова казати, я був не впевнений, чи ті думки, які приходили до мене, були дійсно від Бога.

Ця ситуація трохи змінилася, коли моя дружина

почувала себе дуже погано упродовж кількох днів. Більшість часу вона проводила в ліжку, і їй важко було змусити себе щось з’їсти. Однак помалу ми навчилися долати кожен труднощі у найкращий спосіб.

У цей важкий період моя дружина, як і радив наш друг, просила мене надати благословення священства. Я благословляв її, щоб допомогти справитися з тривогою, яка сповнювала її упродовж першого тижня хіміотерапії. Завдяки благословенню священства страх перед близькою операцією хоча й не зник повністю, однак

*Кожне благо-
словення здій-
снилося, хоча
ми й не от-
римали того,
чого найбільше
бажали.*

зменшився. Коли я клав руки їй на голову й благословляв її, припинилися довгі періоди нудоти, і на зміну нічному безсонню приходив сон. Ці благословення давали нам обіцяння допомоги й утішення, а також якусь надію на майбутнє. Вони сповнювали нас теплом і радістю.

Однак не можу сказати, що мені стало легше давати благословення. Я надавав їх, коли мене просили, але мені було так само важко це робити. Хоча я ніколи не говорив дружині, як хвилююся, вона відчувала мою неохоту. Однак її випробування були важкими; вона знала, що має право на допомогу, і я був тим каналом, через який та допомога надходила. Тож коли вона потребувала допомоги, то просила про неї.

ВІДПОВІДНО ДО ЙОГО ВОЛІ

“Застосовуючи безперечну силу священства Бога і високо цінуючи Його обіцяння—що Він почує молитву віри і відповідь на неї,—ми завжди повинні пам’ятати, що віра і зцілююча сила священства не можуть дати результат, який би суперечив волі Того, Чийм є це священство. Цього принципу ми навчаємося з одкровення, в якому вказано, що старійшини Церкви будуть класти свої руки на хворих. Господнє обіцяння полягає в тому, що “того, хто має віру в Мене, щоб бути зціленим, і не признаний до смерті, буде зцілено” (УЗ 42:48; курсив додано)”. ...

Старійшина Даллін Х. Оукс, з Кворуму Дванадцятьох Апостолів, “Зцілення хворих”, *Ліягона*, трав. 2010, с. 50.

Перед тим, як надавати будь-яке благословення, я знав, чим хочу її благословити: понад усе я хотів благословити її одужанням. І вона цього хотіла. Однак те благословення залишилося нездійсненим. В дійсності мої благословення були благословеннями втішення. Вони не усували труднощів, однак полегшували їх.

Поступово я почав краще розуміти, як діє священство і благословення священства. Надання благословення не було засобом для отримання того, що я хотів. Натомість, то був спосіб отримання необхідної допомоги. Я навчився довіряти Господу і Його волі замість того, щоб самому вирішувати, що треба робити. Я здобув упевненість, що слова, які приходили в мій розум, дійсно були словами, які промовляв через мене Бог. І хоча мені все ще було не дуже легко надавати благословення, я навчився довіряти почуттям, які

отримував під час надання благословень.

Після того як закінчився курс лікування Дебори, ми розпочали нелегкий період очікування, щоб побачити, чи ліки допомогли. Ми насолоджувалися цим часом, коли більше не треба відвідувати лікарів, робити аналізи й лікуватися. Однак нас постійно точив страх, що якісь ракові клітини вижили попри сильнодіючі антиракові ліки і хвороба відновиться.

Поступово невеликі ознаки в організмі підтвердили наші найгірші побоювання: лікування не допомогло. Лікарі були настроєні оптимістично, однак ми знали, що це лише питання часу.

Останні шість місяців хвороби Дебори були надзвичайно спокійними. Після того як одна з останніх процедур не допомогла, ми вирішили припинити лікування, повернутися додому й насолоджуватися тим часом, який у нас залишився. Декому буде важко повірити, що то були чудові місяці, проте для мене той час був найкращим у житті.

У цей період деякі занепокоєні друзі й члени сім’ї переконували, що нам слід наполегливіше звертатися до Господа у своїй боротьбі за врятування її життя. Вони казали мені, що я маю священство і повинен застосувати його, щоб лікувати дружину. Хоча я розумів почуття своїх друзів, вони не розуміли, що відбувалося. Найбільше я хотів пообіцяти Деборі, що вона житиме, але ті слова ніколи не приходили, коли я надавав їй благословення. Мабуть, найбільше вона хотіла отримати благословення на одужання, але ніколи не відчувала, що повинна про це просити. Ми обоє вірили в чудеса, але також розуміли, що маємо обмежене бачення того, що відповідає вічному плану.

Те, що сталося, і було найбільшим дивом. У благословеннях їй ніколи не було обіцяно життя, однак надавалося тверде запевнення: все відбувається за Божою волею. Вона не отримувала обіцяння, що буде легко, але їй надавалася допомога, щоб вистояти у важкі часи. Їй не було дано залишитися й виховувати наших дітей, але їй були обіцяні вічні узи. Вона померла в оточенні сім’ї, не відчуваючи сильного болю і тривоги.

Я знаю, що Бог дійсно є і Він дуже піклується про нас. Він надає нам втішення і допомогу, коли нам потрібна сила й розуміння. Хоча життя важке, Господь пообіцяв нам допомагати у випробуваннях, і один зі способів отримання цієї допомоги—це благословення священства. Знаючи це, моя дружина могла сказати: “Я ніколи не просила в Бога того, чого б Він пізніше мені не дав”. ■

Сила праведного прикладу

Джеррі Стрінгем

У квітні 1992 року ми з сім'єю жили в Прово, шт. Юта, куди переїхали з Канади, щоб я міг здобути ступінь інженера в Університеті Бригама Янга. Мій син Джейс, якому було 17 років, подружився з дівчиною на ім'я Кріста.

Увечері в суботу, коли проходила генеральна конференція, Джейс увійшов до вітальні й запитав, чи може взяти машину, аби запросити Крісту на молочний коктейль. Я кинув йому ключі, й він пішов на кухню, щоб зателефонувати дівчині. Я чув лише те, що казав син. Розмова була приблизно такою:

“Привіт, Крісто.
Це Джейс.

Як ти дивишся на те, щоб нам разом випити молочного коктейлю”. Пауза.

“Ти маєш на увазі після зборів священства? Гаразд. Я потім зателефоную тобі. Бувай”.

Джейс повісив слухавку й повернувся до вітальні.

“То ви йдете на коктейль?” —запитав я.

“Вона сказала, що піде із задоволенням,—відповів він,—але попросила передзвонити їй після того, як я повернуся із сесії священства”. З сумним виразом обличчя він тихенько пішов до своєї кімнати.

Я був настільки вражений, ніби на мене висипали тонну цегли. Я виріс на півдні провінції Альберта десь за 130 км від центру колу. Ніхто не розраховував, що я чи навіть мої батьки, які були провідниками в нашій філії, прийдуть дивитися сесії конференції, не кажучи вже про сесію священства. А тепер хтось цього очікував.

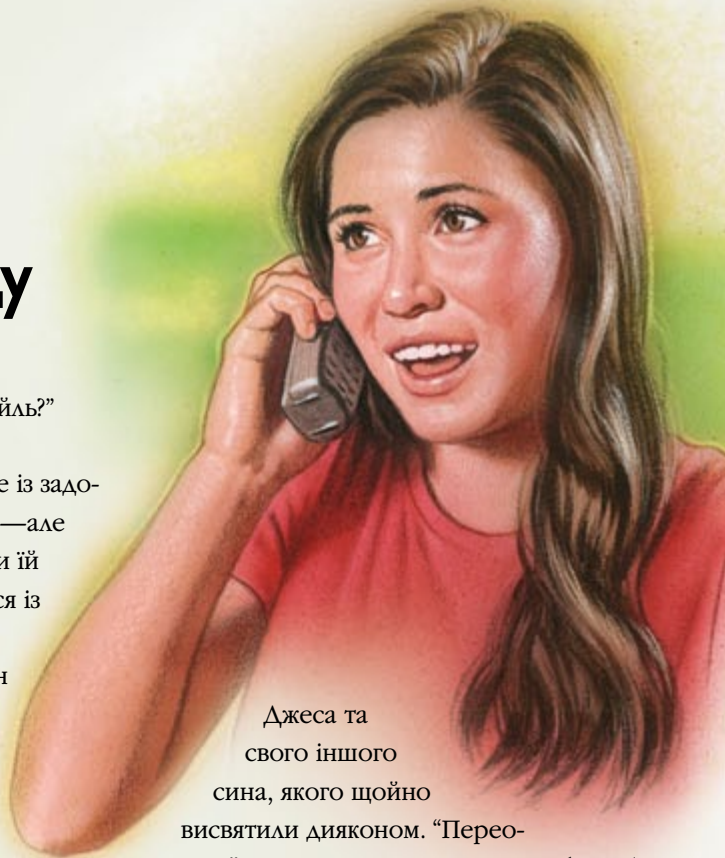
Якою мала бути моя реакція на сумний погляд сина, коли він пішов до своєї кімнати? Я знав, що моє рішення буде визначальним для майбутнього.

Я встав зі стільця й гукнув

Джеса та свого іншого сина, якого щойно висвятили дияконом. “Переодягайтеся. У нас є 10 хвилин, щоб встигнути на сесію священства в центрі колу”. Я швидко пішов збиратися, а коли вийшов зі спальні, обое хлопців уже були готові й ми попрямували до машини.

Я не дуже пам'ятаю виступи, однак пам'ятаю, що ми відчували Дух. Було так приємно слухати сесію священства зі своїми синами. Коли ми прийшли додому, Джес пишався собою, а це в свою чергу, викликало в мене приємні відчуття. Він зателефонував Крісті, і вони поїхали пити молочний коктейль.

За двадцять років, які минули з того дня, носії священства в нашому домі не пропустили жодної сесії священства під час генеральної конференції. Завдяки тому, що праведна молода жінка відстоювала свої вірування, наша сім'я отримала нагоду змінитися, і ми продовжуємо слухати слова пророків останніх днів та відчувати Духа під час сесії священства на генеральній конференції. ■

Концепція шлюбу

СВЯТИХ ОСТАННІХ ДНІВ

Х'ю Б. Браун народився 24 жовтня 1883 року в Грейнджері, шт. Юта. Його було висвячено апостолом у 1958 році. Упродовж восьми років він служив радником Президента Девіда О. Мак-Кея. Нижчеподана стаття є уривком з його книги *You and Your Marriage* (Ви і ваш шлюб).

Президент Х'ю Б. Браун (1883–1975)

Перший радник у Першому Президентстві

Шлюб є і повинен бути таїнством. Слово *таїнство* має кілька значень, але для християн це означає релігійний обряд або церемонію, яку урочисто виконує той, хто має відповідні повноваження. Це клятва, або урочистий завіт, духовний символ або зв'язок між учасниками обряду, а також між ними і Богом. Те, що такий шлюб було встановлено й освячено Самим Господом, бачимо з цієї цитати:

“І сказав Господь Бог: “Не добре, щоб бути чоловіку самотнім. Створю йому поміч, подібну до нього. ...

Покине тому чоловік свого батька та матір свою, та й пристане до жінки своєї,— і

стануть вони одним тілом” (Буття 2:18, 24).

Коли Ісус вийшов з Галілеї і прийшов на узбережжя Юдеї, по той бік Йордану, за Ним ішло багато народу, і фарисеї запитали Його стосовно розлучення.

“А Він відповів і сказав: “Чи ви не читали, що Той, Хто створив споконвіку людей, “створив їх чоловіком і жінкою?”

І сказав: “Покине тому чоловік батька й матір, і пристане до дружини своєї,—і стануть обоє вони одним тілом”,

тому-то немає вже двох, але одне тіло. Тож, що Бог спарував,—людина нехай не розлучує!” (Матвій 19:4–6).

Шлюб виповнює Божі цілі

Зрозуміло, що, за Божим задумом, чоловік і жінка мають стати одним. Коли Він Сам проводив обряд створення цієї першої сім'ї, то освятив інститут шлюбу. Шлюб—це нормальний, здоровий і бажаний стан. Його було запроваджено для здійснення Божої мети на землі.

Він є стрижневою складовою домівки. Це не просто притаманний людині інститут, який має регулюватися лише традицією та цивільним законом. Це більше ніж угода, ухвалена моральним законом. Це є або має бути релігійним таїнством, під час якого чоловік і жінка урочисто зобов'язуються співпрацювати з Богом у досягненні Його загально-визнаної цілі—відкрити шлях для Його духовних дітей до земного життя і смерті та здійснити для них безсмертя і вічне життя.

Є люди, які кажуть, що максимальних висот, найбільшого освячення і найвищого рівня життя можна досягнути поза завітом шлюбу. Іншими словами, ці люди забороняють тим, хто шукає найвищої слави, “оскверняти себе фізичними, тваринними стосунками”. Таке вчення не знаходить у Писаннях жодного виправдання. У книзі Приповістей читаємо:

“Хто жінку чесотну знайшов, знайшов той добро, і милість отримав від Господа” (Приповісті 18:22). ...

А в Ученні і Завітах ми читаємо: “І знову, істинно Я кажу тобі, що того, хто забороняє одружуватися, не призначено від Бога, бо шлюб призначено від Бога для людини” (УЗ 49:15).

Храмовий шлюб приносить справжнє щастя

Святі останніх днів вірять, що заради отримання найкращого в житті й найбільшого щастя в цьому світі та у прийдешньому, чоловіки й жінки мають укласти шлюб в храмі на час і на вічність. Без обрядів запечатуння храмового шлюбу людина не може досягнути божественного рівня чи отримати повноту радості. ...

Для святих останніх днів є

лише один вид шлюбу, повністю прийнятний: храмовий або целестіальний шлюб, який виконується лише в храмах Церкви. Храми будуються й освячуються у святості Господу і стають місцем, де виконуються духовні та вічні обряди й церемонії. Хоча ми визнаємо цивільні шлюби, здійснені священиками інших церков і цивільні шлюби, виконані офіційними представниками влади або тими, хто має законні повноваження їх виконувати, ми віримо, що лише в храмі Бога можна укласти шлюб на час і на вічність, і лише людиною, яка має повноваження, що Христос передав Петрові, коли сказав: “Що на землі ти зв’яжеш, те зв’язане буде на небі” (Матвій 16:19).

Ці повноваження називаються в Писаннях ключами від

царства небесного (див.Матвій 16:19), а в целестіальному шлюбі ці ключі відкривають двері цього царства.

Повне задоволення потреб

Людина має певні основні потреби—моральні, соціальні, біологічні й духовні—і ці потреби можна повністю задовольнити завдяки визначеному Богом інституту вічного шлюбу.

Щоб жити повноцінним життям тут і мати вічне життя після цього,

людина має любити і відчувати любов, служити і жертвувати, мати відповідальність і застосовувати дані Богом

Святі останніх днів вірять, що заради отримання найкращого в житті й найбільшого щастя в цьому світі та у прийдешньому, чоловіки й жінки мають укласти шлюб у храмі.

вічної любові у відносинах між чоловіками і дружинами, батьками і дітьми, обряд, який уповноважує й освячує ці найпрекрасніші з усіх стосунків, не буде прийнятним, якщо в ньому є обмеження “поки смерть не розлучить вас”. Щоб сімейні й шлюбні стосунки були вічними, необхідно, щоб у шлюбній угоді *офіційно* стверджувалося: “на час і на всю вічність”.

Усі люди повинні усвідомлювати свою відпо-

відальність перед нащадками і перед завітами, які укладаються по відношенню до нащадків. Коли Господь сказав: “Нас не зробити досконалими без [них]” (УЗ 128:18), Він мав на увазі ланцюжок, ланки якого тягнуться у майбутнє так само, як і у минуле. Ми навіть можемо мати більшу відповідальність за тих, кого нам ввірено

у цьому житті, ніж за наших предків. Ми не можемо нести відповідальність за гріхи, чи за дії або ж бездіяльність наших предків, однак Він застеріг нас, що якщо ми не досягнемо успіху в усьому, що стосується наших нащадків, якщо це буде

творчі сили. “Я прийшов, щоб ви мали життя, і подостатком щоб мали” (Іван 10:10).

Але, мабуть, найбільша цінність шлюбу полягає не в тому, що здобуде окремий чоловік і окрема жінка. Мета їхнього союзу з самого початку була проголошена в Господній заповіді: “Плодіться й розмножуйтеся, і наповнюйте землю, оволодійте нею” (Буття 1:28). У належному шлюбі людина має можливість реалізувати своє природне бажання творити й бути продуктивною. Цього можна повною мірою досягнути й належним чином насолоджуватися лише у шлюбних стосунках, завдяки народженню й вихованню дітей. Батьки мають пам’ятати, що діти, які в них народилися—їхні діти—є також дітьми Бога. Він є батьком їхніх духовних тіл, і в доземному існуванні Він мудро попикаувався про те, щоб вічні елементи й вічний дух були нерозривно поєднані

й отримали повноту радості. Тому святі останніх днів вірять, що Бог справді є третім партнером у цих стосунках і що приведення у світ дітей в рамках божественно встановленого інституту шлюбу є частиною Його плану здійснення безсмертя й вічного життя людини.

Вічна природа шлюбу

Коли Господь Ісус призначив, що любити Бога і любити свого ближнього це дві найбільші заповіді—Він уславив любов. Дійсно, нам сказано, щоб Бог є любов. Отже, якщо Бог є вічним, то й любов має бути вічною, а її плоди й благословення повинні тривати упродовж усіх прийдешніх вічностей. Але щоб насолоджуватися привілеями і перевагами

Святі останніх днів вірять, що Бог справді є третім партнером у цих [шлюбних] стосунках і що приведення у світ дітей в рамках божественно встановленого інституту шлюбу є складовою Його плану.

невиконанням нашого перед ними обов'язку, тоді гріх буде на наших головах.

Серед благословень, обіцяних тим, хто зобуде найвищу ступінь цілестіального царства, є благословення вічного зростання, яке, серед усього іншого, означає, що навіть після смерті люди можуть продовжувати співпрацювати з Богом у здійсненні безсмертя й вічного життя людини.

Удосконалюватися у виконанні обов'язків вічного супутника життя

Концепція святих останніх днів про вічний поступ вперед включає вічний розвиток, вічне зростання знань, сили, розуму, обізнаності та всіх божественних якостей і здібностей. Однак, згідно з планом Бога, людина не може досягнути цього стану безперервного вдосконалення, перебуваючи у своєму незавершеному стані [розвитку], тобто не одружившись. Має бути зростання і розвиток людини вцілому—тобто людини, яка знайшла свою другу половинку і об'єдналася з нею.

Така концепція шлюбу з її божественною перспективою відкриває нове значення і збільшує важливість, гідність і славу ідеї про шлюб. Завдяки цьому контексту вдумлива людина буде більш ретельно й старанно вибирати собі вічного супутника. Звичайно ж, перш ніж укласти таку вічну угоду, як чоловік, так і жінка повинні бути смиренними і вдумливими та з молитвою шукати божественного проводу.

Релігійна святість і сила шлюбних стосунків значно збільшуються і цінуються, якщо пара ще до шлюбу—а вони обов'язково мають бути однієї віри—встановлює для себе однакову мету. Вони мають готуватися і бути гідними отримання священного обряду в будівлі, в яку можуть увійти лише гідні. Там вони отримують настанови, укладають завіти, а потім біля олтаря дають обітницю вічної любові й вірності один

перед одним у присутності Бога й ангелів. Безперечно, що така концепція і практика, разом з супутніми обов'язками, сприяють стабільності домівки, уславлюють інститут шлюбу і ведуть до спасіння людських душ.

Вияв віри

Такий шлюб є, по суті, урочистим виявом віри у присутності божественного партнера. Необхідно мати

ЖОДНЕ З БЛАГОСЛОВЕНЬ НЕ БУДЕ УТРИМАНО

“Що буде з багатьма

дорослими членами Церкви, які не уклали шлюб? Вони, не через власну провину, самотньо долають випробування життя. Нагадаю нам усім, що у Господній спосіб і час, жодне з благословень не буде утримано від Його вірних святих. Господь судитиме і нагородить кожну людину відповідно до бажань її серця і її діянь”.

Старійшина Рассел М. Нельсон, з Кворуму Дванадцятьох Апостолів, “Целестіальний шлюб”, Лягона, лист. 2008, с. 94.

віру і сміливість, щоб здійснити його, витерпіти до кінця, незважаючи на труднощі, випробування, розчарування і важкі втрати, які можуть трапитися час від часу.

Коли людина приймає умови та обов'язки цього вічного партнерства, вона має усвідомлювати, що провал у таких стосунках—це майже повний провал. Якими б не були її успіхи в інших сферах діяльності, але якщо особа не виконує обов'язків, що накладаються вічним завітом, жахливим покаранням стане втрата цілестіальної слави на додачу до відповідальності за втрати, які понесли ті, з ким було укладено угоду, і за кого ця особа несе відповідальність.

“Шлюб призначено від Бога для людини.

Отже, законно, щоб чоловік мав одну дружину, і вони двоє

будуть одна плоть, і все це, щоб земля змогла досягти кінцевої мети свого сотворіння;

І щоб її могло бути наповнено мірою людини, згідно з її сотворінням до того, як світ було зроблено” (УЗ 49:15–17). ■

Підзаголовки додано; вживання великої літери й правоти узгоджені з сучасними правилами.

Я ВІДЧАЙДУШНО
НАМАГАВСЯ

ЗУПИНІТИСЯ

Ім'я не вказується

Як я долаю згубну схильність до порнографії.

Моя боротьба з порнографією почалася в юності, коли знайшлися люди, які познайомили мене з ганебними матеріалами та безпутною поведінкою. Євангелія не посідала важливого місця в моєму житті у той час. Хоча моя сім'я ходила до церкви, поки я був у Початковому товаристві, однак, коли мені виповнилося років 13–14, ми всі стали неактивними. Внаслідок цього євангельські вчення суттєво не впливали на моє прийняття рішень.

Мені ніколи не спадало на думку розповісти батькам про те, що сусіди й так звані друзі показували мені. Я був надто збентежений, щоб обговорювати те, що бачив і переживав. Я не знав, як з цим справлятися. Упродовж наступних десятиліть моя згубна схильність до порнографії залишалася від усіх в секреті.

Вплив євангелії

Невдовзі після закінчення школи відбулося, на перший погляд, невеличке диво—подія, яка повернула моє життя в іншому напрямку. Попри різницю між моїми вчинками і євангельськими нормами одного разу в неділю я відчув сильне спонукання піти до церкви і заплатити десятину. Коли я увійшов до каплиці, то почав розпитувати про людей, яких знав. Серед імен, які я назвав, було ім'я брата, який у той час, коли я востаннє був у церкві, служив президентом Товариства молодих чоловіків, а я був дияконом. Тепер він служив єпископом приходу.

Той добрий єпископ допоміг мені повернутися до Церкви. Я зізнався у своїх гріхах, і він разом зі мною розробив план дій і допомагав у

його здійсненні. Процес покаяння тривав кілька місяців. Я просувався у священстві, отримав покликання. Насправді все йшло так добре, що мене покликали служити на місії, і упродовж кількох років я контролював свою згубну схильність.

Пійманий у сіті

Після повернення з місії мені не потрібно було боротися з бажанням дивитися порнографію. Просто у мене не було до неї доступу. Але в кінці 1990-х, коли Інтернет заповнив світ, усе змінилося. Я випадково натрапив на кілька порнографічних зображень в он-лайн, а потім знову й знову повертався до порнографічних сайтів упродовж наступних місяців. Павутина повністю облутала мене.

Я хотів звернутися до когось по допомогу, але не був упевнений до кого або як. Як я міг розповісти про це батькам? Як я міг сказати єпископу, що, незважаючи на мій успіх, я не зміг кинути це аморальне заняття? Я відчайдушно намагався зупинитися, але через свою слабкість був надто збентежений, щоб комусь зізнатися. Тож я залишився наодинці зі своєю згубною звичкою.

Я навіть не розповів про неї своїй дружині, з якою уклав шлюб у 2000 році. Я хотів їй сказати про свою боротьбу, коли ми зустрічалися, однак боявся, що вона зневажатиме мене або, ще гірше—відмовиться вийти за мене заміж. Тож я брехав і продовжував брехати в шлюбі. Я навчився хитрувати, аби мене не впіймали. Я ховав зображення у комп'ютері. Коли дружина запитувала про певні посилення на сайти в Інтернеті, я робив

вигляд, що не розумію, про що вона каже. Згубні звички саме так і впливають: вони перетворюють людей на великих брехунів. Я знав, що вбиваю клин у наш шлюб і завдаю їй великого болю, але не визнавав, що проблема в мені. Для мене найбільш важливим було не те, як я поведусь, а те, як люди мене сприймають.

Подвійне життя і, як наслідок, втрата Духа, зробили мене вразливим для ще серйозніших гріхів, у тому числі для порушенні вірності. Моя дружина відчувала, що відбувається щось погане, і казала мені про це. Відчуваючи великі докори сумління, я зізнався в тому, що робив.

То була найнижча точка, та точка, коли я зрозумів: *я повинен змінитися*. Навпроти мене сиділа жінка, яку я кохав. Вона кохала мене. І я зрадив її. У той час я прийняв рішення зробити все можливе, аби врятувати наші стосунки і нашу сім'ю.

Одужування

Я почав регулярно зустрічатися з єпископом, щоб працювати над процесом покаяння і церковним покаранням. Він порадив мені ходити на заняття за програмою подолання згубних звичок, які проводилися Службою з питань сім'ї СОД. Я ніколи раніше не чув про цю програму. Я дізнався, що заняття проводяться безкоштовно, конфіденційно і ґрунтуються на 12 кроках "Анонімною програмою для алкоголік", пристосованої до вчень і принципів Церкви.

Признаюся, що під час перших кількох занять я думав: "Мені тут нічого робити. У мене немає проблем з порнографією. Я можу облишити

ЗВІЛЬНЕННЯ: ЛИШЕ В БОЗІ

“Чи боретеся ви з якимось гріхом або слабкістю? Це може бути щось просте, наприклад, відсутність сили волі встати достатньо рано, щоб мати час на вивчення Писань і молитву. Це може бути щось таке вагоме, як порнографія в Інтернеті або брак самоконтролю в питаннях моралі, що, як ви відчуваєте, затягує вас до безодні, де для вас немає надії. Ви з відразу ставитеся до того, що робите, однак не маєте сили волі облишити його? Тоді зверніться до Господа і упокортеся. Господньої надихаючої сили достатньо для того, щоб змінити ваше серце, повернути ваше життя, очистити вашу душу. Однак ви повинні зробити перший крок—упокорити себе і зрозуміти, що лише Бог може принести вам звільнення”.

Старійшина М. Рассел Баллард, з Кворуму Дванадцятих Апостолів, “Be Strong in the Lord,” *Ensign*, July 2004, 12.

звичку, коли захочу”. Звичайно ж, то була неправда.

Завдяки підтримці свого єпископа я продовжував ходити на заняття. Моя гординя почала танути, і я почав працювати над кроками програми: чесність, надія, довіра до Бога, правда, зізнання, зміна серця, смирення, бажання отримати прощення, відшкодування і замирення, щоденна підзвітність, особисте одкровення і служіння. Вперше за довгий час я жив “тверезим” життям, життям, вільним від порнографії. Насправді процес одужування ніколи не закінчується, але я побачив новий

рівень свободи. Це сталося завдяки тим 12 крокам. Я зрозумів, що стояло за моєю згубною звичкою.

Я дізнався, що більшість людей, які борються зі згубними звичками, шукали певного “самолікування”, аби заповнити порожнечу у своєму житті. Біль, смуток, самотність, страх або інші неприємні почуття можуть бути спонуканням до цього самолікування, яке застосовують, аби почувати себе краще. Деякі люди вживають наркотики, що можна отримати за рецептом. Інші вдаються до заборонених наркотичних засобів. Хтось п’є. Для мене порнографія була тими дуже нетривалими, штучними “швидкодіючими ліками”, які, як я думав, мені потрібні.

Знати причину появи згубної звички—це одна річ. Уникати ситуацій, які б стимулювали її—це вже зовсім інше. Така позиція вимагає пильності 24 години на добу сім днів на тиждень до кінця мого життя. Я не можу увійти в Інтернет, щоб просто “побродити” його сторінками. В дійсності, коли я сам, я зовсім не заходжую до Інтернету. Я не можу дивитися рекламу без того, щоб постійно не контролювати думки. У нас немає вдома кабельного телебачення. Коли я добираюся на роботу, то уникаю певних доріг, бо знаю, що уздовж них є бігборди, які можуть викликати неналежні думки. Коли я починаю втрачати контроль і мої думки линуть в непотрібному напрямку, я звертаюся до дружини, єпископа і молюся, щоб здобути силу.

Моя згубна звичка впливає на найменші аспекти мого життя, однак варто вдаватися до цих пересторог. Я не можу нехтувати цим захистом, бо знаю, що зможе зробити моя згубна звичка зі мною і з тими, кого я люблю.

Покладатися на Божество

Однак проблема не лише в тому, щоб уникати чогось поганого. Я також повинен постійно і свідомо шукати все хороше. Кілька з тих 12 кроків допомогли мені це робити, наближаючи до Бога.

Кожного дня, прокидаючись, я стаю на коліна і дякую Батькові за те, що Він дав мені можливість покаятися в гріхах і прийти до Нього завдяки Спокуті Його Сина Ісуса Христа. Я прошу, щоб Він дав мені зрозуміти Його волю, аби я міг її виконати. Я прошу Його допомоги в подоланні спокус. Я молюся так, ніби покладаюся на Небесного Батька кожну мить свого життя—а це дійсно так—і продовжую молитися в серці упродовж дня. Я знову молюся кожного вечора. Я також присвячую час щоденному вивченню Писань, аби я міг зосередити думки на чеснотних речах. Якщо для мене це не стане звичкою, то в моєму житті не буде Духа. І, залишившись без підтримки, я не матиму достатньо сил протистояти спокусі.

Довгий час я був упевнений, що в будь-який час міг подолати свою звичку власними силами. Але я гірко помилявся. Невдовзі я втомився робити це самотужки, особливо коли “самотужки” не спрацьовувало. Я розумів, що не зможу зробити все необхідне без Господньої допомоги. Вірш з Етер 12:27 допоміг мені краще це зрозуміти. Господь сказав Моронію: “Достатньо Моєї благодаті для всіх людей, які упокорюються переді Мною; бо якщо вони упокорюються переді Мною і мають віру в Мене, то Я вчиню так, щоб слабке стало сильним для них”.

Як тільки я звернувся до Нього, роблячи все, на що був спроможний (див. 2 Нефій 25:23), я зрозумів,

що з Його допомогою досягну таких результатів і стану такою людиною, про яку навіть не міг мріяти, покладаючись на власні заслуги (див. Алма 7:14).

Ми з дружиною зараз служимо помічниками на заняттях за програмою подолання згубних звичок. Вона дізналася—і допомагає зрозуміти це іншим,—що Спокута не лише для тих, хто працює над подоланням згубної звички, але і для тих, хто зазнав болісних наслідків згубної звички не з власної волі. Якщо ми звертаємося до Спасителя, Його благодать буде діяти в житті всіх нас.

Я хочу запевнити тих, хто бореться зі згубною звичкою, і сказати людям, яких вони люблять, що є надія. Завжди є надія в євангелії Ісуса Христа.

Надія в Спасителі

Я глибоко вдячний Ісусові Христу, тому що Він у буквальному розумінні спас мене від кайданів гріха. Мати згубну звичку—це як бути в кайданах, які “сковують дітей людських, щоб забрати їх полоненими до вічної безодні лиха і нещастя” (2 Нефій 1:13). Коли я зрозумів, що сталося лихо, то не знав, куди звернутися. Я був у відчаї, бо не міг самостійно звільнитися від проблеми. Однак Господь міг мене звільнити. Коли я до Нього звернувся, Він був поруч, щоб допомогти.

Разом з Амоном я можу сказати: “Авжеж, я знаю, що я ніщо; щодо моєї сили я слабкий; отже, я не буду вихвалитися собою, але я буду хвалитися моїм Богом, бо в Його силі я можу зробити все” (Алма 26:12). Я знаю, що Бог *можже* допомогти нам зробити все, у тому числі й подолати кайдани згубної звички. ■

ДОПОМОГА В ПОДОЛАННІ ПОТЯГУ ДО ПОРНОГРАФІЇ

Програма подолання згубних звичок, запропонована Службою з питань сім'ї СОД, включає безкоштовні конфіденційні заняття для підтримки людей, які борються із залежністю від алкоголю, наркотиків (як прописаних лікарями, так і заборонених), тютюну, кави, чаю, порнографії, неналежної сексуальної поведінки, азартних ігор, психологічної залежності від іншої людини, розладу в харчуванні. Аби знайти, де проводяться заняття у вашій місцевості, зайдіть на сайт www.lidsfamilyservices.org. Ваш провідник священства також може надати вам таку інформацію.

Навіть якщо ви не можете відвідувати заняття, вам допоможе застосування програми шляхом вивчення путівника. *Програма подолання згубних звичок: Путівник з подолання згубних звичок та зцілення* (каталожний номер 36764 192) доступний багатьма мовами в розподільчій службі або в PDF форматі на сайті www.recoveryworkbook.lids.org.

CombatingPornography.org —це спонсорований Церквою веб-сайт, що пропонує допомогу тим, хто піддався згубній звичці. Там також пропонується допомога їхньому подружжю, батькам і провідникам священства.

Нехай чеснота прикрашає твої думки (каталожний номер 00460 192) —це брошура, створена для надання допомоги тим, хто бореться із залежністю від порнографії. В ній розповідається про те, як визначати деструктивні засоби масової інформації, протистояти спокусі порнографії та уникати її, а також позбавитися залежності від порнографії. Там також вказані уривки з Писань та інші церковні матеріали, що стосуються покаяння, святості тіла й подолання впливу світу. Провідники Церкви і члени сім'ї можуть дарувати буклет близьким людям, які борються із залежністю від порнографії. Буклет можна замовити в розподільчій службі багатьма мовами. Він також доступний на DVD американською мовою жестів.

Інші виступи і статті на цю тему вказані на www.liahona.lids.org

СПРАВЖНІЙ ШЛЯХ ДО ЩАСТЯ

Я молюся, щоб, ідучи справжнім шляхом, який веде до щастя в наших сім'ях і професійній діяльності, ми застосовували свої знання та вплив, аби поширювати серед людей в усьому світі більше праведності, миру, розуміння й свободи.

Упродовж століть люди гаряче обговорюють рецепт “щасливого життя”. Коли апостол Павло був в Афінах на Марсовому полі, то сперечався з “філософ[ами] епікуреїв та стоїків” (Дії 17:18). Стоїки вважали, що найвищим благом є чеснотність, а епікурейці—задоволення. Багато стоїків стали пихатими і своєю філософією “прикривали... амбіції й злочестивість”. Велика кількість епікурейців стали гедоністами і взяли за гасло фразу: “Давайте їсти і пити, бо завтра ми помremo”¹.

Багато людей в академічному світі вже довгий час вважають Аристотелеве “інтелектуальне світоспоглядання” за вірєць “щасливого життя”. Оглядач з *New York Times Book Review* стверджує, що сучасні філософи “дійшли висновку, що немає жодного правильного балансу між складовими, які утворюють “щасливе життя людини”².

Стаття в *New York Times* заявляє: “Щастя в подружньому житті є важливішим за будь-що інше, коли йдеться про особисте благополуччя”. Автор закликав своїх колеґ присвячувати менше часу “підготовці

студентів до кар’єри” і більше часу “готувати їх до прийняття соціальних рішень”³.

Коли я читав це твердження, то розмірковував над словами пророка Джозефа Сміта: “Щастя є метою й задумом нашого існування і буде вінцем його, якщо ми простуватимемо стежкою, що веде до нього; а стежка ця—доброчесність, праведність, вірність, святість і дотримання всіх заповідей Божих”⁴.

З огляду на висловлювання в *New York Times* стосовно шлюбів і оптимістичну заяву пророка, я впевнений, що ми можемо мати те щастя, яке бажаємо ми і яке Бог бажає для нас. А що ми маємо робити, аби отримати його?

Будьте вдячні за свій спадок

Завжди будьте вдячні за свої благословення, особливо за свій спадок. Якщо Господь благословив нас порядними батьками, ми маємо бути вдячні. Ми завжди будемо в боргу за свій спадок.

Старе китайське прислів’я каже: “Коли п’єш воду, не забувай про джерело, з якого вона витікає”. З Писань ми знаємо, що

Старійшина Квентін Л. Кук

З Кворуму
Дванадцятьох Апостолів

повинні шанувати своїх батьків. У Приповідях написано: “Стережи, сину мій, заповідь батька свого, і не відкидай науки матері своєї” (Приповіді 6:20). Великий німецький філософ Гете сказав про це такими словами:

*Все, що отримав від батька у спадок,
Знову здобудь, щоб зробити своїм.⁵*

Зрозуміло, що ми повинні бути вдячні нашим батькам і робити все хороше для того, аби здобути те, чим вони мріяли нас обдарувати.

Прийміть рішення присвятити себе сім'ї

По-друге, присвятить себе вічному інституту сім'ї, що є основою щастя. Багато людей у світі вирішують не одружуватися або не поспішають з укладанням шлюбу. Сім'я—це вічний інститут, встановлений Богом ще до закладіння світу. Більшість людей одружиться й Бог благословить їх дітьми. Немає більшого благословення у цьому житті, ніж мати дітей. В деяких з найзворушливіших уривках з Писань ідеться про

Я запевняю, що радість, любов і повноцінне життя, яке ви матимете в люблячих, праведних сім'ях, принесуть вам найбільше щастя, яке тільки можна досягнути.

величезне значення, яке мають діти у плані нашого Небесного Батька. Вони—дійсно “спадщина Господня” (Псалми 127:3).

Коли мені було трохи більше 20-ти років, Президент Девід О. Мак-Кей (1873–1970) звернувся з пророчим посланням про шлюб і дітей. Йому було 95 років, і то був останній рік його життя. Він навчав, що чиста любов між чоловіком і жінкою “належить до найбагороднішого, що є на землі, а народження і виховання дітей—це найвищий з усіх людських обов'язків”⁶.

Потім Президент Мак-Кей поділився занепокоєнням щодо зростаючого потурання розлученням. У 1969 році Каліфорнія стала першим штатом у Сполучених Штатах, де було дозволено так зване “розлучення без наявності провини”. До того часу для припинення шлюбу була необхідна причина, наприклад, невірність чи інші критичні обставини. Було зрозуміло, що Президент Мак-Кей відчував занепокоєння, оскільки інститут шлюбу був під загрозою. Він сказав: “Підвищення показника розлучень у

Сполучених Штатах в наш час ставить під загрозу велич цієї нації”⁷.

Зараз, дивлячись на те, чого навчав Президент Мак-Кей, зрозуміло, що його слова були дійсно пророчими. Нинішній головний редактор *U.S. News and World Report* зробив хронологію подій і наслідків, які відбулися з того часу. Він пише, що “з 1960 року показник розлучень виріс удвічі”, а кількість дітей, народжених поза шлюбом, “зросла з 5 відсотків у 1960 році до приблизно 35 відсотків у наш час”. Він пояснює, що це має негативні результати і наслідки для дітей. Він чітко проголошує, що “стабільна сім'я, яка складається з двох біологічних батьків, ... є ідеальним середовищем для розвитку характеру, виховання дітей, прищеплення цінностей і планування майбутнього дитини”⁸.

Стаття в *New York Times* завершується словами: “Сучасні суспільства ... в першу чергу переймаються матеріальними проблемами і відчують величезний страх перед моральними й соціальними

проблемами”⁹. Хіба не саме це про-
рокував Президент Мак-Кей?

Дозвольте запевнити вас, що
величезна кількість шлюбів, укла-
дених вірними членами Церкви,
є успішними і щасливими. Ті, хто
ще не в шлюбі, мають іти вперед з
вірою та впевненістю до головної
мети—шлюбу і сім’ї. Я б порадив
вам знайти праведного супутника
життя, від якого ви в захопленні і
який стане вам найкращим другом.
Я запевняю, що радість, любов і
повноцінне життя, які ви матимете в
люблячих, праведних сім’ях, при-
несуть вам найбільше щастя, якого
тільки можна досягнути. Це щастя є

основою успішного суспільства. Ті,
хто є праведним і не зміг досягнути
цієї мети, удостоєні всіх благосло-
вень, які Небесний Батько має для
Своїх дітей.

Робіть добрі справи

Трете, робіть добрі справи у світі
й будьте великою силою заради
добра. Нелегко дотримуватися на-
станови, яка міститься в Писаннях:
жити у світі, але бути не від світу
(див. Іван 17). Президент Джозеф
Філдінг Сміт (1876–1972), будучи
членом Кворуму Дванадцятьох
Апостолів, навчав, що, хоча ми і в
світі, “ми не від світу в тому сенсі,

що нам слід уникати ...злочестивих
традицій, ...мод, ...необдумані
поведінки, хибних учень і теорій”¹⁰.
Крім того, ваш внесок у тому місці,
де ви живете, також нерозривно
пов’язаний з вашим завданням бути
прикладом, ділитися євангелією й
жити відповідно до істин, яких вас
навчено батьками і пророками.

Щоб досягти вищезгаданого, у
вас буде бажання і потреба робити
добрі справи у світі. Ми маємо про-
йти перевірку й випробування
і бути гідними величнішого цар-
ства. Як навчав Президент Томас
С. Монсон: “Рішення визначають
долю”¹¹.

Це життя не є легким. Воно таким і не планувалося. Однак ми знаємо, що Господь зробить так, аби наші випробування благословили нас і спрацювали нам на благо. Він дасть нам силу непохитно стояти, коли виникне спротив. Праведність сама по собі є винагородою, а Писання обіцяють нам, що винагородою за праведність є “мир у цьому світі і вічне життя у тому світі, що прийде” (УЗ 59:23). Я раджу вам робити добро для світу.

Живіть відповідно до своїх норм і розповідайте про них іншим

Четверте, живіть відповідно до своїх норм і розповідайте про них людям, з якими спілкуєтесь. На багатьох з вас чекають труднощі, коли ви шукатимете роботу. Вам необхідно бути мудрими. Я рекомендую вам повідомляти вашим потенційним роботодавцям про ваші високі етичні й моральні норми, у тому числі про відданість своїй сім'ї.

Я зрозумів, як це важливо на початку своєї кар'єри. По закінченні освіти на юридичному факультеті Стенфордського університету я шукав роботу в одній юридичній фірмі. У фірмі не було жодного члена Церкви, але на неї працювали юристи з сильним характером і великими здібностями. Увесь ранок проводилися інтерв'ю, а після цього старший партнер з двома іншими партнерами запросили мене на обід. Старший партнер запитав, чи буду я пити

аперитив, а пізніше запропонував мені вина. В обох випадках я відмовився. Під час другої пропозиції я пояснив йому, що є активним святим останніх днів і не вживаю алкогольні напої.

Мене взяли на роботу в ту фірму, а через кілька місяців старший партнер розповів мені, що запропонував алкоголь заради перевірки. Він зрозумів з мого резюме, що я святий останніх днів і служив на місії. Він вирішив, що візьме мене на роботу, якщо я вірний вченням своєї церкви. Для нього це було важливим питанням сили характеру і цілісності.

Проживаючи у Сан-Франциско, шт. Каліфорнія, США, я знав кількох членів Церкви, які приховували від співробітників, що вони є святими останніх днів. Вони постійно потрапляли в неоднозначні ситуації, яких можна було б уникнути, якби вони відкрито заявили про свої вірування.

Будьте світлом

І останнє, будьте світлом для людей там, де ви живете. Коли в середині 1960-х років ми з дружиною тільки починали подружнє життя в районі Сан-Франциско Бей, там жило відносно мало святих останніх днів. Крім того, район Сан-Франциско Бей став місцем збирання наркоманів і людей аморальної й негідної поведінки. В той час один занепокоєний президент колу звернувся до провідників Церкви з питанням, чи слід провідникам заохочувати членів Церкви залишатися в районі

Сан-Франциско Бей.

Старійшина Гарольд Б. Лі (1899–1973), у той час старший член Кворуму Дванадцятьох Апостолів, отримав доручення дати роз'яснення з приводу цього питання. Він зустрівся з групою провідників священства і сказав їм, що Господь не надихнув би на спорудження храму в нашому регіоні лише для того, щоб члени Церкви поїхали звідти. Його порада була такою:

1. Створити Сіон у нашому серці й у домівці.
2. Бути світлом для людей, серед яких ми живемо.
3. Зосередитися на обрядах і принципах, яких навчають у храмі.

Якщо в наш час ми будемо виконувати пораду Президента Лі, то з успіхом будемо у світі, але не від світу. Однак кожен з нас має визначити для себе таке: рівнятися на світ чи зосередитися на храмі.

Упродовж життя перед нами поставатиме багато мирських випробувань. Одне з тих випробувань полягає ось у чому: ми зрозуміємо, що Церкву та її вчення не розуміють, а іноді й неправильно тлумачать. Кілька років тому старійшина М. Рассел Баллард, з Кворуму Дванадцятьох Апостолів, закликав членів Церкви зробити все, щоб світ почув, як вони відстоюють віру й виправляють неправдиву інформацію. Він вказував, що особливо важливо, аби ми користувалися “новими засобами інформації”, доступними через Інтернет¹². У світі, в

якому є велика кількість засобів комунікації і члени Церкви живуть по всій земній кулі, існує потреба в тому, щоб святі останніх днів висловлювали своє ставлення і чинили опір безвідповідальним і неточним висловлюванням стосовно Церкви, якщо таке трапляється. Ми вдячні за події, які відбулися з часу опублікування статті старійшини Балларда, і повторюємо його заклик.

Я впевнений, що ми можемо здобути те щастя, якого бажаємо і якого бажає для нас Бог. Я молюся, щоб, ідучи справжнім шляхом, який веде до щастя в наших сім'ях і професійній діяльності, ми застосовували свої знання та вплив, аби поширювати серед людей в усьому світі більше праведності, миру, розуміння й свободи. ■

З виступу, проголошеного в Університеті Бригама Янга— Гаваї 10 квітня 2010 року. Повний текст англійською мовою можна знайти на сайті <http://devotional.byuh.edu/node/416>.

ПОСИЛАННЯ

1. Frederic W. Farrar, *The Life and Work of St. Paul* (1902), 1:535–36.
2. Jim Holt, "A Word about the Wise," *New York Times Book Review*, Mar. 14, 2010, 12.
3. David Brooks, "The Sandra Bullock Trade," *New York Times*, Mar. 30, 2010, p. A23.
4. Joseph Smith, in *History of the Church*, 5:134–35.
5. Johann Wolfgang von Goethe, *Faust*, trans. Bayard Taylor (1912), 1:28.
6. Девід О. Мак-Кей, у Conference Report, Apr. 1969, 9.
7. Девід О. Мак-Кей, Apr. 1969, 8.
8. Mortimer B. Zuckerman, "Family-Unfriendly Policies," *U.S. News and World Report*, Oct. 5, 2007, 72.
9. David Brooks, "The Sandra Bullock Trade," p. A23.
10. Джозеф Філдінг Сміт, у Conference Report, Oct. 1916, 70.
11. Томас С. Монсон, "Your Jericho Road," *Tambuli*, Sept. 1993, 4.
12. М. Рассел Баллард, "Ділитися євангелією за допомогою Інтернету", *Ліягона*, червень 2008, Н1.

Робіть добрі справи у світі й будьте великою силою заради добра.

БЕЗПЕЧНОГО ПЛАВАННЯ НА ШЛЯХУ ДОДОМУ

Щодня рибалки у Вісакапатнамі, Індія, виходять у море. Майже завжди хвилі ласкаві, океан до-брозичливий, а човни повертаються з уловом. Однак буває і так, що води стають бурхливими, небо темнішає, піднімаються загрозові хвилі, і рибалки радіють хоча б тому, що безпечно повернулися в бухту.

Щодня молоді святі останніх днів у Вісакапатнамі спілкуються зі світом. Як правило, світ ставиться до них добре. Вони навчаються, знаходять друзів і повертаються додому, сповнені радістю життя. Однак іноді світ буває непривітним. Збентеження накочуються хвилями, спокуси зростають, а сумніви затьмарюють духовний небокрай. У такі дні вони радіють, коли безпечно повертаються до місця небесного спокою, до бухти, яку вони називають домівкою.

Річард М. Ромні

Співробітник редакції церковних журналів

Хоча життєве море іноді може бути бурхливим, молоді святі останніх днів у Вісакапатнамі, Індія, знають, що гавань домівки є місцем небесного спокою.

Зображення на стіні

Двоє з тих молодих святих останніх днів—Нага Бущан Ратнам і Павані Котала Ратнам—живуть зі своїми батьками у маленькій квартирі далеко від міста, однак поруч зі сталеварним заводом, де працює їхній батько. Дивлячись на зображення на стінах квартири, ви можете сказати, якими є пріоритети сім'ї. На полиці поряд з вхідними дверима є багато сімейних фото, а стіни спальні прикрашені зображеннями Спасителя, храму і Першого Президентства.

“Коли я прокидаюся, то перше, що бачу—ці зображення,—каже Павані.—Коли я засинаю ввечері, то вони є останнім, що я бачу”.

Павані впевнена, що ми всі можемо мати небесний мир у домі. “Ось чому в мене завжди прибрано,—каже вона.—Це один зі способів зробити так, щоб Дух хотів перебувати в цьому місці”. А в школі вона завжди тримає “в портфелі буклет *Заради зміцнення молоді*. Кожного разу, коли я беру якусь книгу, я бачу буклет”.

Нага зрозумів, що розмови з сестрою приносять йому спокій. “Звичайно ж, ми розмовляємо з батьками і питаємо їхньої поради щодо багатьох питань,—каже він.—Наш батько є президентом округу, тож ми розмовляємо з

Церква і сім'я є безпечною гаванню для сім'ї Ратнам (попередня сторінка) і для (за годинниковою стрілкою, починаючи з верхнього лівого фото) Суїт, Сандіп та Хепсіби Бата; Павані і Нага Ратнам; сім'ї Бутті й інших молодих людей з Вісакапатнама, де нараховується три філії.

сім'ї. Вони пригадують, як батько привів усіх їх до Церкви вісім років тому, хоча їм доводилося їздити—усім чотирьом—40 км у кожен кінець на одномісному мотоциклі лише для того, щоб дістатися на збори. Вони розповідають про молитви віри за Павані, коли вона захворіла в день татового хрищення, про благословення священства, яке батько надав Нагі, коли той сильно захворів під час шкільних екзаменів, і про те, як тато завжди радиться з мамою і з ними, а також з Небесним Батьком у молитві перед прийняттям важливих рішень.

“Я спостерігала зміни на краще, коли наша сім'я зростала в євангелії”,—каже Павані.— Приклад моїх батьків і приклад мого брата були для мене, наймолодшої в сім'ї, дороговказом. Я знаю, що Ісус Христос допомагав мені на кожній стадії життя. Навколо мене люди, які допомагають і люблять мене, і я відчуваю любов Спасителя. Та любов для мене важливіша за будь-що”.

Цю любов важко було не помітити, коли сім'я їхала до Гонконзького храму, Китай, для запечатуння. Нага каже, що храм є

найбезпечнішою бухтою на землі: “Це місце святості. Одна думка про нього наповнює наш дім святістю”. Саме тому так приємно знаходитися в квартирі сім'ї Ратнам.

Безпека Писань

Хепсіба, Сандіп і Суїт Бата, які живуть зі своїми батьками в центральному районі Вісак (як місцеві жителі називають місто), кажуть, що Писання—це якір у їхній бухті спокою. “Читаючи Писання, ми запрошуємо Духа бути нашим провідником, Який веде нас правильним шляхом, допомагає приймати правильні рішення в нашому житті,—каже Хепсіба.—Ми також запрошуємо Духа в наші домівки, коли проводимо домашній сімейний вечір і коли молимося сім'єю”.

В дійсності, за словами Сандіп, мама нагадує йому “молитися щодня, коли виходить з дому і повертається.

ним постійно, як у формальній, так і в неформальній обстановці. І ми любимо поговорити з мамою. Але є щось особливе в наших розмовах з сестрою”. Коли Нага засмучується, Павані його заспокоює. Нага трохи відлюдний, тож Павані допомагає йому почуватися більш упевнено.

“Однак понад усе ми зміцнюємо одне одного завдяки дотриманню заповідей”,—каже Нага. Наприклад, Павані радиться з Нагою щодо скромності одягу. “Якщо він вважає, що якась річ не відповідає нормам Церкви, я її не одягну”,—каже дівчина. І часто вони розмовляють про служіння, як у Церкві, так і в громаді. Частково завдяки цим розмовам у Нага виникла мрія одного дня стати кардіологом (лікарем, який лікує серце). “Я хочу, щоб моя робота була пов'язана зі служінням”,—каже він.

Діти в сім'ї Ратнам розповідають, що наявність священства у їхньому домі також сприяє благополуччю

Коли вона каже: “Будь ласка, будь вдячним”, це викликає в мені бажання бути вдячним за все”.

Суїт каже, що крім їхньої домівки є ще одне місце миру,—це збори філії, де члени Церкви навчаються євангелії разом і де кожного запрошують на богослужіння і на заходи, де молоді люди, які дотримуються однакових норм, можуть зміцнювати і підтримувати одне одного. “Господь каже нам, що ми є світлом для світу,—каже Суїт (див. Матвій 5:14).—Коли ми збираємося разом, то наше світло горить яскравіше і нам легше ділитися ним”.

Щасливі вдома

Саме завдяки тому, що хтось поділився своїм світлом, євангелія прийшла в сім'ю Бутті. Сестри Сандха і Судха Бутті, а також їхня мама і тато невинно посміхаються, коли розповідають, як познайомилися з Церквою.

“Ми приєдналися до Церкви всією сім'єю,—каже Сандха.—Ми вже давно шукали істинну церкву. Ми

знали, що нам треба охреститися. Тоді одного дня наш батько побачив двох старійшин. На табличках був напис: “Церква Ісуса Христа” і він знав, що йому треба з ними поговорити”.

Обговорення були гарячими. “Ми дізналися, що, аби виконати волю Батька, Ісус Христос постраждав за нас, здійснив Спокуту і надав можливість повернутися до Небесного Батька, якщо ми будемо йти за Ним”,—каже Судха. З таким непохитним свідченням приєднання до Церкви було схожим на подорож додому спокійними водами моря. З того часу вся сім'я Бутті раділа, що прийняла таке рішення.

Кожного дня з Вісакапатнама вирушають човни. Кожного дня молодь Першої, Другої філії та філії Гаювака у Вісакапатнамі спілкується зі світом. Усі вони можуть повернутися безпечно до знайомої гавані. Але у випадку зі святими останніх днів ця гавань гарантує не лише тимчасову, але і вічну безпеку. ■

КОРАБЕЛЬ ДРУЖБИ

Павані Котала Ратнам багато дізналася про дружбу завдяки життю за євангельськими принципами.

“Коли ми приєдналися до Церкви, однокласники наді мною сміялися, бо я ніколи не списувала. Я ніколи не обманювала. Якщо мене просили робити щось хороше, я обов'язково робила це. І я завжди з усіма розмовляла чесно. У мене були хороші друзі в церкві, однак моїм шкільним “друзям” не подобалися мої норми. Вони казали, що я несповна розуму і висміювали мене перед іншими.

Я поговорила з татом і мамою про те, яких друзів повинна мати,— продовжує вона.— Рішення поговорити з ними було найкращим з усіх прийнятих мною. Вони допомогли зрозуміти, що зі мною все гаразд, допомогли вибрати друзів, які зміцнюють мене, і порадили бути дружною з усіма.

Невдовзі я з усіма розмовляла—з кремезним хлопцем, з найкращим учнем—я розмовляла з усіма. Я намагалася показувати хороший приклад. Спочатку я не могла знайти собі друзів, які б підтримували мене, і мені було важко.

Однак мої вчителі підтримували мене. Іноді вони запитували: “Що відрізняє тебе від інших?”

Учні постійно казали: “Чому ти так поводишся?” і “Навіщо ти розмовляєш з тим хлопцем, якщо він не з твого середовища?”

Але з часом ті хвили спротиву уляглися. “Я знала, що відрізняюсь у кращий бік і що маю залишатися собою й робити те, що правильно. Я була рішуче налаштована”,— говорить вона.

Сьогодні інші учні знають, що Павані дружелюбна дівчина, яка справляє позитивний вплив в своїй школі.

ВАС ХОЧЕ БАЧИТИ ПРЕЗИДЕНТ МОНСОН

П риблизно 15 років тому мені поставили діагноз: хвороба Паркінсона. Через чотири роки моє здоров'я значно погіршилося і я користувався інвалідним візком. Мій стан дуже засмучував мене, бо упродовж усього життя я був дуже активний.

П риблизно в той час я поїхав на конференцію в Данді, Шотландія, на якій був присутній Президент Томас С. Монсон, у той час радник у Першому Президентстві. Після зборів до мене підійшов один із членів Церкви.

“Брате Шеркі”.

“Так?”

“Пройдіть вперед, щоб зустрітися з Президентом Монсоном”.

Я не збирався йти туди, але за кілька хвилин той чоловік повернувся.

“Брате Шеркі,—сказав він,—Президент Монсон чекає на вас”.

“Але він не знає мене”,—відповів я.

“Нічого, він хоче вас бачити. Він чув про вашу хворобу”.

Я погодився зустрітися з Президентом Монсоном. Він тепло привітав мене і запитав, чи хочу я отримати благословення священства. Я відповів, що хочу.

Ми знайшли кімнату, і Президент Монсон запитав, кого я хочу попросити помазати мене.

Я запитав, чи можна послати за моїм єпископом. Коли хтось пішов за ним, один з чоловіків, які супроводжували Президента Монсона, нагадав йому, що якщо вони забаряться,

Президент Монсон тепло привітав мене і запитав, чи не хочу я отримати благословення священства.

то не встигнуть вчасно прибути в Единбурзький аеропорт.

Президент Монсон усміхнувся і, показуючи на себе й на мене, сказав: “Коли ви будете в нашому віці, то навчитесь визначатися з пріоритетами. Ми прибудемо туди вчасно”.

Коли прийшов мій єпископ, він разом з Президентом Монсоном благословили мене. Благословення, яке дав мені Президент Монсон, не було благословенням на зцілення. Воно було обіцянням, що я буду справлятися зі своїм станом і недугою, яка його спричинила. У благословенні згадувалося й те, що моя сім'я допоможе мені справлятися з хворобою.

Тепер, коли минуло десять років, я все ще маю хворобу Паркінсона, але у свої 74 я почуваю себе добре. Я дійсно знайшов способи справлятися зі своєю хворобою. Я в гарному стані й не користуюся візком з того дня, коли отримав благословення. Мій лікар називає мене “зірковим пацієнтом”.

Я завжди буду вдячний Президенту Монсону за його доброту—за те що він поговорив і благословив чоловіка, якого не знав. Але я також буду вдячний за те, чого він навчив мене про застосування священства.

У Церкві ми маємо різні ключі й чини, але всі мають однакове священство. Добрий вчинок Президента Монсона навчив мене, що священство визначається не тим, хто його має, але тим, як ми його застосовуємо, щоб благословляти життя дітей Небесного Батька. ■ Джордж Шеркі, Шотландія

БЛАГОСЛОВЕННЯ СВЯЩЕНСТВА

Я була матір'ю одиначкою, коли в 1996 році приєдналася до Церкви. Це сталося через кілька років після того, як моя сестра-близнючка стала членом Церкви. Коли Тереза охристила, наша спільна подруга сказала мені: “Навіщо вона приєдналася до тієї Церкви? Вони відводять жінці другорядне місце”.

Завдяки спілкуванню з членами Церкви я знала, що моя подруга була неправа—шлюб, які я бачила серед членів Церкви, були одними з найбільш міцних і рівноправних серед усіх, які я спостерігала. Я знала, що лише чоловіки в цій Церкві мають священство, але відчувала, що вони застосовують його на благо всіх.

Я осягнула ту істину ще глибше, коли через 11 років після мого хрищення у мене виявили рак груді. Коли я почула цю новину, то відчула духовне спонукання попросити благословення священства, що того ж вечора і зробила. У благословенні мені було обіцяно, що рак залишить моє тіло, що моє тіло зцілиться і що Дух буде скеровувати моїх лікарів.

Те благословення було першим з багатьох, які я отримала упродовж наступних трьох років лікування і операцій. Вони зміцнювали мою віру і я знала, що зцілення буде фізичним, якщо це відповідає Господній волі, або воно буде духовним, тобто мені буде дано сили долати свої випробування.

Другий вид зцілення я відчула однієї ночі після операції. Я пам'ятаю,

Коли я почула новину, що маю рак груді, то відчула духовне спонукання просити благословення священства.

як прокинулася від сильного болю. В ту мить мене пронизала думка: “Ти знаєш, що тобі стане краще. Тобі було обіцяно, що твоє тіло зцілиться. Ти знаєш, що все це подолаєш”.

Іншого разу я прокинулася серед ночі, занепокоєна майбутнім. “Що буде зі мною?”—думала я. Паніка тривала кілька годин, однак той випадок, коли я відчувала таке занепокоєння, був єдиним упродовж моєї

трирічної битви. Мене сповнював спокій, обіцяний у благословеннях священства, і це давало мені сили пройти через усе, що я вважала для себе неможливим.

Священство продовжувало зміцнювати мене, коли я боролася з післяопераційною інфекцією та високою температурою. Одного вечора саме в цей період мій зять прийшов у лікарню і дав мені благословення. Температура підвищувалася весь день, але після благословення вона поступово почала знижуватися. Я була вражена, але не здивована.

Я також бачила здійснення обіцяння стосовно того, що лікарів буде скеровано. Коли я прокинулася після однієї з операцій, до мене прийшла хірург.

“Я вже закінчувала операцію,— розповідала вона,—але щось підказало мені подивитися глибше, і там я побачила інші проблемні ділянки, які змогла видалити. Таке щастя, що ми їх помітили”.

Вона не член Церкви, однак обіцяння, дане в отриманому раніше благословенні, виповнилося. Дух скеровував її.

Я вдячна за гідних носіїв священства у моєму приході та в сім'ї, які приходили і застосовували священство, благословляючи моє життя. Я вдячна за їхніх дружин, які підтримують їх, коли вони шанують священство і застосовують його заради благословення інших людей. А понад усе я вдячна, що Небесний Батько благословив нас Своєю силою на землі, силою, яка благословляє всіх Його дітей. ■
Вірджинія Гіллс, шт. Массачусетс, США

ТАТУ, ТИ МЕНІ ПОТРІБНИЙ

Я пересував труби для поливу на одній з ділянок нашої ферми на півночі Каліфорнії, США. Той день був по-особливому приємним, тому що мені допомагав тато. Коли ми закінчили, то заскочили на наші всюдиходи й попрямували додому, думаючи про вечерю. Батько їхав попереду.

З одного боку наша ферма межувала з річкою Піт-рівер. Ми їхали по краю поля, щоб не пом'яти люцерну широкими шинами всюдиходів. Справа було поле, а зліва, внизу крутого берега, протікала ріка. Видимість була поганою через туман.

Ми їхали досить швидко, коли я правим заднім колесом з'їхав зі шляху і заїхав у зарості долину. Це змусило мене зробити різкий

поворот вліво, у напрямі ріки, і всюдихід покотився вниз по крутому берегу. Я намагався зупинитися, але берег був стрімким і я їхав надто швидко. Я не сумнівався, що заїду в річку. На щастя, на моєму шляху на березі росло дерево. Наступної миті я зрозумів лише те, що дивлюся на свій всюдихід з дерева! Мені ще ніколи не було так страшно.

Я відчував, що був за крок від смерті, але, не беручи до уваги кількох подряпин і синців, на мені не було жодних ушкоджень. Коли я заспокоївся і перевів подих, то зрозумів, що ніяк не зможу самостійно виїхати всюдиходом на дорогу. Я все чекав, що побачу, як з-за берега визирає голова батька, який шукає мене. Але він не з'являвся. Мені стало ще гірше.

Я видряпався нагору по крутому берегу, але батька ніде не було

видно. Я мовчки помолвився Небесному Батькові й попросив, щоб Він послав тата назад допомогти мені. Потім я почав ходити.

Тим часом тато майже доїхав додому, коли йому здалося, що я його кличу. Він озирнувся вперше з того часу, як ми виїхали з поля. Лише тоді він помітив, що мене не було позаду. Він зрозумів, що щось трапилося і поїхав шукати мене, поки не знайшов.

Пізніше тато розповідав мені, що почув, як я кажу: "Тату, ти мені потрібний!" У той час він був за 3 км від мене. Я зрозумів, що люблячий Небесний Батько почув мою молитву і дав моєму батькові знати, що я потребую його допомоги.

Я вдячний за Святого Духа, що Він доносить істину і дає скерування. Я також вдячний за люблячого батька, який живе так, щоб Святий Дух міг промовляти до нього і він його чув. ■
Майкл К. Х'юетт, шт. Юта, США

Я мовчки помолвився Небесному Батькові й попросив, щоб Він послав тата назад допомогти мені.

ЧИ ВИ ХОЧЕТЕ, ЩОБ ВАС БЛАГОСЛОВИЛИ?

Якось уранці я піднімалася кру-
тим схилом у південній частині
студмістечка Університету Бри-
гама Янга, коли почула позаду звук
падіння. Я повернулася і побачила
юнака, який лежав на тротуарі
долілиць, а неподалік були уламки
його велосипеда. Я завмерла від
несподіванки і стояла так, поки він
не спробував трохи поворухнути
головою. Тоді я підбігла до нього
разом з чотирма іншими людьми,
які також ішли схилом.

Студент, який першим підбіг до
велосипедиста, обережно пере-
вернув його й побачив, що вело-
сипедист сильно розбив губи, ніс,
підборіддя і брови. Інший студент
зателефонував і по мобільному те-
лефону викликав допомогу. Молода
мати, яка стояла поруч, запропону-
вала шматок тканини, і перший сту-
дент зупинив кров, яка текла з губи
велосипедиста. Разом зі ще однією
жінкою ми стояли і з нетерпінням
чекали, коли прийдуть парамедики.

Раптом постраждалий широко
відкрив очі і збентежено подивився
на обличчя людей навколо нього.

“Де я?—запитав він.—“Що
сталось?”

Студент, який тримав тканину
біля його губ, відповів: “Ви у півден-
ній частині студмістечка. Ви впали з
велосипеда”.

Велосипедист застогнав. “Боляче,
—сказав він.—Допоможіть”.

Студент відповів, що допомога

вже наближається і запитав у
юнака, як його звати.

“Девід,—сказав він схлипуючи.—
Де я?”—знову запитав він.

Зрілий чоловік у костюмі, ймо-
вірно викладач, підійшов і запитав
Девіда, чи хотів би він отримати
благословення. Той з вдячністю
кивнув.

Професор нерішуче зупинився.
“Але у мене немає олії”,—сказав він,
озираючись. Всі, хто стояли поруч,
похитали головами. Поранений за-
стогнав і слабким жестом вказав на
свою кишеню. Студент, який стояв
поруч, заліз у кишеню і витягнув
звідти велике кільце для ключів з
маленьким флаконом освяченої олії
на ньому.

“У нього є!”—вигукнув студент.

Велосипедист заспокоївся, як
тільки викладач і хлопець-студент

*Поранений застогнав і слабким
жестом вказав на свою кишеню.
Студент, який стояв поруч, за-
ліз у кишеню і витягнув звідти
маленький флакон освяченої
олії.*

поклали свої руки йому на голову і
дали благословення. Відчуття спо-
кою наповнило також і мене, коли
викладач пообіцяв юнакові, що той
одужає, буде мати спокій і завдяки
цьому випадку наблизиться до
Спасителя.

Невдовзі приїхали парамедики
і забрали велосипедиста. Коли я
йшла на заняття, то подумала, що
він мав із собою освячену олію, аби
застосувати священство на благо ін-
ших, які опинилися в нужді. Однак
того дня благословили саме його. Я
йшла з відчуттям глибокої любові до
вірних чоловіків, які живуть з готов-
ністю благословляти інших, а також
до Господа, Який також благослов-
ляє їх. ■

Лія Мак-Кланахан, шт. Юта, США

СИЛА ОСВІТИ

Сузі Таггі Коело Кальдас Нельсен

Моя мама зростала, не знаючи нічого крім розлуки, голоду й бідності. Вона лише трохи навчалася у школі, однак розуміла цінність освіти і те, що вона має силу змінювати життя. Зшиваючи разом аркуші паперу, щоб зробити мені зошит, мама чітко пояснила мені одну річ: освіта може допомогти мені вибратися з бідності.

Скромний початок

Я народилася на півночі Бразилії більш як за три місяці до призначеного терміну. Тридцять років тому недоношені діти мали дуже мало шансів на виживання у державній лікарні, яка кишіла тарганами. Лікарі казали мамі, що за кілька годин я помру. Але я не померла. Господь допоміг мені вижити.

Коли мені було років п'ять, мій батько залишив матір і мене разом з чотирма братами і сестрами. Батьки моєї матері залишили її, коли вона була ще малою, тож їй не було до кого звернутися за підтримкою. У нас не було грошей, щоб орендувати

Мати наказала мені старанно вчитися в школі, бо то був єдиний спосіб подолати бідність.

будинку, тож натомість ми орендували клаптик землі. Ми побудували дім зі старих дошок, паперу й пластику, а дах зробили з сухого листя. У нас не було ніяких меблів, крім гамака, в якому спало двоє чи троє з нас, і ліжка, зробленого з кількох розкладених картонних коробок. У нас не було в домі води, електрики. У нас не було нічого.

Мама працювала покоївкою і прала людям білизну. Я ходила з нею до річки і допомагала всім, чим могла. Потім ми разом годинами розносили випрану білизну. Той час, коли ми разом працювали, був для мене дорогоцінним. Саме тоді між нами встановилися міцні стосунки.

Хоча ми багато працювали, у нас ніколи не було достатньо грошей. Іноді в нас не було чого їсти. Мама віддавала нам свою їжу, і бувало так, що вона днями нічого не їла. Ми пили воду й лягали спати, щоб жити не болів від голоду.

Чи знаєте ви, як розділити одне яйце на шістьох? Я знаю.

В дитинстві у мене було кілька друзів, але коли ми виростили, то пішли різними шляхами. Дівчата почали продавати своє тіло, щоб заробити гроші, а хлопці почали красти. Коли вони запропонували мені робити те ж саме, щось всередині підказувало, що це неправильно. Я знаю, що Господь піклувався про мене навіть ще до того, як я стала членом Церкви, і я продовжувала бачити, як Його рука діє в моєму житті.

Не кидати навчання

Разом зі своїми братами і сестрами ми довго чекали, поки дійде до нас черга навчатися в безплатній громадській школі. Коли нарешті дійшла наша черга, мама казала мені

про школу багато хорошого. Вона говорила, що якщо я буду серйозно ставитися до навчання, то одного дня виб'юся в люди. Я ніколи не забуду її слів: "Вибач, що я не змогла тобі дати хорошого життя. Вибач, що тобі так рано і так важко довелося тяжко працювати, але зараз у тебе буде нагода здобути освіту. Що б не сталося, ніколи не кидай навчання, бо це єдине, що допоможе тобі вибратися з цього життя".

Коли я навчалася в школі, нам треба було бути винахідливими, щоб знаходити шкільне приладдя. Я знаходила чисті аркуші паперу в баках для сміття і приносила їх додому. Мама зшивала їх у зошит. Вона купувала олівець і ділила його на три частини, щоб дві мої сестри також мали чим писати у школі. Ще двоє дітей у нашій сім'ї були надто малими, щоб ходити до школи.

Нова віра

Оскільки моя мама так сильно страждала все своє життя, вона не вірила, що є Бог. В дитинстві я теж

Моя мама послала мене в школу з саморобним зошитом і третиною олівця.

не вірила. Але коли подорослішала, то почала ставити запитання про Бога. Я запитувала у себе, чому моя сім'я ніколи не мала можливості жити добре і чому в мене ніколи не було іграшок, достатньо їжі чи нового одягу. Кожного разу, коли я ставила ці запитання, то якось відчувала серцем, що не самотня. Це відчуття втішало мене багато років.

Коли мені було років 13, в наш дім прийшли місіонери-святі останніх днів. Вони відповіли на всі мої запитання і навчали про Ісуса Христа. Вони сказали, що є церква, де я можу більше дізнатися про євангелію на заняттях, спеціально організованих для людей мого віку. Вони навчили мене молитися. Вони розповіли про Книгу Мормона. Ніхто з моєї сім'ї не прийшов на моє хрищення.

Я відчувала самотність, однак знала, що чиню правильно. Я познайомилася з новим життям—життям, сповненим надії, щастя, віри і любові. Мої однолітки, як я знала, шукали втішення в наркотиках та аморальному стилі життя. Своє втішення я знайшла завдяки люблячому Небесному Батькові та євангелії Його Сина. Після хрищення я знала, що Господь піклувався про мене все моє життя.

Я багато всього дізналася про євангелію. Я познайомилася з людьми, які поділяли мої вірування. Дехто з членів Церкви трохи більше дізнався про моє життя, коли відвідав мене вдома. Вони великодушно допомагали мені купувати одяг і взуття, щоб я ходила до церкви, та зошити для школи. Я постійно допомагала членам Церкви доглядати за дітьми і заробляла

БУДЬТЕ ОСВІЧЕНИМИ

“Господь бажає, щоб ви навчали розум і руки всьому, за що б ви не брались. Чи будете ви ремонтувати холодильники, чи будете умілим хірургом—ви повинні навчатися. ...Ви принесете славу Церкві і будете рясно благословлені завдяки навчанню”.

Президент Гордон Б. Хінклі (1910–2008), “Пророча порада і молитва за молодь”, *Ліягона*, квіт. 2001, с. 34.

Коли мене прийняли на програму підготовки медсестер, я знала, що буде важко, але я також знала, що Господь буде зі мною.

ІНСТИТУТ

Де б ви не здобували свою освіту, ви можете збиратися з дорослою молоддю в одному з понад 500 інститутів релігії по всьому світу. Щоб знайти місце проведення інституту у вашій місцевості, зв'яжіться з місцевими провідниками священства або зайдіть на сайт www.lds.org/institutes.

більше грошей, ніж будь-коли у своєму житті. Оскільки я була такою юною, то легко могла відійти від євангелії. Однак за підтримки членів Церкви я твердо трималася своєї нової віри.

Євангелія дійсно змінила моє життя. Після хрищення я навчалася в школі з більшим ентузіазмом. Я багато чого дізналася і стала помічником учителя. Якщо я не знала предмет, то вивчала його доти, доки не знала настільки добре, що могла викладати. Заробленими грошима я допомагала сім'ї.

Я отримала патріарше благословення, в якому отримала пораду служити на місії, бо Господь приготував особливе благословення для моєї місії, яке змінить моє життя назавжди. Я не знала про що йдеться, проте усвідомлювала, що з часом зрозумію, якщо буду слухняна.

Нові можливості

Я служила в Бразильській місії Курітіба з 2000 по 2002 рік. Завдяки дружбі з однією з напарниць, я змогла поїхати на навчання до Сполучених Штатів. Я знала, що це дійсно назавжди змінить моє життя.

Я знала, що мій Небесний Батько опікувався мною і мав особливий для мене план. Ця можливість продовжити освіту була відповіддю на мої молитви.

Я знала, що буде нелегко вивчати другу мову, але також знала, що це можливо, якщо я буду наполегливо працювати. Я навчалася в Центрі англійської мови Університету Бригама Янга і по 10 годин проводила в бібліотеці. Один з моїх викладачів порадив, щоб ми молилися про дар мов, тож кожного вечора я молилася і просила Небесного Батька дати мені цей дар. Звичайно ж, Він допоміг мені.

Коли я закінчила своє навчання в Центрі англійської мови, то була прийнята до кількох університетів. Я вирішила навчатися в Університеті Бригама Янга–Айдахо і подала документи на програму підготовки медсестер. Я чула, що було важко потрапити до цієї програми, особливо іноземним студентам. Тому я навчалася з усіх сил. Мої друзі жартома казали, що мені краще поселитися в бібліотеці, бо я там проводжу так багато часу. Навіть коли бібліотека закривалася, я йшла додому й продовжувала навчатися.

Коли було важко, я згадувала слова Президента Гордона Б. Хінклі (1910–2008): “Вам необхідна вся освіта, яку лише можна здобути. Пожертуйте автомобілем; пожертуйте всім необхідним заради того, щоб підготуватися до мирської роботи”¹. Я знала, що то були слова пророка Божого, і я серйозно до них ставилася.

Коли мене прийняли на

“Пожертуйте машиною; пожертуйте всім необхідним заради того, щоб підготуватися до мирської роботи”. Я знала, що то були слова пророка Божого, і серйозно поставилася до них.

програму підготовки медсестер, моє серце переповнювали вдячність і щастя. Я знала, що буде важко і мені доведеться й надалі йти на жертви, але я знала й те, що зі мною буде Господь.

Під час навчання я зустріла свого чоловіка і ми одружилися в 2007 році. Того ж року моя мама також приєдналася до Церкви. Вона сказала, що ніколи не розуміла, чому я така щаслива, незважаючи на весь жах, у якому ми жили. Але як тільки вона приєдналася до Церкви, то зрозуміла. Євангелія Ісуса Христа благословила мою сім'ю, і я щаслива бачити, які благословення отримує моя мама після всіх жертв, на які вона пішла. Я завжди буду за неї вдячна.

На початку 2010 року я готувалася до випуску і була вагітна першою дитиною. За два місяці до випуску за програмою підготовки медсестер у мене під час вагітності виникли ускладнення, тому наша дитина народилася шляхом кесаревого розтину. Мої викладачі говорили, що я маю взяти академічну відпустку і закінчити навчання

пізніше. Але випуск був зовсім поруч—лише за два місяці!

Тож ми з чоловіком ретельно спланували свій час, щоб належно збалансувати пріоритети і я змогла завершити свою освіту. Я складала для себе розклад навчання, щоб приділяти чоловікові й дитині належну увагу. Іноді батьки чоловіка залишалися з нашим сином, поки я була на заняттях. Двоє чудових одногрупників допомогли мені опрацювати конспекти. Я відчувала, щоб Бог послав усіх цих людей, аби підтримати мене в цей важкий час.

Краще життя

Після випуску я здала екзамен на отримання сертифікату і почала працювати медсестрою, щоб допомогати утримувати нашу сім'ю, поки чоловік закінчить свою освіту. Хоча я і не планую працювати після того, як чоловік розпочне свою кар'єру, однак якщо трагедія чи економічні труднощі змусять мене працювати в майбутньому, моя освіта допомагає мені бути до цього готовою.

Мама була права: освіта *дійсно* здатна змінювати життя. Вона змінила моє життя і змінила життя моїх дітей. Я сподіваюся, що вони зрозуміють: я здобула успіх завдяки тому, що жила згідно з Господнім планом для мене. Він хотів, щоб я здобула освіту, і Він допомагав мені зробити кожен крок на цьому шляху. Я сподіваюся, що мої діти навчатимуться працювати так, як працювала я, і вони будуть цінувати освіту так само, як ціную її я. ■

ПОСИЛАННЯ

1. Президент Гордон Б. Хінклі, “Пророча порада і молитва за молодь”, *Ліягона*, квіт. 2001, с. 34.

ПОСТІЙНА ОСВІТА

Постійний фонд освіти (ПФО) було засновано в 2001 році, щоб допомагати членам Церкви здобути освіту й підготовку, необхідну для того, щоб бути самодостатніми. Члени Церкви, які відповідають вимогам програми, отримують позику, яка допомагає оплатити освіту. Вони повертають позику після того, як отримують роботу. Щоб відповідати вимогам ПФО, людина, яка хоче ним скористатися, має зробити кілька кроків:

- Бути гідним активним членом Церкви Ісуса Христа Святих Останніх Днів. Неодружені чоловіки віком від 19 до 26 років мають відслужити на місії або мати затверджену довідку про звільнення від служіння на місії.
- Мати рекомендацію провідників священства.
- Навчатися в інституті релігії, якщо не у шлюбі і не старше 30 років.
- Жити, працювати і навчатися в країні, на яку поширюється дія ПФО. Позики ПФО доступні в більше ніж 40 країнах.
- Взяти зобов'язання сплачувати з власних коштів якомога більшу частину суми за навчання, закінчити навчання і знайти кращу роботу та повністю повернути позику.

Якщо ви хочете подати документи на отримання позики ПФО, зв'яжіться з місцевими провідниками священства. Дізнайтеся більше про програму, зайшовши на сайт ref.lds.org.

“Як я можу зрозуміти, чи мої випробування є засобом, що допоможе мені стати кращою людиною, чи застереженням від Небесного Батька про те, що я рухаюся в хибному напрямку?”

Якою б не була причина виникнення випробувань, вони можуть допомогти вам стати кращою людиною, якщо ви скористаєтеся ними для свого духовного зростання.

Ваша совість допоможе вам зрозуміти, чи прямуєте ви хибним шляхом. Якщо у вас виникають неприємні почуття з приводу того, що ви зробили, моліться Небесному Батькові й просіть у нього прощення. Намагайтеся залагодити всі неприємності, які ви спричинили. Ви також можете просити поради у батьків і провідників священства. Ці кроки допоможуть вам мати кращі почуття і спрямують у правильному напрямку.

Випробування, які не є наслідком гріха, також можуть допомогти вам стати кращою людиною. Такий вид випробувань може стати перевіркою вашої віри чи терпіння або допоможе краще пізнати себе. Щоб скористатися цими випробуваннями для свого зростання, запитуйте себе, чого ви з них можете навчитися і що ви можете покращити.

Під час випробувань ваша віра може зміцнитися, якщо ви будете просити допомоги у Небесного Батька. Як це робив Спаситель у годину Своїх страждань, ви можете молитися “ще пильніше” (див. Лука 22:44). Небесний Батько може забрати випробування або Він може зміцнити вас, щоб ви гідно знесли їх (див. Мосія 24:14–15).

Можна отримати допомогу від друзів і сім'ї

Ось один зі способів, у який Небесний Батько застерігає мене про те, що я прямую неправильним шляхом: Він надихає друзів і членів сім'ї ділитися зі мною своїми свідченнями або особистим досвідом. Якщо після розмови з ними у мене виникає почуття вини чи бажання змінитися, я знаю, що мені слід

покаятися і зробити в житті певні зміни.

Луїс С., 17 років, шт. Флорида, США

Господь утішить вас

Усі випробування Небесного Батька мають одну мету: допомогти вам зміцнитися і стати кращою людиною. Усе залежить від того, як ви справляєтеся з труднощами. Я знаю, що

деякі випробування здаються непосильними, однак з часом, якщо ми будемо мати віру, вони нас благословлять. Я завжди намагаюся пам'ятати, що Господь сказав нам: “Я не кину вас сиротами,— Я прибуду до вас!” (Іван 14:18). З цим знанням ви можете подолати будь-яке випробування і станете сильнішими. Якщо ви відчуваєте, що Небесний Батько застерігає про неправильно вибраний шлях, майте віру й дослухайтеся до підказок Духа, тоді ви зможете триматися за жезл із заліза. Він любить вас і завжди бажає, щоб ви якнайкраще з усім справлялися, а Він допомагатиме все життя.

Олівія Б., 18 років, шт. Міннесота, США

Загляньте в своє серце

Загляньте в своє серце, аби зрозуміти, чи те, що ви робите, дійсно є тим, чого очікує від вас Небесний Батько. У нашому житті є Святий Дух, Який навчає нас відрізнити добро від зла. Якщо ви шукаєте Бога і запитуете, Святий Дух покаже вам, що ви повинні робити. Якою б не була мета випробування—навчати чи застерігати—вона служить однаковій цілі: допомогати вам зростати й ставати досконалими у Христі, якщо тільки ви будете діяти з вірою й покладатися на Господа.

Емілі Б., 18 років, шт. Каліфорнія, США

Відповіді слід розглядати як допомогу і спрямування, а не як офіційне проголошення вчень Церкви.

Подумайте про це

Вважаю, що найкращий спосіб визначити мету випробування—це щиро поститися й молитися. Також спробуйте думати про випробування: якщо ви його подолаєте, то чи станете кращою людиною, чи з вами не відбудеться ніяких змін? Якщо ви вважаєте, що подолання випробування зробить вас кращими і щасливішими, тоді ви на правильному шляху.

Аммон К., 16 років, шт. Юта, США

Залишайтеся на правильному шляху

Ми повинні щодня молитися й читати Писання, і якщо ми це робимо й перебуваємо в гармонії зі Святим Духом, Бог дасть нам

знати, який вибір нам слід робити, а який ні. Якщо ви вважаєте, що шлях яким ідете, не той, що призначив для вас Небесний Батько, поверніться. Завжди залишайтеся на прямій і вузькій дорозі.

Елізабет П., 15 років, шт. Пенсільванія, США

Моліться, щоб навчатися з випробувань

Упродовж життя Небесний Батько посилає нам випробування, і їхня мета зміцнювати нас у Його евангелії та в нашій вірі. Якщо ми на

поганому шляху, то це є наслідком неправильного рішення. Завжди моліться, щоб Бог зміцнив вас і допоміг побачити те хороше, що є в вашому випробуванні. У мене є тверде свідчення, що випробування, які дає нам Небесний Батько, мають на меті наставити нас, зміцнити наше

свідчення, допомогти навчитися не падати знову або допомагати іншим завдяки особистому досвіду.

Рудді Р., 17 років, Гуаяс, Еквадор

Випробування можуть застерігати

Я вважаю, що всі випробування мають на меті зробити нас сильнішими, хоча іноді здається, що це не так. Коли мені було 14 років, я захворіла і повинна була 8 місяців не ходити в школу і навчатися вдома. Це випробування допомогло мені стати кращою, сильнішою людиною. Воно допомогло мені цінувати те, що я маю. Іноді випробування змушують нас зробити переоцінку того, в якому напрямку ми рухаємося по життю, тож вони можуть бути хорошим сигналом.

Дженніфер П., 17 років, Північний острів, Нова Зеландія

Будьте терплячими

Якщо труднощі є наслідком порушення якоїсь заповіді, то, ймовірно, це застереження. Але якщо вони виходять за межі вашого контролю, тоді, мабуть, їхня мета—сприяти вашому зростанню. Я б молилася і запитувала Небесного Батька, чи є те, що мені потрібно змінити або

чогось навчитися з цього досвіду, і якщо так, слід просити Його допомоги, щоб зрозуміти, що саме. Просіть у молитві сили і втішення. І будьте терплячими. Відповідь обов'язково надійде.

Міхаела П., 17 років, шт. Айдахо, США

СТАВАТИ БІЛЬШЕ СХОЖИМИ НА СПАСИТЕЛЯ

"Наш Небесний Батько, Який має цілковиту й досконалу

любов до нас, надає можливість мати досвід, який дозволить нам розвивати необхідні риси характеру та якості, щоб поступово ставати все більше схожими на Христа. Наші випробування приходять в багатьох різних формах, але кожне з них дозволить нам стати більше схожими на Спасителя, коли ми вчимося розпізнавати те хороше, що несе в собі кожний життєвий досвід. Зрозумівши це вчення, ми здобуємо більшу впевненість у любові нашого Батька. У цьому житті ми можемо так і не дізнатися, чому ми стикаємося з певними речами, але ми можемо відчутти впевненість, що цей досвід допоможе нам стати кращими".

Старійшина Джеймс Б. Мартіно, сімдесятник, "Усе допомагає на добре", Ліягона, трав. 2010, с. 101.

НАСТУПНЕ ЗАПИТАННЯ

"Я приголошений, коли думаю про все, щоб необхідно робити, аби жити за євангелією. З чого почати?"

Надсилайте свої відповіді до 15 липня 2011 року на адресу:

Liahona, Questions & Answers 7/11
50 E. North Temple St., Rm. 2420
Salt Lake City, UT 84150-0024, USA
Електронна адреса: liahona@ldschurch.org

Відповіді можуть бути відредаговані для більш стислого і ясного подання інформації.

До свого листа чи електронного послання необхідно додати наступну інформацію й дозвіл: (1) повне ім'я, (2) дату народження, (3) назву приходу або філії, (4) колу або округу, (5) ваш письмовий дозвіл і, якщо вам менше 18 років, письмовий дозвіл батьків (можна в електронному вигляді) на публікацію вашої відповіді та фотографії.

Твій приклад

*Життя за євангелією
зміцнює не лише вас,
але й інших.*

Я відчуваю надзвичайне захоплення і глибоко поважаю молодих чоловіків, які шанують Ааронове священство. Хочу розповісти про трьох з них, які є членами Кенійського колу Найробі в Африці.

Мартін стає сильним

У 14 років Мартін з Вестлендської філії опинився далеко від свого дому в Найробі, оскільки навчався в школі-інтернаті, де був єдиним членом Церкви. У школі Мартіна в певні дні тижня на сніданок давали лише чай і хліб. Маючи 700 учнів, керівники школи не могли запропонувати окреме меню для однієї людини, тож Мартін вирішив, що буде снідати хлібом і водою.

Мартін

МАЄ ЗНАЧЕННЯ

Кожної неділі він мав відвідувати церкву разом з іншими учнями. Там він слухав релігійні вчення, які, як знав, були не дуже вірними. Часом учні в школі кидали на нього косі погляди, коли пошепки розмовляли про його “дивну” віру. Час від часу хтось навіть казав, що він покланяється дияволу.

Ці випробування не послабили Мартіна, а зміцнили його. Його дуже підтримували щомісячні відвідування батьків і часті послання від президента філії, який завжди надсилав останній номер журналу *New Era*. Коли він його читав, то з більшою сміливістю протистояв тим випробуванням.

Джозеф ніколи не пропускає Церкву

Джозеф з приходу Рірута має чин учителя в Аароновому священстві. Він залишається вірним євангелії, хоча є єдиним членом Церкви у великій школі, в якій багато його однолітків вживають наркотики та залучені до інших пагубних вчинків. Джозеф ніколи не пропускає Церкви. Він завжди приходив рано. Він завжди акуратний і готовий служити там, де призначить президент його кворуму і єпископ. Він допомагає готувати причастя майже кожної неділі.

Хамфрі надсилає поштою завдання

Хамфрі з приходу Аппер-Хілл також учитель. Він охрився у Церкві лише два роки тому. Як і Мартін, Хамфрі зараз навчається в школі-інтернаті. Сильне зростання

його віри після приєднання до Церкви частково пояснюється тим, що він отримує всі свої семінарські завдання поштою, виконує їх і швидко повертає вчителю семінарії.

Коли інтернат закривається, Хамфрі, як правило, повинен пройти пішки 45 хвилин в один бік, щоб потім доїхати до церкви. Однак він завжди приходив до церкви рано і готовий виконувати доручення.

Коли він отримує доручення виступати, Хамфрі старанно готується. Усім, хто його слухає, зрозуміло, що він доклав багато зусиль, готуючись до виступу.

Жити за нормами

Сьогодні майже повсюди у світі норми моралі невпинно занижуються. Дуже часто молоді люди, які прагнуть знайти щось хороше і чеснотне, не знають, де його

Джозеф

Старійшина
Джозеф В. Сітаті
Сімдесятник

Хамфрі

шукати. Навчальні заклади керуються хибною ідеєю, що моральні норми визначаються кожною людиною і їх можна змінювати.

Однак живучи за нормами своєї релігії, ви можете допомогти своїм одноліткам побачити, що є стабільність, впевненість, спокій і радість, які несе євангелія. Ваш приклад може допомогти іншим бути сприйнятливими до вчень відновленої євангелії. Програми “Обов’язок перед Богом” для молодих чоловіків та “Особистий розвиток” для молодих жінок можуть допомогти вам наблизитися до Бога і завоювати довіру дорослих та однолітків.

Найголовніший екзамєн

Незалежно від того, ким ви є—молодим чоловіком чи молодою жінкою,—ви шануєте священство, якщо своїм життям демонструєте одноліткам та іншим людям, що ви дійсно ідете за Спасителем. Життя Спасителя в юні роки є для нас чудовим прикладом. Коли йому було лише 12 років, Його було залучено до роботи Небесного Батька, хоча Він і шанував Своїх земних батьків. У Писаннях сказано, що Він навчав людей у храмі. Він дивував старших освічених чоловіків своїм розумінням учення (див. Лука 2:42–52).

Спаситель показав, що вік 12 років не є надто молодим для розуміння основ глибоких євангельських учень, якщо ми гідні присутності Духа.

У Писаннях міститься багато інших прикладів молодих людей, які були відважні у своїй вірі: Йосип, син Якова; Даниїл; Нефїй та інші. Крім того, ми можемо рівнятися на пророків і апостолів останніх днів, як на сучасний приклад.

Відновлення Ааронового священства є доказом того, що Небесний Батько довіряє молодим чоловікам і молодим жінкам Церкви. Він сподівається, що ви, молоді чоловіки, будете використовувати своє священство для того, щоб благословляти Його дітей—молодих і літніх. Ви робите це, навчаючи євангелії, хрестячи, прислужуючи причастя, допомагаючи хворим і тим, хто страждає, відвідуючи домівки заради зміцнення сімей і служачи там, де призначить ваш єпископ чи президент філії. Завдяки вашому служінню в Аароновому священстві люди відчувають любов, яку Небесний Батько має до них. Таким же чином молоді жінки можуть наслідувати приклад Спасителя, якщо будуть жити гідно того, щоб увійти до храму, служити людям, піклуватися про тих, хто в нужді, й розвивати свої сильні сторони й таланти.

У багатьох підрозділах Церкви я бачив, як молоді чоловіки виконують ці обов’язки у священстві з благоговінням і гідністю. Я також бачив, як молоді жінки служили від усього серця й душі. Таке служіння і спосіб, у який воно здійснюється, зміцнює вашу віру в Бога Батька і Його Сина Ісуса Христа. Воно також може розвивати віру тих, кому ви служите. ■

ДЖУЛІЕТ ДОВІРЯЮТЬ

Молоді жінки, ви, як і молоді чоловіки, показуєте приклад, якщо живете за євангелією. Коли ви працюєте над програмою “Особистий розвиток”, то дізнаєтеся про принципи, які допоможуть вам пізнати свою сутність дочок Бога і зрозуміти, чого Небесний Батько очікує від вас.

Таким прикладом є Джулієт. Будучи членом філії Вестленд, вона була охрищена у вісім років. Незважаючи на важкі обставини, серед яких те, що її виховувала лише мати, у якої не було регулярного доходу, Джулієт мала високі цінності. Це настільки вразило керівників школи, що вони призначили її бути старостою серед дівчаток у школі. У буквальному розумінні вона є ученицею, якій найбільше довіряють у школі.

Джулієт дізналася, що вона шанує священство, якщо живе за євангельськими нормами. Її приклад показує, що молоді чоловіки і молоді жінки, які шанують священство, можуть знайти прихильність у Бога і в людей.

Учення і Завіти

121:41–43

Джозеф Сміт навчав застосуванню повноважень священства у Господній спосіб.

Переконавання

Переконавання—означає заохочувати інших людей вірити в щось чи щось робити шляхом пояснення або прохання.

Довготерпіння

Довготерпіння—терплячість.

“Як Господь є терпеливим із нами, так і ми будьмо терпеливими з тими, кому служимо. Розумійте, що вони, подібно до нас, є недосконалыми. Вони, подібно до нас, роблять помилки. Вони, як і ми, хочуть, щоб інші були про них кращої думки.

Ніколи не втрачайте надії щодо жодної людини. І роблячи це, ніколи не втрачайте надії щодо себе”.

Президент Дітер Ф. Ухтдорф, другий радник у Першому Президентстві, “Продовжуйте з терпінням”, *Ліягона*, трав. 2010, с. 58.

М'якість і лагідність

Ось дещо з того, чого навчають Писання стосовно м'якості й лагідності

- Вони є плодами Духа (див. Галатам 5:22–23).
- М'якість є рисою Господніх служителів (див. 1 Солунянам 2:7; 2 Тимофію 2:24).
- Лагідні успадкують землю (див.

41 Жодна влада чи жодний вплив не можуть і не повинні підтримуватися через священство інакше, як тільки через переконання, довготерпіння, м'якість, і лагідність, і любов нелицемірну;

42 Добротою і чистим знанням, що вельми звеличує душу без лицемірства і без підступності—

43 Докоряючи вимогливо в належний час, коли спонукає Святий Дух; а потім виявляючи більше любові до того, кому ти докоряв, щоб він не ставився до тебе, як до свого ворога.

Псалми 37:11; Матвій 5:5).

- Лагідність—це ознака віри в Христа (див. Мороній 7:39).
- Через лагідність приходиться відвідування Святого Духа (див. Мороній 8:26).

Любов нелицемірна

Нелицемірна—щира; непідробна чи неудавана.

Чи останнім часом виявляв вам

хто-небудь щиру любов? Як ви можете виявляти цю любов іншим? Напишіть про це у своєму щоденнику.

Без лицемірства і без підступності

Лицемірство—це коли людина удає з себе те, чим насправді не є.

Підступність—обман, хитрість.

Докоряючи вимогливо в належний час

Докоряти—м'яко сварити чи виправляти; виявляти несхвалення.

В належний час—швидко; не відкладаючи; перш ніж стане надто пізно.

Вимогливо—з чіткістю.

Коли спонукає Святий Дух

“Якщо ви відчуваєте натхнення докорити людині й робите це

з любов'ю, то можете розвинути єдність. Відмова висловити такий докір, коли це підказує Святий Дух, призведе до розладу”.

Президент Генрі Б. Айрінг, перший радник у Першому Президентстві, “Будьте єдиними”, *Ліягона*, вер. 2008, с. 6.

Від редакції: Мета цієї сторінки не в тому, щоб дати всебічне пояснення вибраних віршів з Писань, а в тому, щоб спонукати вас до особистого вивчення.

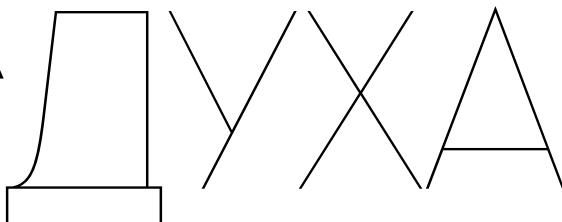
СВЯЩЕННИЙ ГАЙ

ФОТОГРАФІЯ ДЖОНА ТЕРФОРДА

Те, що тут сталося, змінило світ. Нехай це змінить твоє життя.

МОВА

Педро Овальєс

Служачи на місії повного дня в Домініканській Республіці, я щойно переїхав до нового району, який славився тим, що в ньому було важко знайти людей для навчання. Коли я приїхав, у нас був лише один зацікавлений. Його звали Орив'ядес. Він раніше ходив до церкви, але оскільки був глухим і спілкувався за допомогою мови жестів, попередні місіонери не могли його навчати.

Одного дня ми з напарником вирішили поститися і молитися, щоб сталося диво, яке допоможе нам навчати Орив'ядеса. Ми призначили зустріч на той час, коли хтось із його сім'ї буде вдома й зможе нам перекладати, оскільки ні я, ні мій напарник не знали мови жестів.

Однак коли ми прийшли на зустріч з Орив'ядесом, нікого з його сім'ї не було вдома. Коли Орив'ядес ненадовго вийшов, щоб принести стілець, ми з напарником скористалися нагодою, щоб помолитися й попросити Духа скеровувати нас. Ще до того як ми закінчили молитися, я відчув сильну присутність Духа.

Орив'ядес почав щось казати за допомогою знаків, але ми не могли його зрозуміти. Ми просто посміхалися й дивилися один на одного, намагаючись зрозуміти, що ж нам робити. Ми вирішили написати записку і вказати час наступної зустрічі, сподіваючись, що наступного разу в нас буде перекладач. Але раптом ми обоє отримали сильне відчуття, що нам слід

залишитися й навчати цього чоловіка. “Давай принаймні спробуємо — Дух допоможе нам”, — сказав я своєму напарнику.

Ми намагалися використовувати малюнки й найпростіші жести, коли викладали урок. Поступово ми почали розуміти жести Орив'ядеса і змогли жестами відповідати йому. Здавалося, що він нас прекрасно розуміє.

Ми відчули спонукання поділитися з ним своїми свідченнями. Ми показали зображення Першого видіння і я написав на аркуші паперу: “Я знаю, що це істина”.

Потім за допомогою жестів Орив'ядес відповів: “Я знаю, що це

істина. Бог сказав мені. Я молився і знаю, що це істина”.

Ми з напарником пішли з цієї зустрічі зі сльозами на очах. Я знаю, що Бог дав нам можливість свідчити про відновлену євангелію цьому зацікавленому і що Святий Дух доніс наше послання до його серця (див. 2 Нефій 33:1). Я дізнався, що не потрібно говорити досконало чи красномовно, коли ми ділимося євангелією. Іноді нам зовсім не потрібно говорити.

Неймовірно, як такі прості речі як піст, молитва й віра можуть здійснювати могутні чудеса в нашому житті й у житті тих, кому ми служимо. ■

Навчити **ЛЮДИНУ** рибалити

Адам С. Олсон

Співробітник редакції церковних журналів

Езра перестав веслувати, зупинив своє маленьке каное, спостерігаючи, як сонце сідає в Тихий океан з протилежного боку бухти. Роками він рибалив у цих водах разом з батьком, але сьогодні він ледве бачив знайомий пейзаж через сльози, що навернулися на очі.

Сьогодні він був один.

У той час як каное спокійно погойдувалося на воді, хлопець почув слова, які батько йому часто казав: “Будь уважним, Езро. Колись мене не стане, і тобі треба буде знати, як утримувати сім’ю”.

Сьогоднішній день був тим днем, про який застерігав його батько і до якого намагався підготувати. Але він настав так швидко. Езрі лише 16 років, і він ще не готовий.

Відповідальність

Езра обожнював свого батька. Упродовж років він з нетерпінням чекав, допоки батько сказав, що семирічний Езра вже достатньо дорослий, щоб допомагати йому встановлювати і перевіряти рибальські сіті.

Рибальство не приносить великого заробітку, але цих грошей достатньо, щоб прогодувати Езру, його п’ятьох сестер і матір, підтримувати найстаршу сестру, яка служить на місії в Сполучених Штатах і допомагати сусідам. Езра навіть почав заощаджувати гроші на власну місію.

А тепер батька немає. Його смерть була несподіваною і розбила серце Езри. З втратою батька він втратив героя,

єпископа, наставника.

Але на додачу до болю в серці прийшло усвідомлення: раптом настав час виконувати відповідальність, до якої батько намагався його підготувати. Тепер Езрі доведеться утримувати сім’ю.

Молитва

У перший тиждень після смерті батька Езра не міг навіть думати про те, щоб іти рибалити. Його душевна рана була надто свіжою. Думка про те, щоб взяти каное батька, користуватися батьковими сітями і виконувати роботу без нього, здавалася йому нестерпною.

Наступного тижня він знав, що заради сім’ї йому необхідно іти в море, однак цей тягар здавався йому непідйомним. Хоча Езра дуже хотів бути схожим на свого батька, однак розумів як ніколи, наскільки він далекий від цієї цілі.

“Мені здавалося, що все безнадійно,— каже він.—Мені було важко вперше йти слідами батька. Коли я вийшов у море на каное, то відчував його відсутність. Мені пригадалися ті слова, що казав батько, і я відчув тягар відповідальності за свою сім’ю”.

Зупинившись на мілководді Тихого океану, хлопець звернувся до єдиної Особи, Яка могла йому допомогти—до Того, Кому навчив довіряти його батько.

“Покажи мені, де рибалив мій батько,— молився Езра.—Допоможи виконати бажання мого батька”.

*Коли 16-річний
Езра з Самоа
потребував
допомоги, він
звернувся до
джерела, про
яке навчав його
Батько: до
свого Небесного
Батька.*

**Езра разом з другом
Фету повертається на
каное після рибалки.**

Відповідь

Після молитви в надвечірній тиші Езра відчув, як щось змінилося. Він відчув, як щось його веде до того місця, де рибалив батько, і коли було необхідно, він згадував усе, чого навчав батько.

“Після тієї молитви я відчув додаткову силу,—каже він.—Я знав, що Небесний Батько допоможе мені”.

Так само, як Спаситель показав апостолам давнини, куди закидати сіті, таку ж допомогу отримав і Езра. “Того дня я впіймав багато риби”,—каже він.

Як Батько, як Син

Хоча Езра й сумнівався, що зможе робити те, що робив батько, однак зрозумів, що може робити більше, ніж думав.

“Тоді сталася велика зміна в моєму житті. Вона вплинула на те, як я думаю, бачу світ і виконую роботу,—каже Езра.—Я зрозумів, що можу робити те, що робив мій батько”.

Езра став більше подібним до батька, ніж він сподівався. Він ішов слідами батька як рибалка і як учитель.

Коли наступного тижня Езра пішов рибалити, його друг Фету запитав, чи може він також вийти в море разом з ним і попитися у нього. Езра навчав Фету рибалити, а Фету допомагав Езрі й підтримував компанію.

“Я вдячний за можливість навчати інших, так само як батько навчав мене,—каже Езра.—Я щасливий, коли думаю про те, що я не лише рибалка, як мій батько, але також і учитель”.

Навчити людину рибалити

Кажуть, що якщо ти даси людині рибину, то нагодуєш її на день, але якщо ти навчиш її рибалити, то нагодуєш на все

Езра планує служити на місії. Він пам'ятає, що Небесний Батько відповів йому, коли він кликав. “Я хочу бути спроможним відповісти йому, коли він покличе мене”—говорить Езра.

Езра, якому довелося взяти на себе роль свого батька і утримувати сім'ю, каже: "Мені було важко вперше йти слідами батька".

життя. Безсумнівно, що батько Езри зробив останнє.

Однак Езра навчився від батька більшому, ніж просто ловити рибу. Він навчився тому, що може покладатися на свого Небесного Батька. Це знання служитиме йому впродовж життя навіть краще, ніж уміння рибалити.

Знаючи, як сильно він потребує допомоги свого Небесного Батька, Езра сумлінно виконує свої обов'язки у чині священика, в який його висвятив батько за тиждень до смерті. Він також планує рибальство так, щоб це не заважало йому відвідувати школу й семінарію.

Більше того, він заощаджує скільки може з продажу риби, щоб одного дня стати ловцем людей (див. Матвій 4:19).

"Під час одного домашнього сімейного вечора мій батько висловив бажання, щоб усі ми служили на місії,—розповідає Езра.—Це моя найголовніша мета".

Езра пам'ятає, що Господь відповів, коли він кликав Його. "Я хочу бути спроможним відповісти *Йому*, коли Він покличе мене. ■

Чого навчило мене ПЛАВАННЯ

*Плавання навчило мене тому, що вплив однолітків—це не так уже й погано.
Іноді він допомагає досягнути успіху.*

Марісса Томпсон

Мені було сім років, і я не вміла плавати, тож мама записала мене на вечірні заняття плавання разом з моєю подругою Енджі. У кінці кожного уроку наш учитель брав нас на середину басейну, щоб ми відпрацювали свої рухи. Ми завжди були в безпеці на середині басейну, оскільки учитель підтримував нас під животом і ми були в рятувальних жилетах.

Вплив однолітків у басейні

Якось у нас з Енджі не було рятувальних жилетів, тож ми трималися за край басейну. Енджі вирішила, що спробує зрізати кут, пропливши від однієї стіни до іншої десь більше метра. Спочатку я вагалася, але потім вона мене переконала. Тож хоча я й боялася, все ж набрала якомога більше повітря й пірнула, сподіваючись доплисти до іншої стіни. Та мені не вдалося плисти так само легко, як коли я була в жилеті. Натомість, я почала тонути. Мене охопила паніка. Я знала, що потону. Потім пригадалися слова вчителя, сказані кілька тижнів тому: “Якщо під час плавання ти почнеш тонути, просто витягни одну руку вгору з води, і хтось прийде тобі на допомогу”.

Згадавши про це, я витягнула свою руку, як я вважала, вгору. Я не відчувала повітря. Я почала рухати рукою в усіх напрямках, але так і не відчула, що вона вийшла з води.

Саме в ту мить я стукнулася головою об стінку басейну. Енджі вже була там і чекала на мене. Думаю, вона не зрозуміла, що я “тонула”.

Минуло кілька тижнів, і разом із сім'єю ми відпочивали біля озера. Я все ще не вміла плавати, тому бродила по мілководдю. Так минуло хвилин 10, коли я помітила, що до озера приїхала одна моя подруга. Я відчула жах. “А якщо Стефані зрозуміє, що я не вмію плавати?”— подумала я. Мені буде так ніяково. Тож я швидко стала

на коліна і зробила вигляд, що плаваю—я ходила на руках і борсала ногами. Стефані застрибнула у воду й почала по-справжньому плавати. Це збентежило мене ще більше. Через якийсь час вона підійшла і заговорила зі мною. Потім вона пірнула і попливла в протилежному напрямку, а я стояла вражена тим, які в неї бездоганні узгоджені змахи руками. Я продовжила своє удаване плавання і відчула, як це було безглуздо.

За кілька хвилин я вирішила, що не буду боятися і спробую плавати. Я була на мілководді, тож відірвала свої руки від дна і почала плисти “по собачому”. У мене вийшло. Я

пливла! Хоча це й тривало лише кілька секунд, але я пливла. Того вечора я пробувала робити це знову і знову. Коли настав час їхати з озера, я могла проплисти його від одного берега до іншого.

Вплив однолітків має велику силу

Коли я згадую про ті два випадки, мене вражає сила впливу однолітків. Одного дня через це я мало не потонула. А іншого разу це спонукало мене навчитися плавати. Саме так і діє вплив однолітків—він може бути або негативним, або позитивним, однак він завжди дуже сильний.

Саме вплив оточуючих був однією з причин того, чому фарисеї не повірили словам Христа: “Любили вони славу людську більше, аніж славу Божу” (Іван 12:43). У своєму сні Легій бачив тих, хто засоромився Господа через людей, які насміхалися й показували пальцем з великої і просторої будівлі (див. 1 Нефій 8:26–28).

Я знайома з цією негативною стороною впливу однолітків—саме він змушує людей відвернутися від того, що, як вони знають, є вірним. З мене глузували через мої норми, яких я дотримувалася як свята останніх днів. У мене були друзі, які хотіли, аби я крада в магазині одяг, списувала на екзаменах і жорстоко

поводилася з іншими людьми. Замість того, щоб побажати мені легкого плавання й успіху, складалося враження, що вони були як орем, який тягне вниз, намагаючись потопити.

Але у мене також були друзі, які спонукали мене до чогось хорошого—того, що зробило моє життя кращим, а не гіршим. Коли я була у восьмому класі, моя подруга Елі

переконала мене записатися до жіночої спортивної команди на наступний навчальний рік. То був для мене нелегкий крок. Мене лякала навіть думка про те, щоб записатися до команди, оскільки я була новачком у великій школі для старшокласників. Елі переконала зробити мене щось достойне, чого я ніколи б не зробила без невеликого підбадьорювання з боку подруги. І завдяки цьому дружлюбному впливу я легше при звичаїлася до нової школи.

Хороші друзі надихали мене на хороші справи у школі та в коледжі, додавали мені сміливості, щоб керувати студрадою, працювати над хорошими оцінками і плекати своє свідчення про евангелію. Ці друзі позитивно вплинули на моє життя. Вони хотіли, щоб я досягнула успіху, і вони допомагали мені зростати.

Ці події навчили мене тому, що вплив однолітків не завжди є негативним, як має схильність думати більшість людей. Це залежить від того, яким є вплив і хто його виявляє. Я зрозуміла, що коли оточую себе хорошими друзями, то маю менше шансів потонути у хвилях світу. Позитивний вплив Церкви і друзів, які мають високі норми,—це сила, яку можна порівняти з рятувальним жилетом, що тримає мене у житті на плаву. ■

Мій батько зробив мені особливий подарунок на Різдво незадовго до своєї смерті.

Це ланцюжок з маленьким срібним дзвіночком. Він нагадає мені завжди дослухатися до Духа і залишатися чистою. Для мене це дорогоцінний скарб.

НАДІЙСЯ на Господа

З інтерв'ю з Елейн Ш. Дальтон, генеральним президентом Товариства молодих жінок; провела інтерв'ю Меган Вітерс Роксас

“Надійся на Господа всім своїм серцем” (Приповісті 3:5).

Удитинстві я всюди ходила зі своїм батьком. Мене завжди вражала його відданість Господу. Він показав мені великий приклад безкорисливого служіння. Щороку він брав тижневу відпустку. Однак замість того, щоб поїхати у подорож, він просив мою сім'ю допомогти йому пофарбувати будинок вдови, яка жила по сусідству. Це лише один з багатьох прикладів служіння. Він завжди думав про інших.

Коли я була старшокласницею, мій батько захворів. Я постійно молилася і просила Небесного

Батька благословити мого тата, щоб він одужав. Упродовж місяця він лежав у лікарні, а потім помер.

Для нашої сім'ї то була трагедія. Ми не могли нічого зрозуміти. Нам потрібен був батько. Я молилася, щоб зрозуміти, чому так сталося і чому Небесний Батько не відповів на мої молитви. Мені здавалося, що небеса мовчать. Я не отримувала відповідь на молитви. Здавалося, що Небесний Батько залишив мене на самоті. Однак я продовжувала молитися.

Десь через рік я була на причасних зборах, де один з промовців прочитав вірш з Приповістей:

“Надійся на Господа всім своїм серцем, а на розум свій не покладайся!

Пізнавай ти Його на всіх дорогах своїх, і Він випростує твої стежки” (Приповісті 3:5–6).

Дух свідчив, що це і є відповідь на мою молитву! Мені потрібно довіряти Господу. Знадобилося багато часу, щоб отримати ту відповідь, і вона була не такою, яку я хотіла отримати, але то була *найбільш* чудова відповідь на молитву. Мені не потрібно було розуміти, чому так сталося. Мені потрібно було надіятися на Господа.

Коли ви надієтеся на Господа, то можете зробити будь-що—навіть щось дуже важке,—бо Він дійсно випростує вашу дорогу. Він ітиме поруч з вами. Він триматиме вас за руку. Він пошле своїх ангелів, щоб захистити вас. Це моє свідчення. І це є правдивим для кожного з нас. ■

Особливий свідок

Старійшина Л. Том Перрі, з Кворуму Двадцятьох Апостолів, ділиться думками на цю тему.

Які благословення ми отримуємо завдяки відновленій Церкві?

З "Послання Відновлення", Ліягона, трав. 2007, с. 85–88;
"Чого ви шукаєте?" Ліягона, трав. 2005, сс. 84–87.

Повноту євангелії Ісуса Христа було відновлено на землі.

Наша Церква є засобом, за допомогою якого чоловіки і жінки знаходять Спасителя і Його євангелію.

Джозеф Сміт був пророком Божим і відновлювачем усього важливого для розбудови царства Божого та підготовки до Другого пришестя нашого Господа Ісуса Христа.

Саме в Спасителівій відновленій Церкві ми отримуємо всі спасительні обряди, необхідні для того, щоб повернутися до Нього.

Ключі священства було відновлено для людей з владою запечатувати на землі й на небесах.

Ви можете скористатися цим уроком і вправою, щоб більше дізнатися про тему місяця Початкового товариства.

Завдяки ОСНОВНИМ ПРИНЦИПАМ ТА ОБРЯДАМ ЄВАНГЕЛІЇ Я ЗНОВУ ЗМОЖУ ЖИТИ З БОГОМ

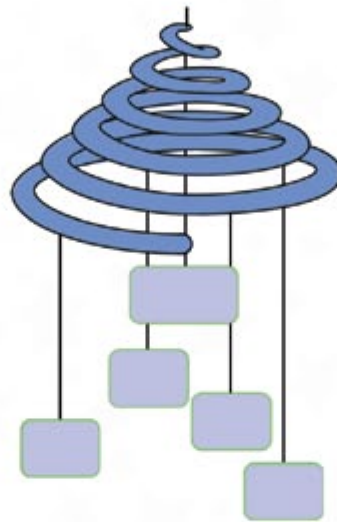
**Ана Марія Кобурн і
Крістіна Франко**

“Ми віримо, що основними принципами і обрядами євангелії є: перше—віра в Господа Ісуса Христа; друге—покаяння; третє—хрищення зануренням для відпущення гріхів; четверте—рукопокладання для надання дару Святого Духа” (Уложення віри 1:4).

У четвертому уложенні віри йдеться про чотири важливі принципи і обряди євангелії, яких необхідно дотримуватися, щоб мати змогу знову жити з Небесним Батьком.

По-перше, вам необхідно мати віру в Ісуса Христа. Мати віру в Ісуса Христа означає вірити, що Він живе, що Він наш Спаситель і що Він любить вас, хоча ви ніколи Його не бачили. Якщо ви маєте віру в Ісуса Христа, то захочете робити те, що Він просить вас робити, наприклад, молитися, ходити до церкви і дотримуватися заповідей.

Ісус просив вас зробити щось дуже важливе—христитися, коли вам виповниться вісім років (або більше). Вас охристять зануренням—так само, як Ісуса.

Це означає, що все ваше тіло буде під водою. Ваше хрищення буде здійснювати чоловік, який має повноваження священства христити. Коли вас христять, ви також даєте обіцяння Небесному Батькові. Ви обіцяєте, що будете дотримуватися заповідей, і якщо ви дійсно так чинитемете, Він обіцяє, що дасть вам у супутники Святого Духа.

Після хрищення ви отримаєте дар Святого Духа. Носій священства покладе руки на вашу голову і дасть вам дар Святого Духа. Святий Дух вестиме, навчатиме і втішатиме вас та свідчитиме про Ісуса Христа.

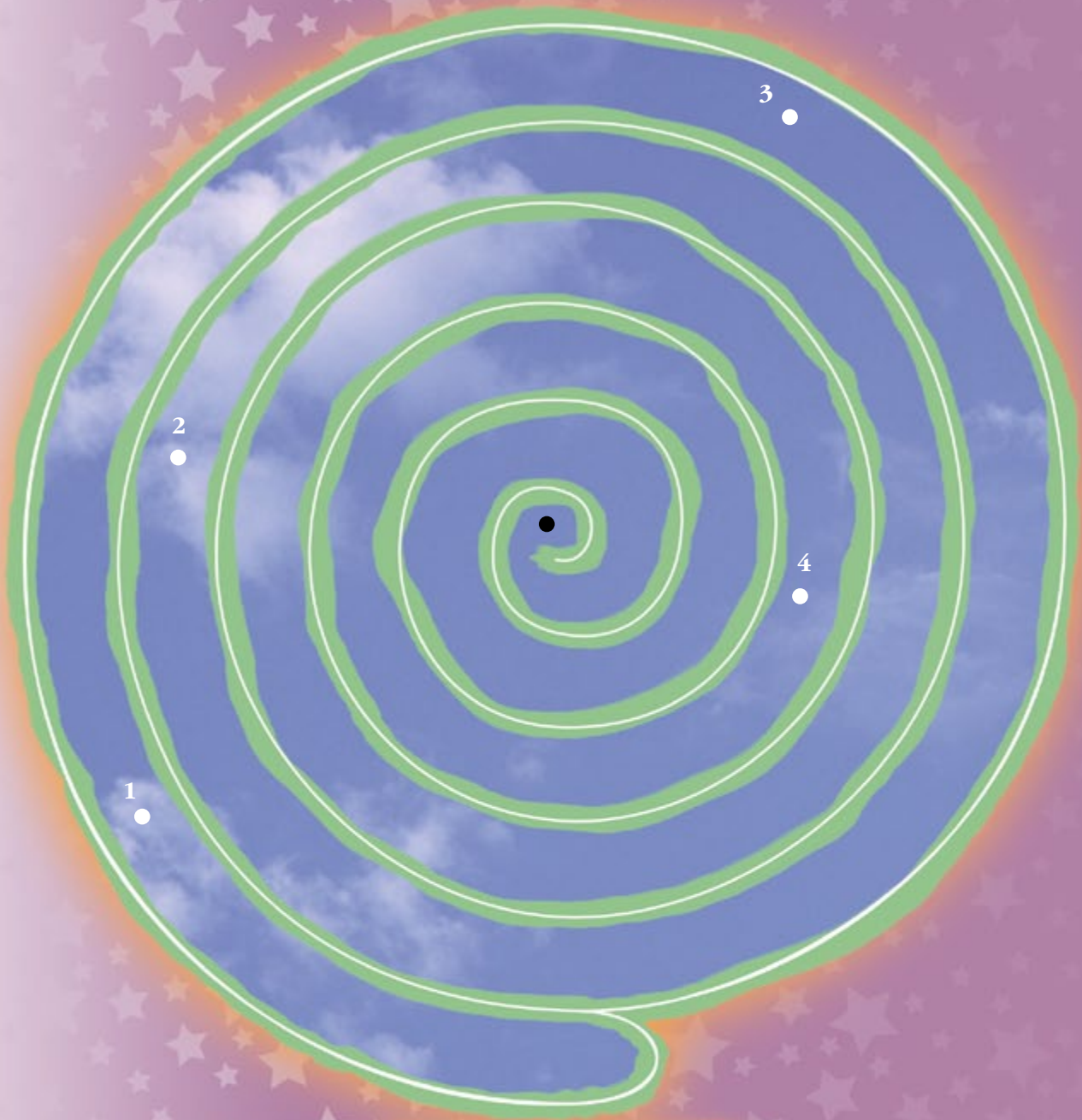
З дня вашого народження до восьми років ви чисті й невинні завдяки Спокуті Ісуса Христа.

Після того, як вам виповниться вісім років і ви охриститесь, вам потрібно каятися в усьому, що ви робите не так. Каятися—це означає жалкувати і просити прощення у Небесного Батька і в кожного, кого ви могли скривдити. Після того, як ви покалися, вам необхідно докладати всіх зусиль, аби не повторити помилку і більш слухняно виконувати заповіді. Спокута дає вам можливість знову стати чистими, якщо ви покалися.

Віра в Ісуса Христа, покаяння, хрищення зануренням і отримання дару Святого Духа є важливими, тому що все це допоможе вам повернутися й жити вічно зі своєю сім'єю і з Небесним Батьком та Ісусом Христом. ■

Вправа

Ви можете зробити це рухливе мобіле, яке буде нагадувати про основні принципи й обряди євангелії. Приклейте с. 63 на картон. Виріжте п'ять знаків; потім виріжте мобіле уздовж суцільних ліній. Виріжте або пробийте дірку там, де вказано. Повісьте знаки на мотузку чи стрічку, щоб вони звисали з мобіле.

●
Основні принципи та
обряди євангелії

●
1. Віра в Господа
Ісуса Христа

●
2. Покаяння

●
3. Хрищення
зануренням для
прощення гріхів

●
4. Рукопокладання
для отримання
дару Святого Духа

Вимкни й розкажи

Я зберігатиму розум і тіло священними і чистими”.

Мої євангельські норми

Данієлла Кеннінгтон

Ґрунтується на справжніх подіях

“Будь вірним і не піддавайся ніякій спокусі” (УЗ 9:13).

Коннор сів за сімейний комп’ютер і надрукував адресу веб-сайту, яку йому дав друг. “Тобі треба на це подивитися!”—сказав він.

Але як тільки з’явився веб-сайт, Коннор відчув жах. Він швидко спробував закрити сторінку, але чим більше він клацав, тим більше поганих зображень виникало. У паніці Коннор натиснув кнопку, яка вимикає комп’ютер, і побіг у свою спальню.

Коннору було неприємно, що він бачив усі ті зображення. З того часу як він охрестився місяць тому, він відчував особливий спокій Святого Духа. Але після того як Коннор побачив ті зображення, він уже на відчував ніякого спокою. Він відчував провину і боявся, що хтось дізнається, що він побачив.

Коннор був дуже тихим під час вечери. Він намагався слухати, про

що сім’я говорить за столом, але ті зображення, які він побачив, постійно виникали перед очима. Неприємне відчуття в животі не минало.

Коли Коннор молився того вечора, то розповів Небесному Батькові про зображення, які бачив. Він сказав, що жалкує про це і більше їх не дивитиметься. Після молитви йому стало спокійніше, але виникло також відчуття, що слід поговорити з мамою. В дійсності Коннору не хотілося говорити їй про те, що сталося. А якщо вона розсердиться чи засмутиться?

Врешті-решт Коннор вирішив поговорити з нею. Він пішов до маминої кімнати й сів на ліжко, де вона читала.

“Мамо, можна з тобою поговорити?”—запитав він.

“Так, любий,—сказала мама.— Що у тебе?”

Він випалив усе відразу. Він розповів про те, що сказав друг і про те, що побачив на веб-сайті. Мама уважно подивилася на нього, але вигляд у неї не був сердитий.

“Я не знав, що робити,—сказав Коннор.— Тож я просто вимкнув комп’ютер і втік. Мені шкода, мамо. Я не повинен був друкувати ту адресу відразу, але я не знав, що це щось погане”.

Мама обійняла Коннора. “Конноре, мені шкода, що ти бачив ті зображення,—сказала вона.— Деякі люди намагаються обманом змусити дітей дивитися погані речі. Але ти вчинив правильно. Коли ти бачиш погані зображення в комп’ютері, тобі потрібно “вимкнути і сказати”. Це означає, натиснути на кнопку, яка вимикає комп’ютер, і потім відразу ж прийти до мене і розповісти. Ти вчинив абсолютно правильно”.

Коннор відчув величезне полегшення!

“Конноре, я хочу, щоб ти знав, що це не твоя вина,—сказала мама.— Це була помилка, і тобі не слід почувати себе винним через те, що сталося”.

“Але мамо! Якщо я зробив усе правильно, чому в мене було таке погане відчуття?”

“Святий Дух дає нам знати про небезпеку,—пояснила мама.— Те відчуття, яке виникло в тобі, було від Святого Духа, Який сказав тобі йти геть. Я встановлю фільтр у нашому комп’ютері, який заблокує погані сайти, але іноді погані речі все одно можуть просочуватися. Тому, якщо знову виникне щось подібне, ти знаєш, що робити, правда?”

“Вимкнути комп’ютер і сказати тобі”—відповів Коннор.

“Точно”,—сказала мама.

Перш ніж Коннор ліг спати, він помолився й подякував Небесному Батькові за полегшення, яке його сповнило. Коли він молився, то відчував спокій, який приносить Святий Дух. Він знав, що все буде добре. ■

ПІДКАЗКИ ЩОДО БЕЗПЕЧНОГО КОРИСТУВАННЯ ІНТЕРНЕТОМ

- Перш ніж користуватися Інтернетом, запитай у батьків дозволу.
- Користуйся Інтернетом лише тоді, коли поруч є інші люди, наприклад, твої батьки.
- Ніколи не вказуй своє справжнє ім’я, вік, адресу, номер телефону чи іншу особисту інформацію, якщо тільки батьки не дадуть на це згоду.
- Зроби закладки для своїх улюблених сайтів, щоб тобі не потрібно було їх шукати.

Щоб вийти з недоречних веб-сайтів:

1. Вимкни екран або комп’ютер.

2. Розкажи про все комусь із дорослих.

3. Ніколи більше не заходь на цей сайт.

4. Якщо хтось показує тобі недоречний сайт, не боючись іди звідти.

Якщо ти шукаєш безпечні, веселі веб-сайти, клацни на friend.lds.org. У нас є історії, розмальовки, відео, слайд-шоу, ігри та інше.

Наша сторінка

Діти Початкового товариства приходу Віль-Марі в Монреальському Квебекському колі разом з учителями побували біля Монреальського Квебекського храму. Вони поводилися спокійно та благоговійно, коли члени президентства храму привітали їх і провели екскурсію по всій храмовій ділянці. Дітям сподобалися різнобарвні квіти і прекрасний храм. Вони також подивилися фільм про храм, і кожен отримав невеличку картку із зображенням храму.

Майкл Г. (справа), 11 років, з Панами, любить займатися карате і старанно вчиться у школі. Одного разу завдяки своїм хорошим оцінкам у школі він став "директором на один день".

Майкл уже діє як відважний місіонер. Коли Церква розмістила інформаційну експозицію під час міжнародної ярмарки, що проходила поблизу його дому, Майкл разом із батьками стояв на вході до ярмарки і роздавав людям буклети про Церкву та запрошував їх відвідати експозицію, присвячену Церкві. Він також роздавав сім'ям своїх друзів інформаційні картки про Церкву, а місіонери навчали їх. Він з нетерпінням чекає на час, коли сам стане місіонером повного дня.

Надісилайте свої малюнки, фотографії, історії, свідчення або листи до рубрики "Наша сторінка" на адресу: liahona@ldschurch.org, зазначивши в рядку для теми "Our Page". Або звичайною поштою на адресу:

Liahona, Our Page
50 E. North Temple St., Rm. 2420
Salt Lake City, UT, 84150-0024, USA

У кожному листі необхідно вказати повне ім'я дитини, стать і вік, а також прізвище батьків, назву приходу або філії, колу чи округу, письмовий дозвіл батьків (прийнятно і в електронному вигляді) на використання фотографії дитини або надісланих матеріалів. Листи можуть редагуватися для стислого та ясного подання інформації.

МОЛИТВА ПРО ВТІШЕННЯ

Однієї ночі мені двічі приснилося, що в нашому домі пожежа і все горить. Після цього мені було дуже страшно. Тож я молилася Небесному Батькові, щоб мені це більше не снилося. Коли я знову заснула, то мені приснилося, що я йду прекрасним полем. Мені було дуже спокійно, і я більше не боялася.

Нівія Ангеліка А., 10 років, Мексика

Джеремая П., 10 років, Самоа

Моє важливе рішення

“І їхні діти будуть охрищені для відпущення їхніх гріхів у вісім років і отримають рукопокладання” (УЗ 68:27).

Ребекка Шоу

Ґрунтується на справжніх подіях

Ніколя, сьогодні до нас знову прийдуть Джонсони,—сказала мама.—Чи ти вже молилася, як вони тебе просили?”

“Ще ні”,—сказала я.

Старійшина і сестра Джонсон—місіонерська подружня пара, яка служить у нашому приході. Вони приходили на домашній сімейний вечір, щоб проводити зі мною місіонерські бесіди.

Моя сім'я не завжди ходила до церкви, тому було дещо, чого я не розуміла. Зараз, коли мені скоро виповниться вісім років, мама сказала, що мені слід вирішити, чи хочу я охриститися.

Минулого тижня старійшина і сестра Джонсон навчали мене про те, як молився Джозеф Сміт, щоб знати істину. Потім вони попросили мене молитися про хрищення.

“Зверни увагу на свої відчуття,—сказала сестра Джонсон.—Саме так Святий Дух допомагає нам знати, що є істинним”.

Я подумала, може почекати до 14 років, щоб бути як Джозеф Сміт.

Сьогодні на уроці старійшина Джонсон поставив стаканчики

один на другий, щоб утворити вежу. Він сказав, що без міцного фундаменту вся вежа впаде.

“Як ти думаєш, чому Церква має такий міцний фундамент?”—запитав він.

Я пригадала урок, який

проводили минулого тижня.

“Може тому, що Небесний Батько та Ісус Христос сказали Джозефу Сміту, як її відновити”,—сказала я.

“Правильно,—відповів старійшина Джонсон.—І у нас є сучасні пророки й апостоли, щоб утримувати її на вірному шляху”.

Це було зрозуміло. У мене завжди були хороші почуття, коли я чула про Президента Томаса С. Монсона.

Потім сестра Джонсон поставила мені запитання, якого я боялася.

“Ти вже молилася про хрищення?”

“Ще ні”,—сказала я.

“Чи хочеш ти охриститися?”—запитала сестра Джонсон.

Я б хотіла їй відповісти, але лише знизала плечима.

Моя менша сестра думає, що я просто боюся занурення у воду, бо це те, чого вона боїться. Але я люблю воду, тому я не була впевнена, що ж саме мене непокоїло.

“Ти боїшся відповідальності?”

“Небесний Батько знав, що... вам потрібно буде приймати певні рішення і прийняти їх правильно вам самотужки не вдасться. ... Він застав для вас можливість отримувати допомогу ... через Святого Духа”.

Старійшина Річард Г. Скотт з Кворуму Дванадцятьох Апостолів, “Щоб отримати духовний провід”, *Лягона*, лист. 2009, с. 6.

—запитала сестра Джонсон.

Як тільки сестра Джонсон це сказала, я зрозуміла, що це правда. Мама казала, що після хрищення я буду підзвітною. Це означає, що я буду нести відповідальність за свої рішення. Мені доведеться ретельно виконувати Божі заповіді. Я не впевнена, чи готова до цієї відповідальності. А що коли я перестану ходити до церкви, як тато?

“Коли тобі виповниться вісім років, ти будеш підзвітною за свої

рішення, навіть якщо не охристишся,—сказала сестра Джонсон.—Але коли ти охристишся і тебе конфірмають, то будеш мати набагато більше допомоги під час прийняття гарних рішень. Це тому, що в тебе буде дар Святого Духа”.

Ми поговорили про деякі заповіді, які мені доведеться виконувати. Я вже знала, що куріння, алкоголь і наркотики погані для людини, тож дотримання Слова мудрості не здавалося важким.

Після того як Джонсони пішли, я вже не боялася хреститися. Я хотіла приймати правильні рішення й дотримуватися заповідей Небесного Батька. І я була рада, що Святий Дух мені допомагатиме.

Я пішла у свою кімнату і стала навколішки біля ліжка. Коли я молилася, то відчула переконання, що мені слід хреститися. Я знаю, що те відчуття було відповіддю на мою молитву. ■

Лагідна відповідь

Лора Хантер

Грунтується на справжніх подіях

“Лагідна відповідь гнів відвертає, а слово вразливе гнів підіймає” (Приповісті 15:1).

1.

2.

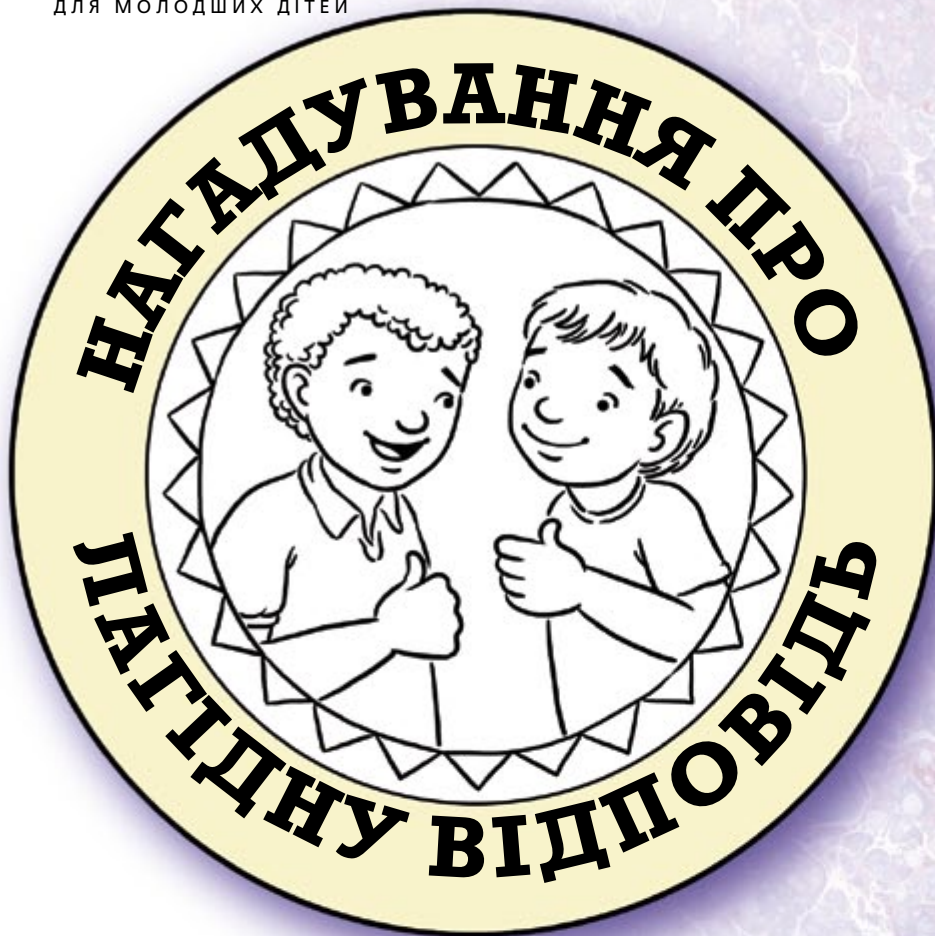
3.

4.

Коли ми сердимось, іноді важко пам'ятати, що слід відповідати лагідно. Попросіть когось із батьків допомогти вам зробити каблучку чи браслет, зображені на цій сторінці. Носіть це як нагадування, яке допоможе робити правильний вибір і лагідно відповідати.

КОЛИ Я ПРИЙМАЮ ХРИЩЕННЯ, Я УКЛАДАЮ ЗАВІТ З БОГОМ

“Ми віримо, що основними принципами і обрядами євангелії є: перше—віра в Господа Ісуса Христа; друге—покаяння; третє—хрищення зануренням для відпущення гріхів; четверте—рукопокладання для надання дару Святого Духа” (Уложення віри 1:4).

По всьому світу зростає потреба у волонтерах, які займаються індексацією

Хікарі Лофтус

Співробітник редакції церковних журналів

У всьому світі люди шукають своїх предків. І інші люди зі всього світу уможливають їхній пошук.

Індексація в FamilySearch розпочалась он-лайн у 2006 році й виконується волонтерами по всьому світу. Це процес перенесення інформації з матеріального носія (наприклад, з мікрофільма) в електронну базу даних, розміщену он-лайн, в якій можна здійснювати пошук.

Завдяки тому, що 122000 волонтерів, які належать або не належать до Церкви, активно здійснювали індексацію і опрацювали від початку роботи 547978000 записів, програма індексації у FamilySearch досягла значного успіху.

Однак, координатори індексації мають нову ціль: індексувати записи не лише англійською, але й іншими мовами.

“Все більше і більше імен, які ми індексуємо, не є англійськими,— сказав Джим Еріксон, начальник відділу маркетингу продукції FamilySearch.— Ми прагнемо залучати до цієї роботи більше людей, які розмовляють різними мовами, щоб нам вдавалося краще опрацювати неанглійські імена”.

Хоча обсяги індексації записів англійською мовою невпинно зростають, їх значно випереджає зростання обсягів індексації записів іншими мовами. Брат Еріксон сказав, що коли уряди та архіви різних країн дізнаються про послуги, які надає FamilySearch, стає можливим розпочати проекти індексації інформації, що походить з цих країн.

Спочатку працівники FamilySearch беруть записи у державних архівах, бібліотеках та інших подібних організаціях і створюють їхні цифрові копії. Потім ці копії поєднують у невеличкі “пакети”, які доступні волонтерам через Інтернет. Волонтери реєструються в FamilySearch, завантажують пакет і вводять на клавіатурі дані, які бачать на екрані. Згодом ці дані стають доступними для широкого кола дослідників сімейної історії. “Кожен пакет—це обсяг роботи, яку волонтер може виконати приблизно за 30 хвилин”,—каже Кеті Гейл, координатор проекту індексації в FamilySearch.

Серед волонтерів, які беруть участь в індексації в FamilySearch, можуть бути люди, чия рідна мова не англійська (на даний час сайт доступний сімома мовами), але серед них також можуть бути люди, які опанували іноземну мову на місці, в школі чи просто вивчаючи її.

Навіть якщо проекти недоступні в тій країні, де ви живете або служили, можуть бути доступними проекти з країн, де розмовляють тією ж мовою.

Під час зведення Київського Українського храму святі з України взяли участь в ініціативному проекті—знайти і проіндексувати імена, щоб передати їх до храму по завершенні будівництва. На момент освячення храму до роботи над київським проектом було залучено понад 400 індексаторів з України, Росії, Північної і Південної Америки та Європи і святі змогли передати до храму 200000 українських імен.

Коли до роботи з індексації у певній території залучається все більше людей, персонал FamilySearch, який надає пакети для ін-

дексації, визначає регіони, де робота просувається активніше і тоді, за можливістю, прискорює підготовку проектів, пов'язаних з цим регіоном.

У деяких країнах теперішні темпи індексації є такими, що може знадобитися майже десятиліття, щоб

завершити індексацію наданих пакетів—тож виникає потреба у ще більшій кількості волонтерів, які займатимуться індексацією. Для опрацювання багатьох пакетів іноземними мовами може знадобитися в середньому від двох до шести років.

“Якщо проект триває дуже довго, від нього нікому немає користі,—сказав Пол Старкі, начальник відділу індексації FamilySearch.— Вся мета індексації полягає в тому, щоб зробити ці записи доступними [в електронному виді], щоб люди могли знаходити своїх предків. Ми намагаємося робити все, щоб проекти виконувалися якомога швидше”.

Церкві належить 2,4 мільйони катушок з мікрофільмами, які містять генеалогічні записи, що зберігаються у сховищі в Гранітній горі. Це дорівнює близько 15 мільярдам записів, які чекають

ФОТОГРАФІЯ УПЕДЕНА С. АНДЕРСЕНА. © IR

РОЗПОЧНІТЬ ІНДЕКСАЦІЮ ВЖЕ ЗАРАЗ

Спочатку зайдіть на сайт indexing.familysearch.org.

Виберіть у меню одну з семи мов.

Клацніть на **3 чого почати?**

Розпочнеться автоматичне завантаження і запуск програмного забезпечення для індексації.

Щоб ознайомитися з цим програмним забезпеченням, попрактикуйтеся працювати з навчальним пакетом.

Розпочніть індексацію! Ви можете вибрати пакет з будь-якого проекту, їх упорядковано за назвами країн. ■

на індексацію. По всьому світу існує величезна кількість записів на інших носіях інформації.

“[Знаходження імені людини та її особистих даних]—це набуття духовного досвіду, завдяки якому серця дослідників наворачтуються до їхніх батьків,—сказав брат Еріксон.—Члени Церкви можуть використовувати проіндексовану інформацію для того, щоб задокументувати родовід своїх предків і надати їм можливість отримати спасительні храмові обряди”.

“Хоча майже кожний, у кого є доступ до комп’ютера, може виконувати просту роботу з індексації, не слід применшувати її важливість,—сказала сестра Гейл.—Якщо люди зможуть подивитися на індексацію в широкому контексті сімейно-історичної роботи, вони побачать її важливість і потребу у більшій кількості волонтерів”.

“Нам потрібно, щоб до індексації було залучено більше людей,—сказав брат Еріксон,—і ми просимо людей розповісти про цю програму своїм друзям і родичам, незалежно від того, чи є вони членами Церкви, чи ні. Вона призначена не лише для членів Церкви. Як приємно, коли всі разом працюють заради спільної мети”. ■

Координатори FamilySearch мають нову ціль для волонтерів: індексувати записи не тільки англійською, але й іншими мовами.

Зростання самозабезпеченості в Еквадорі

Хезер Піглі

Співробітник редакції церковних журналів

Особиста свобода і громадянська відповідальність набуваються завдяки принципу “допомагати людині допомогти самій собі”,—сказав у 1975 році Президент Езра Тефт Бенсон (1899–1994), тринадцятий президент Церкви, виступаючи з промовою на честь заснування Benson Institute Agriculture and Food Institute and Corporation (Інституту та корпорації сільського господарства і продовольства Бенсона)—одного з підрозділів Благодійної програми святих останніх днів, названого на його честь.

Наголошуючи на цій філософії самозабезпечення, Інститут Бенсона працював з тисячами людей, щоб покращити виробництво продовольства, харчування та стан здоров'я, підвищуючи якість життя бідних людей по всьому світу.

У 2009 році співробітники Інституту Бенсона здійснили подорож до Еквадору, країни, де дуже поширене сільське господарство. Однак, за даними Всесвітньої організації охорони здоров'я, у цій країні, населення якої складає близько 15 мільйонів людей, 23 відсотки дітей віком до п'яти років хронічно виснажені через нестачу їжі. Інститут Бенсона допомагає знизити цю сумну статистику, спрямовуючи зусилля на те, щоб розірвати цикл бідності.

Одна жінка, мати шістьох дітей, сказала, що до того, як приїхали представники Інституту Бенсона, їй часто було важко забезпечувати свою сім'ю: “Як сумно бути матір'ю і бути настільки бідною, що не маєш змоги щодня давати своїм дітям їжу або шматок хліба”,—сказала вона.

Сім'ї, яких навчали співробітники Інституту Бенсона, навчилися краще робити посіви, періодично змінювати сільгоспкультури, розводити дрібних тварин, вивчили принципи збалансованого харчування, особистої гігієни та правильного приготування їжі.

Голод, який для багатьох був щоденним випробуванням, став менш гострою проблемою

завдяки впровадженню нових технологій у сільському господарстві. Сім'ї побачили стрімке зростання врожаю, завдяки чому змогли запасатися продовольством, а також продавати його

В сім'ях, яких навчали співробітники Інституту Бенсона, покращився стан здоров'я, коли змінилися характер їхнього харчування і санітарні умови.

для збільшення доходу. Крім того, стан здоров'я у сім'ях покращився завдяки змінам характеру харчування і санітарних умов. Споживання плодів своєї праці з власного городу забезпечило їх поживними речовинами, яких раніше не вистачало в їхній дієті.

“Ми звикли до того, що у нас є діти, які погано вчилися,—сказала місцева вчителька.—Після впровадження цієї програми діти почали опановувати знання набагато швидше. Раніше у нас були діти, які часто хворіли; зараз вони більше не хворіють. Раніше вони спали на уроці, а тепер на уроках більше не сплять. Вони виглядали дуже втомленими, але після впровадження цієї програми вони виглядають значно здоровішими і енергійнішими”.

Усі ініціативи церковної програми благополуччя базуються на перевірених часом принципах самозабезпечення. У поєднанні з багаторічним досвідом і знаннями співробітників Інституту Бенсона вони продовжують благословляти життя десятків тисяч людей по всьому світу. ■

Дивіться відео про цей проект в Еквадорі он-лайн англійською та іспанською мовами за адресою <http://lds.org/church/news/growing-self-sufficiency-in-ecuador>

ДЛЯ ВСЬОГО СВІТУ

Підніміть світло для світу, кажуть апостоли святим з Центральної Америки

Кожен член Церкви повинен розвинути глибоку віру в Христа, сказали старійшини М. Расселл Баллард та Д. Тодд Крістофферсон, з Кворуму Дванадцятьох Апостолів, членам Церкви у Гватемалі, Гондурасі та Нікарагуа, виконуючи свої доручення у Центральній Америці в січні 2011 року. Разом з іншими провідниками Церкви вони радили членам Церкви зміцнювати свої сім'ї молитвою, читанням Писань, храмовим служінням, проведенням домашніх сімейних вечорів, дотриманням святості Суботнього дня, слухняністю Господнім заповідям та поширенням євангелії серед всіх, хто оточує їх.

Старійшина Крістофферсон та старійшина Баллард головували на конференціях кількох колів та взяли участь у духовних вечорах для місцевих провідників священства, батьків та подружніх пар, неодружених дорослих та молоді. Вони також зустрілися з 1100 місіонерами у чотирьох місіях, з президентствами колів, епископами та президентами філій.

Старійшина Скотт повертається до Мозамбіку

“Ви є одними з найдорогоцінніших дітей на землі, і Бог любить вас”,—сказав старійшина Річард Г. Скотт, з Кворуму Дванадцятьох Апостолів, мозамбікським святим останніх днів, коли нещодавно відвідував Африканську Південно-Східну територію. Через одинадцять років після освячення цієї країни для проповідання євангелії, старійшина Скотт повернувся до неї у січні 2011 року і побачив значне зростання Церкви.

Під час першого візиту старійшини Скотта у Мозамбіку було лише 40 членів Церкви, а робота в країні проводилася з Південно-Африканської Йоганнесбурзької місії. На час другого візиту по всій країні вже нараховувалося понад 5000 членів Церкви у 2 округах, 19 філіях та 3 групах. У Мозамбіку також розташований офіс Мозамбікської Мапутської місії, територія якої охоплює весь Мозамбік і Анголу.

ФОТОГРАФІЯ ЛІСБЕЖНО НАДАНА СТАРІЙШИНОЮ НІЛОМ Л. АНДЕРСЕНОМ

Старійшина Ніл Л. Андерсен, з Кворуму Дванадцятьох Апостолів, зустрічається з членами Церкви і місіонерами в Тихоокеанському регіоні.

Перш, ніж поїхати, старійшина Скотт зустрівся з лікарями, які перебували у Мозамбіку за церковною програмою гуманітарної допомоги, і висловив їм вдячність.

Старійшина Беднар і старійшина Андерсен зміцнюють святих Тихоокеанського регіону.

Два члени Кворуму Дванадцятьох Апостолів, старійшина Девід А. Беднар і старійшина Ніл Л. Андерсен, нещодавно навчали, надихали і напучували членів Церкви з Тихоокеанського регіону.

Старійшина Беднар зустрівся з місіонерами і членами Церкви на Тонга, у Новій Зеландії, на Гаваях та Маршаллових островах. Візит старійшини Беднара був важливою подією для членів Церкви на Маршаллових островах, оскільки вважається, що це перший раз, коли сюди приїжджає член Кворуму Дванадцятьох Апостолів.

Старійшина Андерсен виконав доручення в Австралії, Папуа-Новій Гвінеї, Новій Зеландії та Французькій Полінезії.

“Коли ми подорожуємо до морських островів та найвіддаленіших частин землі, ми бачимо, що Церква є повсюди,—сказав старійшина Беднар. Вона міцна, вона зростає і в ній є віддані, добрі люди. Це дійсно дивовижно”. ■

Докладніше про служіння сучасних пророків і апостолів можна дізнатися за адресою lds.org/study/prophets-speak-today.

Віра і сім'я надихають святих з Нової Каледонії відвідувати храм

У січні 147 членів Церкви з Нової Каледонії провели місяць у Гамільтоні, Нова Зеландія, щоб відвідати розташований там храм.

Для багатьох це був перший раз, коли вони поклонялися у храмі святих останніх днів. Для інших така подія відбувалася щороку.

“Ми не маємо храму в Новій Каледонії і більшість членів Церкви походять з дуже бідних сімей,—сказав Джорджі Гуді, член групи.—Батьки працюють весь рік, щоб

заощадити гроші на подорож”. Храм розташований на відстані понад 1600 км від домівок цих членів Церкви.

Він сказав, що причина їхнього сильного прагнення здійснювати подорож до Нової Зеландії полягає в тому, що там вони отримують духовний досвід, який зміцнює їхню віру в Ісуса Христа та їхні сім'ї.

Джерард Моу-Тем, президент округу в Новій Каледонії, додав, що “відвідини храму—це нагода для багатьох людей зміцнити свою віру і наблизитися до Бога”. ■

КОРОТКО З УСЬОГО СВІТУ

Прем'єр-міністру Соломонових островів вручили документ “Сім'я: Проголошення світові”

Церква вручила примірник документа “Сім'я: Проголошення світові” (*Ліягона* та *Ensign*, лист. 2010, с. 128) прем'єр-міністру Соломонових островів, Денні Філіпу, під час короткої церемонії у п'ятницю 21 січня 2011 року.

Старійшина Дірк Сміберт, територіальний сімдесятник, та інші представники Церкви зустрілися вдома у прем'єр-міністра і вручили йому проголошення, а також статуетку з зображенням сім'ї.

Оголошено про проведення днів відкритих дверей в Ель-Сальвадорському храмі

Перше Президентство Церкви запросило членів Церкви та всіх бажаючих відвідати Ель-Сальвадорський храм в Сан-Сальвадорі під час днів відкритих дверей, які триватимуть з п'ятниці 1 червня

2011 року до суботи 23 липня 2011 року, окрім неділя.

Урочисте святкування відбудеться у суботу, 20 серпня 2011 року, після чого наступного дня храм буде освячено.

Веб-сайт допомагає членам Церкви ділитися талантами для розбудови Церкви

“Допомагати у винограду” —це новий церковний веб-сайт, створений, щоб розмістити на ньому волонтерські проекти Церкви, чисельність яких постійно зростає і в реалізації яких можуть допомогти члени Церкви. Серед проектів: переклад, індексація в FamilySearch, фотографування, позначення відеофрагментів та зображень, редакторська робота, і всім цим можна займатися у будь-якому місці, де є Інтернет.

Автори “Виноградника” сподіваються, що протягом 2011 року зареєструються і візьмуть участь у проектах 10000 волонтерів. Члени Церкви можуть зареєструватися

на сайті за адресою vineyard.lds.org. На даний час сайт доступний лише англійською мовою.

У музеї відкрито нові дитячі виставки

У Музеї церковної історії в Солт-Лейк-Сіті урочисто відкрили дві нові виставки, на яких представлені методи створення творчого навчального середовища та зроблені дітьми витвори мистецтва.

На виставці *Євангелія благословляє моє життя* представлені дитячі роботи з 42 країн, з усіх регіонів світу, на яких зображено, як знання євангелії Ісуса Христа благословляє життя людей.

На виставці *Фієста Книги Мормона: святкує Латинська Америка* демонструються інтерактивні матеріали, в яких розповідається про латино-американський спадок у Церкві та наведені історії з життя членів Церкви з Латинської Америки.

Щоб дізнатися більше про виставки, відвідайте сайт churchhistorymuseum.org. ■

ВІДГУКИ

Мужність бути сильнішим

Я кожного дня обмірковую поради та рекомендації, вміщені в *Ліягоні*. Це допомагає мені приймати повсякденні рішення і я відчуваю, як зростає моя відданість євангелії. Завдяки журналу я набуваю сміливості, щоб бути сильнішим.

Рамон Крістофер Хіполіто Віллалунга, Філіппіни

Вирішення складних проблем

Послання у *Ліягоні* зміцнюють мене. Коли переді мною постають проблеми, які, здається, неможливо вирішити, я перечитую послання і знаходжу досконале рішення. Будь ласка, завжди друкуйте розділи "Послання Першого Президентства" та "Голоси святих останніх днів".

Евелін Форсон, Гана

Це—істина

Відтоді, як я приєднався до Церкви 15 років тому, *Ліягона* була дороговказом у моєму житті і, читаючи її сторінки, я відчував сильний вплив Духа. Вона стає для мене прихистком у часи, коли я засмучений. Читаючи історії святих з усього світу і слова генеральних авторитетів, я відчуваю втіху, мир і підтвердження того, що це—істина.

Феліпе Урбіна, Коста-Ріка

Будь ласка, надсилайте свої відгуки і пропозиції на адресу: liahona@ldschurch.org. Листи можуть бути відредаговані для більш стислого і ясного подання інформації.

ІДЕЇ ДЛЯ ДОМАШНЬОГО СІМЕЙНОГО ВЕЧОРА

У цьому номері є статті та вправи, якими можна скористатися на домашньому сімейному вечорі. Далі подано кілька прикладів.

"Справжній шлях до щастя", с. 28:

Прочитавши цю статтю разом із сім'єю, подумайте над такими питаннями: Як рішення, які ми приймаємо зараз, впливають на щастя у майбутньому? Як ми можемо пересвідчитися в тому, що приймаємо правильні рішення?

"Сила освіти", с. 42: Автор цієї статті був натхненний словами Президента Гордона Б. Хінклі про освіту: "Вам необхідна вся освіта, яку лише можна здобути. Пожертуйте ... всім необхідним заради того, щоб підготуватися до мирської роботи". Всією сім'єю обговоріть, чим можна жертвувати і які благословення приходять завдяки цьому.

"Навчити людину рибалити", с. 54:

Прочитайте або стисло перекажіть цю статтю своїй сім'ї. Як Езра готувався до випробувань? Як Небесний Батько допоміг йому? Обговоріть, що може робити ваша сім'я, щоб бути підготовленими.

"Надійся на Господа", с. 60: Прочитайте цю статтю всією сім'єю. Запросіть членів сім'ї розповісти про те, як на їх молитви приходили відповіді. Поговоріть про те, як Небесний Батько може у різні способи давати відповіді на молитву і про важливість довіряти Йому.

Запитання моєї доньки

Я, як єпископ нашого приходу, заохочував батьків надавати дітям можливість навчати на домашніх сімейних вечорах. Ми з дружиною вирішили діяти саме так, як я сказав.

Першим навчав наш син, і нам дуже сподобався його урок про молитву. Наступного понеділка була черга дочки. Вона христилася лише кілька місяців тому. Її тема називалася "Сотворіння". Вона поставила кілька запитань, і ми по черзі відповідали на них. Потім вона свідчила і завершила урок.

Мій син вигукнув: "Ти ще не навчала нас; ти лише ставила запитання". Але я

сказав моїм рідним, що був зворушений, коли дружина, відповідаючи на одне з запитань, сказала, що вона вдячна Богові за те, що він створив сім'ї і дав їй чудову сім'ю і люблячого чоловіка. Я сказав їм, що моє серце було сповнене вдячності, коли моя молодша донька, відповідаючи на запитання "Хто створив світ?" вигукнула: "Ісус". Я почув багато інших відповідей, які вражали своєю глибиною.

І хоча моя донька не "навчала" так, як того очікував син, її урок та інші уроки, яких навчали мої діти, стали моїми найулюбленішими на домашніх сімейних вечорах.

Річард Ікпегбу, Нігерія

ПОБУДУВАТИ МІЦНУ ОСНОВУ

Джошуа Дж. Перкі

Співробітник редакції церковних журналів

Неподалік від широких вод ріки Огайо, на околиці Луїзвілля, шт. Кентуккі, розташоване маленьке містечко під назвою Анкоридж. Колись це було фермерське поселення, де капітан річкового судна заснував свою останню переправу. Згодом воно стало пристанищем для сімей, які належали до різних релігій.

Саме там, у церкві, вдома і в процесі дослідження чудового світу лісу, в якому росли явори, дуби, каштани, клени й верби, я здобув знання про основи християнства: що Ісус прийшов як взірцевий Учитель і навчав нас шляхам доброти й чесноти.

Мої батьки були добрими людьми, вірними членами своєї церкви. Вони навчали мене бути хорошою особистістю, говорили, що певні речі є правильними, наприклад: добре ставитися до інших, а деякі речі є поганими, наприклад: красти. З іншого боку, вони також навчали, що коли людина вірить у якусь істину, вона для неї є такою ж правильною, як і та істина, яку сповідує інша людина, хоча ці істини можуть кардинально відрізнятися. Згідно з цією філософією, наскільки я її розумів, не існує вічних принципів, істинних для всіх, а є лише особисті судження, які розумні люди мають право і обов'язок приймати за істину для себе.

Через ті основоположні догмати морального релятивізму мені було важко повірити в те, чого навчали мормонські місіонери про необхідність Спокути, повноважень священства і пророків. Вдійсності, мій шлях до навернення тривав шість довгих років,

упродовж яких я постійно осмислював і запитував себе, ким я є, у що я вірю і чи дійсно є Бог, який встановив вічні принципи, що стосуються істин і помилок, гріхів і наслідків.

Визначним є те, що я дійсно отримав духовне підтвердження, але воно не приходило доти, доки я не був достатньо смиренним, щоб отримати його. Спочатку прийшло свідчення про хрещення, потім про Книгу Мормона, а потім про те, що

Джозеф Сміт дійсно є пророком. Після цього були й інші свідчення, рядок за рядком, стосовно сьогodenних пророків і апостолів.

Поступово в моєму житті настав момент, коли я не просто вірив, що евангелія істинна, я знав це.

Поєднання багатьох невеличких свідчень створило основу, на якій моя віра стояла непохитно, як бастион, об який розбивалися всі випробування мого свідчення.

Ми маємо божественне право просити в Господа відповідей. І ми повинні щодня постійно жити себе духовно, аби наше свідчення залишалось сильним. Однак я знаю, що, згідно з Господнім планом, не має сенсу постійно піддавати сумнівам принципи, стосовно яких ми отримали свідчення. В дійсності, це може призвести до відступництва.

Мені більше не доводиться боротися з моральним релятивізмом, як у молоді роки. Я знаю, що коли пророк промовляє, його слова йдуть від Бога. Коли виникають обставини, що випробовують моє свідчення, я довіряю тому свідченню, яке вже отримав, і потім докладаю всіх зусиль, щоб жити відповідно з ним. Це—дорога до миру. Це—шлях до щастя. ■

*Свідчення
може
стати не-
похитним.*

Церковний план благополуччя

СВЯТКУЄМО 75-ТУ РІЧНИЦЮ САМОЗАБЕЗПЕЧЕННЯ І СЛУЖІННЯ

“Нашою головною метою було встановити... систему, за якою прокляття ледарства разом із негативними наслідками допомоги з безробіття були б скасовані, а незалежність, працьовитість, економність та самоповага знов зайняли своє місце серед наших людей. Мета Церкви—допомогти людям допомагати самим собі. Праця має бути знову зведена на престол, як керівний принцип в житті членів нашої Церкви”.

Президент Гебер Дж. Грант (1856–1945), у Conference Report, Oct. 1936, 3; див. також Учення Президентів Церкви: Гебер Дж. Грант (2003), с. 118.

ЗМІСТ

- 82** Лист Першого Президентства
- 83** Допомогати в Господній спосіб
- 84** Сімдесят п'ять років завбачливого життя
- 85** Зрозуміти суть самозабезпечення
- 92** Покращувати наше співчутливе служіння, наслідуючи Спасителя
- 93** Сила багатьох
- 96** Зробити принципи благополуччя невід'ємною частиною свого життя

ЦЕРКВА ІСУСА ХРИСТА СВЯТИХ ОСТАННІХ ДНІВ
ОФІС ПЕРШОГО ПРЕЗИДЕНТСТВА
47 EAST SOUTH TEMPLE STREET, SALT LAKE CITY, UTAH 84150-1000

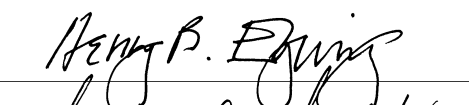
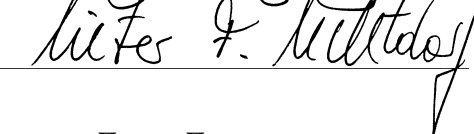
1 червня 2011 р.

Дорогі брати і сестри!

Цього року ми відзначаємо 75-ту річницю започаткування програми благополуччя в Церкві. На наступних сторінках ви ознайомитеся з деякими історичними фактами, що проілюструють, як ця програма виникла. Ви також дізнаєтеся про те, як церковна програма благополуччя функціонує на міжнародному рівні і побачите, як принципи благополуччя діють в житті членів Церкви по всьому світу.

Ця річниця також є додатковим запрошенням і нагадуванням для всіх нас стати більш самозабезпеченими й наслідувати Спасителя в тому, щоб допомагати людям і допомагати самим собі. Ми запрошуємо вас і вашу сім'ю з молитвою розглянути принципи благополуччя й самозабезпечення, коли ви будете читати цей спеціальний розділ.

Щиро ваші,

Перше Президентство

Допомагати в Господній спосіб

То був час, коли на ринку цінних паперів спостерігався повний обвал. Банки та інші фінансові установи банкрутували. Швидкими темпами зростало безробіття. Люди втрачали домівки. Уряд запроваджував коштовні програми, намагаючись повернути процес занепаду в протилежний бік. Все більше людей змушені були звертатися до громадських установ за їжею та іншими предметами першої потреби.

Цей опис 1930-х років можна застосувати до зовсім недавніх часів. Тоді, так само, як і зараз, існував церковний план благополуччя, щоб “допомогти людям допомагати самим собі”¹ у часи катаклізмів, широкомасштабної економічної депресії та спаду виробництва і у випадку не таких великих, більш особистісних негараздів, що в будь-який час можуть статися у житті сімей та окремих людей.

Хоча план благополуччя, який ми знаємо тепер, з’явився лише в 1936 році, святі в *кожному* розподілі часів застосовували принципи завбачливого життя, тому що Спаситель Ісус Христос є засновником плану благополуччя. Президент Томас С. Монсон сказав: “Господь показав нам шлях, як це зробити, коли проголосив: “І комора буде утримуватися пожертвуваннями від Церкви; а вдів та сиріт буде забезпечено, так само як і бідних” (УЗ 83:6). Потім Він нагадав: “Але це необхідно зробити у Мій власний спосіб” (УЗ 104:16)”².

Щоб допомагати в Господній спосіб, ми повинні самі навчитися самозабезпеченню і потім докладати зусиль, щоб допомагати іншим ставати самозабезпеченими. “Цю величезну, натхненну програму благополуччя допомагають втілювати віддані чоловіки й жінки,—сказав Президент Монсон.— Дійсно, цей план ніколи б не мав успіху без сторонньої допомоги, ця програма діє завдяки вірі й у Господній спосіб”³.

75 річниця плану благополуччя, яку ми святкуємо цього року, дає святым останніх днів можливість поміркувати над такими основоположними принципами: як стати самозабезпеченими, як піклуватися про бідних і нужденних та служити іншим. Коли ми живемо за цими принципами, то маємо більшу здатність полегшувати страждання, зміцнювати характер і розвивати єдність.

ПОСИЛАННЯ

1. *Учення Президентів Церкви: Гебер Дж. Грант* (2003), с. 118.
2. Томас С. Монсон, “The Way of the Lord,” *Ensign*, Nov. 1977, 7.
3. Томас С. Монсон, *Ensign*, Nov. 1977, 7.

“Справжня стратегічна мета плану благополуччя полягає у зміцненні характеру членів Церкви—тих, хто дає, і тих, хто приймає,—у збереженні всього найкращого, що вони мають у собі, та сприянні розквіту й плідності прихованого багатства духа, що зрештою є місією, метою і причиною існування цієї Церкви”.

Дж. Рубен Кларк молодший (1871–1961), у Glen L. Rudd, *Pure Religion: The Story of Church Welfare Since 1930* (1995), 301.

Святі в кожному розподілі наслідували приклад Спасителя у піклуванні про бідних та нужденних.

Фотографії на с. 81. Вгорі: члени Церкви розвантажують продукти біля Центральної епископської комори в Солт-Лейк-Сіті, 1937 р. Посередині: молодь на Філіппінах садить город. Внизу: члени Церкви на фермі колу, яка діє за програмою благополуччя в Юті, 1948 р.

Сімдесят п'ять років завбачливого життя

Хоча в той час церковний план благополуччя ще не існував офіційно, перші святі розуміли, як важливо бути самозабезпеченими, піклуватися про бідних і нужденних та служити іншим. Пророк Джозеф Сміт сказав: “Людина, сповнена любов'ю Божою, не задовольниться, благословляючи тільки свою сім'ю, але прагнутиме сягнути цілого світу, прагнутиме благословити весь рід людський”¹.

Невдовзі після заснування Церкви були збудовані єпископські комори й приміщення для зберігання десятини, щоб допомагати нужденним. У 1830-ті роки Джозеф Сміт запровадив збирання пожертвувань від посту в Кертленді, шт. Огайо². У цей самий період було також запроваджено принцип десятини (див. УЗ 119). Десятини і пожертвування від посту сплачувалися у вигляді праці, виробів та інших товарів. Єпископи і президенти філій наглядали за розподілом цих ресурсів, як і в наш час³.

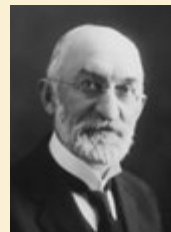
Багатьом першим святым було нелегко утримувати себе. Шукаючи шляхи подолання неробства, провідники і члени Церкви об'єднали свої зусилля заради створення належних умов існування. Дехто знаходив роботу на будівництві церковних будівель та здійсненні громадських проектів. Інші займалися фермерством і продавали продукцію, таким чином, забезпечуючи себе і свої сім'ї. Працюючи разом, святі мали благословення отримувати достатньо, щоб задовольнити свої потреби.

І хоча в наш час ми маємо інші труднощі, святі останніх днів продовжують піклуватися про себе і про бідних та нужденних, наслідуючи вчення Спасителя й приклад попередніх поколінь.

ПОСИЛАННЯ

1. *Учення Президентів Церкви: Джозеф Сміт* (2007), с. 334.
2. Див. Говард В. Хантер, “Fast Day,” *Ensign*, Nov. 1985, 72.
3. Див. Glen L. Rudd, *Pure Religion* (1995), 2, 4.

Інформацію для цієї шкали часу взято з наступних джерел, якщо це не зазначено іншим чином: Susan Clayton Rather, *Supporting the Rescue of All That Is Finest* (2005); Glen L. Rudd, *Key Moments in Church Welfare Services* (2008); Glen L. Rudd, *Important Events for Historical Church Welfare* (1999); Glen L. Rudd, *A Brief History of the Church Employment Program* (1998); Glen L. Rudd, *Pure Religion* (1995).

1936

- 6 квітня: на генеральній конференції Президент Гебер Дж. Грант оголошує про заснування церковного плану забезпечення.
- Жовтень: Церква створює Генеральний комітет благополуччя.

“Коли ми постимося, ... то відчуваємо голод. І на якийсь час ми відчуваємо те, що відчувають голодні й нужденні. Таким чином, ми краще розуміємо злигодні, в яких вони можуть перебувати. Коли ми передаємо єпископу пожертвування, щоб полегшити страждання інших, ми не лише робимо щось величне для інших, але і щось дуже хороше для себе”.

Старійшина Джозеф Б. Віртлін (1917–2008), з Кворуму Дванадцятьох Апостолів, “Закон посту”, *Ліягона*, лип. 2001, с. 90; *Ensign*, May 2001, 73.

Святі в Каліфорнійській Сентрал-Веллі, працюють на церковному винограднику в Мадері, шт. Каліфорнія, США. Виноградник дає можливість виробляти сотні тонн родзинок, які постачають бідним людям по всьому світу.

Зрозуміти суть самозабезпечення

Бгато членів Церкви можуть вважати, що програма благополуччя має на меті допомогти членам Церкви, які тимчасово потрапили в скрутне становище. Але мета церковного плану благополуччя є набагато ширшою. Вона націлена на те, щоб самозабезпеченість стала стилем життя. Президент Томас С. Монсон навчав, що самозабезпечення, як “здатність, зобов’язання і зусилля забезпечити для себе і для сім’ї все необхідне для життя”,¹ є основною складовою нашого мирського і духовного благополуччя².

Недостатньо лише мати бажання стати самозабезпеченими. Ми повинні здійснювати свідомі, активні кроки, щоб задовольняти власні потреби й потреби наших сімей. Єпископ Х. Девід Бертон, Верховний єпископ, нагадує нам, що коли ми зробили все від нас залежне, аби стати самозабезпеченими, “ми можемо звернутися до Господа, упевнено попросивши про те, чого нам все ще бракує”³. Коли ми самозабезпечені, то можемо благословляти інших. Старійшина Роберт Д. Хейлз, з Кворуму дванадцятьох, каже: “Ми справді можемо наслідувати Спасителя, служачи та благословляючи інших людей лише тоді, коли самі самозабезпечені”⁴.

Самозабезпеченість включає кілька аспектів збалансованого життя, серед яких (1) освіта, (2) здоров’я, (3) працевлаштування, (4) сімейний запас продуктів і їхнє зберігання, (5) кошти сім’ї та (6) духовна сила.

Зліва зверху: святі в Голландії збирають урожай картоплі й вантажать її для відправки святим в Німеччині, 1947 р. Вгорі: тренінг з вирощування сільськогосподарських культур у Екваторі допоміг членам Церкви збирати більші врожаї.

1937

- Церква організує першу Центральну єпископську комору в Солт-Лейк-Сіті.

1938

- У Солт-Лейк-Сіті було придбано ділянку для Площі благополуччя і почалося будівництво.
- Квітень: Церковний план забезпечення перейменовано на Церковний план благополуччя.
- 12 серпня: У Солт-Лейк-Сіті відкривається перший магазин секонд-хенду Deseret Industries.

1. Освіта

Господь заповідав: “Прагніть знання, саме через навчання і також через віру” (УЗ 88:118). Президент Гордон Б. Хінклі (1910–2008) навчав: “Ми віримо в освіту. Ця Церква заохочує до отримання освіти. На кожного члена цієї Церкви накладається обов’язок, наказ від Господа—отримати всю можливу освіту. ... Кожен святий останніх днів має обов’язок, повеління від самого Господа навчати свій розум і руки”⁵.

Такою була мета Роберто Флете Гонсалеса з Домініканської Республіки, який невдовзі після повернення з місії подав документи для вступу в коледж. Його батько погодився оплачувати його видатки, щоб Роберто міг зосередитися на навчанні, але невдовзі батько Роберто помер, і сім’я опинилася в жахливій фінансовій ситуації.

Роберто залишив навчання й почав працювати, щоб утримувати себе, матір та сестру. Він не знав, чи зможе коли-небудь закінчити навчання.

Через кілька тижнів Президент Гордон Б. Хінклі (1910–2008) оголосив про заснування Постійного фонду освіти, цю “сміливу ініціативу”, яка допоможе молоді в країнах, що розвиваються, “вийти з бідності, в якій жили вони й покоління людей до

них”⁶. Роберто подав документи й отримав позику ПФО, що надало йому можливість продовжити навчання. Завдяки цьому Роберто не лише отримав невідкладне фінансування, але й здобув віру, щоб одружитися й створити вічну сім’ю, бо знав, що буде мати можливість забезпечувати її.

Коли Роберто закінчував медичний факультет, він служив єпископом і був першим членом Церкви, який увійшов до Національної ради медичних навчальних закладів у Домініканській Республіці. Але, за його словами, найкращих результатів він досягнув вдома. “У моїй сім’ї відбулися зміни, оскільки ми подолали бідність,—каже він.—Я вдячний, що мій син не житиме так, як я, тому що ми вирвалися з бідності”.

Більш докладна інформація міститься в розділі “Education and Literacy (Освіта і грамотність)” на сайті providentliving.org і на besmart.com. Цей веб-сайт допоможе молодим святым останніх днів підготуватися до отримання вищої освіти.

“Усі наші знання про істину, які ми можемо отримати в цьому житті, будуть з нами під час Воскресіння. І все, що ми можемо вивчити, збільшить нашу здатність служити”.

Президент Генрі Б. Айрінг, перший радник у Першому Президентстві, “Education for Real Life,” *Ensign*, жовт. 2002, с. 21.

1939

- На Площі благополуччя Починають функціонувати перша комора і перший консервний завод.

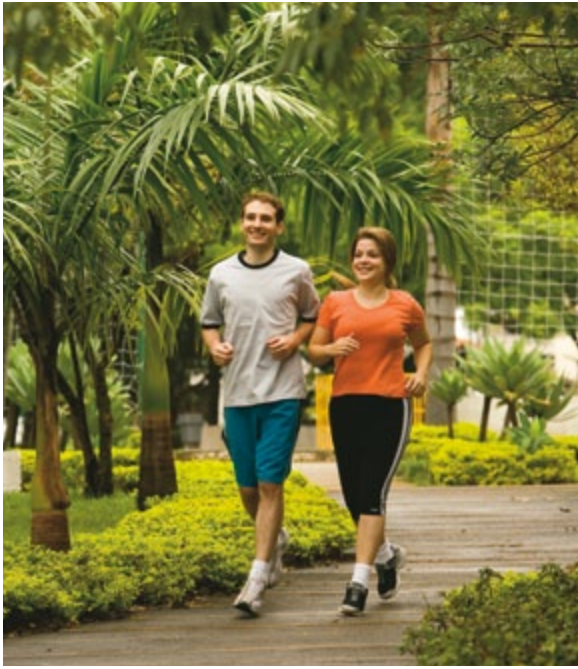

1940

- 27 серпня: Президент Девід О. Мак-Кей освячує елеватор на Площі благополуччя. Члени Церкви пожертували понад 70 тис. годин праці для його будівництва.

1941

- 20 квітня: на Площі благополуччя починає роботу перший молокозавод.

Крайня зліва: студенти-святі останніх днів здобувають освіту, щоб бути краще підготовленими до суворих умов сьогоdnішнього конкуруючого світу. Зліва: вправи й правильне харчування є важливими складовими дбайливого і шанобливого ставлення до наших тіл.

2. Здоров'я

Оскільки ми створені на образ Божий (див. Буття 1:27), наші тіла є храмами і до них потрібно ставитися з турботою та повагою (див. 1 Коринтянам 3:16–17).

Слово Мудрості, що міститься в Ученні і Завітах 89, є Господнім кодексом здоров'я, і його було дано через одкровення Джозефу Сміту в 1833 році. Цей розділ нас навчає, що ми повинні вживати поживну їжу й уникати шкідливих речовин. З того часу пророки й апостоли навчали, що нам не слід вживати такі речовини чи вдаватися до таких дій, які матимуть згубний вплив на наші тіла чи розум і викличуть звання⁷.

Сайнімере Баленакагі з Фіджі завчила цей урок ще в підлітковому віці, коли була на весіллі зі своїми друзями-нечленами Церкви. Багато людей на весіллі, у тому числі й друзі Сайнімере, пили й курили, запрошуючи і її до цього. “Усе моє життя мене навчали жити за євангельськими

нормами, тож я відмовилася не вагаючись”, — каже Сайнімере.

Вона знає, що благословення за дотримання Слова мудрості не обмежуються фізичним здоров'ям: “Я відчуваю додатковий захист у тому розумінні, що можу приймати кращі рішення, бо Святий Дух поруч зі мною. Я чітко бачу, що норми не обмежують нашу свободу; вони захищають нас від наслідків, що ведуть до обмеження свободи”.

Більш докладну інформацію див. у розділі “Physical Health (Фізичне здоров'я)” на сайті providentliving.org.

Сайнімере Баленакагі відчула на собі як матеріальні, так і духовні благословення завдяки тому, що дотримується Слова мудрості.

“Наші фізичні тіла дійсно є храмами Бога. Отже, нам з вами необхідно ретельно зважувати, що ми допускаємо в наш храм, що ми одягаємо на наш храм, що ми робимо для нашого храму і що ми робимо з нашим храмом”.

Старійшина Девід А. Беднар, з Кворуму Дванадцятьох Апостолів, “Ye Are the Temple of God,” *Ensign*, вер. 2001, с. 18.

1948

- 1 березня: У Солт-Лейк-Сіті Церква відкриває регіональне бюро сприяння працевлаштуванню.

1960

- Березень: завершено будівництво нового молокозаводу на Площі благополуччя.

1963

- Починають діяти завод з виготовлення макаронних виробів і новий консервний завод на Площі благополуччя.

Вгорі: Молода жінка отримує допомогу в Центрі сприяння працевлаштуванню у Мексиці. Вгорі: Осеяс Портінарі каже, що Центр зі сприяння працевлаштуванню в Сан-Паулу, Бразилія, "допомагає безробітним членам Церкви по-іншому подивитися на життя".

3. Робота

У багатьох приходах і філіях пошуки роботи є найгострішою проблемою, з якою стикаються члени Церкви, коли вони намагаються стати самозабезпеченими. Члени кворумів священства і ради приходу можуть допомагати цим людям. Вони повинні тісно з ними співпрацювати, допомагаючи знаходити необхідні громадські установи, наставників, які особисто зможуть допомагати тим, хто потребує такої допомоги, та виявляти вакантні робочі місця. Сила членів Церкви, які працюють разом, у вірі, щоб благословити тих, хто у нужді, часто приводить до успішної роботи.

У деяких частинах світу Церква заснувала центри сприяння працевлаштуванню. Зараз

"Наш Небесний Батько просить нас лише робити все, що ми можемо—працювати з усією нашою силою, якою б великою чи малою вона не була".

Президент Дітер Ф. Ухтдорф, другий радник у Першому Президентстві, "Два принципи для будь-якої економіки", *Ліягона* та *Ensign*, лист. 2009, с. 56.

нараховується понад 300 таких центрів у 56 країнах світу, які пропонують такі послуги: семінари з працевлаштування, збори, на яких навчають шукати роботу через створення мережі зв'язків, індивідуальні консультації для тих, хто шукає роботу. Новий церковний веб-сайт LDSjobs.org також є джерелом для тих, хто шукає роботу, для роботодавців та церковних провідників.

Після того як Осеяс Портінарі, з Бразилії, скоротили, він більше двох місяців шукав нову роботу. Не знайшовши роботу, він працював волонтером у місцевому центрі сприяння працевлаштуванню у Сан-Паулу. Допомагаючи іншим шукати роботу, Осеяс зміг покращити свої навички проходження співбесіди та вміння шукати роботу. Він кілька разів брав участь у семінарі з пошуку роботи і згодом став інструктором. На свій подив, в той час, як він старанно служив іншим, Осеяс невдовзі почав отримувати телефонні дзвінки від роботодавців, і внаслідок цього знайшов прибуткову роботу.

Осеяс вдячний за Церковні установи й матеріали, які допомагають безробітним членам Церкви по-новому поглянути на життя. Він каже:

1973

- Церква створює Соціальну службу СОД, щоб допомагати сім'ям.

1976

- Об'єкти програми благополуччя зводяться по всіх Сполучених Штатах і Канаді.
- 29 березня: на Площі благополуччя побудовано нову комору єпископа.

1978

- Церква створює Комітет надання допомоги в надзвичайних ситуаціях, щоб допомагати мільйонам людей по всьому світу, які постраждали від катастроф.

“Я знаю, що коли ми докладемо зусиль, Господь відкриває двері”.

Більш докладну інформацію можна знайти на сайтах **LD5jobs.org, employment.lds.org** або в найближчому центрі працевлаштування.

4. Сімейний запас продуктів і їхнє зберігання

У 2007 році Церква видала брошуру *Приготуйте кожну потрібну річ: Домашній сімейний запас*, у якій подано найпростіший спосіб створення домашнього запасу. Перше Президентство закликає членів Церкви по всьому світу зосередитися на створенні запасу основних продуктів та води, а також заощаджувати гроші. Відповідно до того, як дозволятимуть їхні обставини, члени Церкви можуть почати зі щотижневого виробництва чи придбання невеликої додаткової кількості продуктів та заощадження незначної суми грошей. З часом, якщо вони будуть наслідувати цю модель, члени Церкви матимуть домашній запас і фінансові заощадження, що відповідатимуть їхнім потребам⁸.

Вивчивши цю пораду, сім'я Луго з Валенсії, Венесуела, відчула натхнення започаткувати власний запас продуктів. Кожного тижня вони почали відкладати невеличку кількість продуктів, води і грошей. Хоча сім'я мала обмежені можливості, однак усього через кілька місяців вони змогли зробити скромний запас. Пізніше того ж року через страйк робітників у Венесуелі багатьом людям загрожувала втрата роботи. Брат Омар Луго був серед тих, хто зрештою залишився без роботи.

Майже два роки знадобилося братові Луго, щоб знайти нову роботу. Протягом цього часу брат Луго і його сім'я жили на заощаджені гроші та запас продуктів. Попри нелегке випробування, яким є безробіття, сім'я Луго відчувала мир і затишок, оскільки була підготовлена. Вони дивилися в непевне майбутнє з упевненістю, знаючи, що виконали пораду поступового створення домашнього запасу⁹.

Більш докладну інформацію можна знайти в розділі “Family Home Storage (Домашній сімейний запас)” на сайті **providentliving.org**, або звернувшись до брошури *Приготуйте кожну потрібну річ: Домашній сімейний запас*.

Сім'ї в Демократичній Республіці Конго працюють разом, вирощуючи маниоку, яка є основним продуктом харчування, і перемелюють корінь на борошно для щоденного використання та довготермінового зберігання.

“Ця нова програма [домашнього запасу] доступна кожному. Перший крок—це почати. Другий—не зупинятися. Не стільки має значення, як швидко ми це зробимо, скільки те, щоб ми почали і продовжували робити це відповідно до своїх можливостей”.

Єпископ Х. Девід Бертон, Верховний єпископ, у статті “Домашній запас сім'ї: нове послання”, *Ліягона*, бер. 2009, с. 14; *Ensign*, Mar. 2009, 60.

1980-ті роки

- Засновано перші центри сприяння працевлаштуванню поза межами Сполучених Штатів: в Аргентині, Чилі, Парагваї та Уругваї.

1981

- Церква будує магазин секон-хенду Deseret Industries на Площі благополуччя.

1982

- 10 вересня: президент Сполучених Штатів Рональд Рейган відвідав виробничі об'єкти програми благополуччя в Огдені, шт. Юта.

Дейвон і Мікаела Стівенсі кажуть, що складання бюджету допомагає їм "суворо контролювати" свої фінанси.

5. Кошти сім'ї

Ще один аспект завбачливого життя—це вміння мудро балансувати дохід і видатки. Перше Президентство радить нам:

"Ми наполягаємо на тому, щоб ви були скромні у своїх видатках; дисциплінують себе, роблячи покупки, аби уникати боргу. ...

Якщо ви повинні виплачувати борги і маєте заощадження, хоч і невелике, ви і ваша сім'я будете

почувати себе впевненіше і матимете більше спокою у серці"¹⁰.

Успіх у фінансових справах сім'ї починається зі сплати десятини і пожертвувань. Коли члени Церкви ставлять Господа на перше місце, вони краще можуть попіклуватися про себе і про інших.

Ще одна складова успішного розподілу фінансів залежить від того, чи знаєте ви свої доходи і видатки та чи контролюєте гроші, не даючи їм контролювати вас. Коли Дейвон і Мікаела Стівенсі зі шт. Аризона в США склали бюджет, вони мали слабе уявлення про те, скільки грошей витрачають щомісяця. Однак складання бюджету за окремими категоріями допомогло їм "опуститися з хмар на землю", як каже Мікаела. "Ми почали хвилюватися, коли побачили, що в нас менше грошей, ніж ми вважали, але було дуже радісно раптом відчутти, що ми суворо контролюємо те, що маємо".

Більш докладну інформацію можна знайти в розділі "Family Finances (Кошти сім'ї)" на сайті providentliving.org або в брошурі *Приготуйте кожну потрібну річ: Кошти сім'ї*.

"Ми всі зобов'язані забезпечувати особисті та сімейні духовні і матеріальні потреби. Щоб робити це мудро, нам слід дотримуватись принципів завбачливості: радісно жити відповідно до наших статків, задовольнятися тим, що в нас є, уникати надмірного боргу і старанно заощаджувати "на чорний день, щоб приготуватись до важчих часів".

Старійшина Роберт Д. Хейлз, з Кворуму Дванадцятьох Апостолів, "Стати завбачливими в забезпеченні матеріальним і духовним", *Лягона*, та *Ensign*, трав. 2009, с. 8.

1983

- Верховний єпископат призначено керувати програмою благополуччя.

1985

- Розпочато програму Гуманітарної служби Церкви.

1990-ті роки

- Організовано Гуманітарний сервіс-центр для сортування надлишкового одягу та інших товарів для відправки по всьому світу в якості надання допомоги бідним та постраждалим від стихійних лих.

1996

- Засновано благодійну організацію Latter-day Saint Charities як неурядову організацію надання гуманітарної допомоги в певних країнах¹.
- Поза межами Сполучених Штатів, у Мексиці, збудовано перші комори єпископа і центри домашніх запасів.
- Розпочато реконструкцію Площі благополуччя.

6. Духовна сила

Духовність є необхідною для нашого земного та вічного благополуччя. У всіх нас є труднощі. Намагаючись посилити духовність, ми зможемо краще долати ці труднощі й будемо мати більше надії на покращення ситуації.

Ніріна Джозефсон-Рандріаміхарісоа з Мадагаскару зараз живе у Франції, здобуваючи освіту. Коли вона приїхала, то спочатку дуже потерпала від самотності й туги за домом. “Я шукала втішення в молитві, вивченні Писань та тихих підказках Святого Духа,—каже Ніріна.—Все це наблизило мене до Небесного Батька і Спасителя, і я відчула спокій”.

З часом Ніріна знайшла друзів і почала брати участь у заходах як у Церкві, так і поза нею. Це допомогло їй стати щасливою. Однак пізніше трагічні новини з дому похитнули її світ. “Одного ранку я отримала звістку про те, що помер мій брат. Я навіть не уявляла, що можу відчувати такий сум. Упродовж наступних днів і тижнів я боролася із самотністю, гнівом і розпачем. Виконання навіть найнеобхідніших дій вимагало величезних зусиль”.

Через кілька місяців також померла її близька подруга. Ця сумна подія лише збільшила вже важкий тягар Ніріни. В якийсь момент Ніріна подумала не ходити до церкви, але потім згадала, що ті самі речі, які раніше допомогли їй у подоланні труднощів, допоможуть і зараз.

“Як і тоді, коли я щойно приїхала до Франції, я почала шукати втішення в молитві, вивченні Писань і у підтримці Святого Духа. Завдяки цьому я краще зрозуміла, що Дух і вчення про вічні сім’ї можуть принести нам втішення і що Спокута Ісуса Христа має реальний вплив на наше життя”,—каже дівчина.

“Перед якими б випробуваннями ми не поставали, з Господом немає “глухих кутів”. Його план є планом щастя”.

Більш докладну інформацію про самозабезпечення і завбачливе життя можна знайти в брошурі *Допомагаючи Господнім способом: Основні ідеї з путівника для провідників стосовно програми благополуччя*, яка доступна багатьма мовами на сайті providentliving.org.

ПОСИЛАННЯ

1. *Допомагаючи Господнім способом: Основні ідеї з путівника для провідників стосовно програми благополуччя* (брошура, 2009), с. 1
2. Див. Томас С. Монсон, “Guiding Principles of Personal and Family Welfare”, *Tambuli*, Feb. 1987, 3; *Ensign*, Sept. 1986, 3.
3. Х. Девід Бертон, “Благословення праці”, *Ліягона*, груд. 2009, с. 37; *Ensign*, Dec. 2009, 43.
4. Роберт Д. Хейлз, “Евангельський погляд на благополуччя: Віра в дії”, в *Основні принципи благополуччя та самозабезпечення* (брошура, 2009 р.), с. 2.
5. *Teachings of Gordon B. Hinckley* (1997), 724.
6. Гордон Б. Хінклі, “Постійний фонд освіти”, *Ліягона*, лип. 2001, с. 62; *Ensign*, May 2001, 52.
7. Див., наприклад, Russell M. Nelson, “Addiction or Freedom,” *Ensign*, Nov. 1988, 6; М. Рассел Баллард, “О який же підступний план Злого”, *Ліягона* та *Ensign*, лист. 2010, с. 108
8. Див. *Приготуйте кожну потрібну річ: Домашній сімейний запас* (брошура, 2007).
9. Див. “Домашній запас сім’ї: нове послання”, *Ліягона*, бер. 2009, с. 12–13; *Ensign*, Mar. 2009, 58–59.
10. *Приготуйте кожну потрібну річ: Кошти сім’ї* (брошура, 2007).

Ніріна Джозефсон-Рандріаміхарісоа зрозуміла, що постійне застосування евангельських принципів у житті може підтримувати нас на плаву навіть в найважчі часи.

“Сильне свідчення приносить спокій, втіху і впевненість. Воно є основою переконання в тому, що постійно дотримуючись учень Спасителя, ми будемо мати прекрасне життя, впевнене майбутнє й здатність долати всі випробування, що виникатимуть на нашому шляху. Свідчення зростає завдяки розумінню істини, яка поступово розкривається завдяки молитвам і розмірковуванням над ученнями, що містяться в Писаннях. Воно зростає, якщо ми живемо відповідно до тих істин з вірою, якорем якої є непохитна впевненість у здійсненні обіцяних результатів”.

Старійшина Річард Г. Скотт, з Кворуму Дванадцятих Апостолів, “Віра і характер”, *Ліягона* та *Ensign*, лист. 2010, с. 46.

1997

- Соціальна служба СОД здійснила рекордну кількість усиновлень за рік—629. Це найвищий показник, якого досягла ця агенція упродовж 20-го сторіччя².

1999

- Березень: Служба благополуччя затверджує ініціативу щодо заснування приблизно 50 нових центрів сприяння працевлаштуванню по всьому світу.
- Соціальну службу СОД перейменовано на Службу з питань сім’ї СОД, а її програми розширено.

Покращувати наше співчутливе служіння, наслідуючи Спасителя

“Бо хто хоче душу свою зберегти, той погубить її,—навчав Спаситель,—а хто ради Мене згубить душу свою, той її збереже” (Лука 9:24).

Президент Томас С. Монсон так сказав стосовно цієї настанови: “Я вважаю, що Спаситель каже нам, що якщо ми не губимо себе у служінні іншим, то наше життя має небагато сенсу. Ті, хто живуть лише для себе, зрештою зсихаються і, образно кажучи, втрачають своє життя, у той час як ті, хто втрачають себе в служінні іншим, ростуть і розквітають—і в результаті рятують своє життя”¹.

Буває важко знайти необхідний час і сили, щоб допомагати сім’ї, сусідам, приходу або членам приходу, громаді чи навіть незнайомим людям. Коли і як ми допомагаємо, особливо беручи до уваги те, що в кожного з нас є обмежена кількість часу? Як ми служимо, коли наші обставини обмежують наші можливості?

Звичайно ж, нашим прикладом є Спаситель Ісус Христос, який запросив нас іти за Ним (див. Матвій 4:19). Хоча ми не розділяємо з Ним Його

божественне покликання, однак ми можемо розділяти Його служіння. Описуючи Його служіння, апостол Павло сказав, що Ісус ходив, “добро чинячи” (Дії 10:38).

Ісус зцілював хворих і служив знедоленим (див. Матвій 9:20–22; Марк 8:22–25). Можливо, ми не будемо здійснювати такі ж надзвичайні чудеса, але ми можемо втішати й служити, допомагаючи тим, хто помирає, хворіє чи сумує.

Спаситель чудесним чином годував тих, у кого не було їжі (див. Матвій 14:15–21). Ми можемо робити щедрі пожертвування від посту, брати участь у церковних проєктах з вирощування сільськогосподарських культур за програмою благополуччя і допомагати в своїй громаді годувати нужденних.

Ісус знав окремих людей і служив їм (див. Лука 8:45–48). Коли ми намагаємося наслідувати Його приклад, Дух відкриє наші очі, щоб ми бачили страждених, самотніх і покинутих. І ми будемо ске-ровані, щоб допомогти у вирішенні їхніх проблем.

2001

- Центри сприяння працевлаштуванню починають проводити новий семінар з пошуку роботи. Через рік з’являються матеріали семінару щодо започаткування власної справи.
- 5 вересня: після завершення реконструкції Площі благополуччя проводиться церемонія переосвячення.

2003

- 25 січня: Запущено веб-сайт, присвячений завбачливому життю providentliving.org.
- Затверджено важливу пропозицію щодо збільшення кількості комор епископа по всьому світу.
- Церква розпочинає чотири основні гуманітарні ініціативи: навчання з реанімації новонароджених, чиста вода, розподіл інвалідних візків і лікування проблем зору.

Ісус проводив час з іншими людьми, навіть якщо і не планував цього (див. Лука 24:29) **і навіть коли в Нього були власні проблеми** (див. Матвій 14). Нам радять служити мудро й за порядком та не бігти “швидше, ніж [нам] під силу” (Мосія 4:27). Але іноді найбільша можливість служити і благословляти виникає тоді, коли це найменш зручно. У притчі Спасителя добрий самарянин зупинив свою подорож, щоб відразу ж послужити постраждалому (див. Лука 10:30–37).

Спаситель ніколи не вважав, що хтось негідний Його уваги чи недостойний Його допомоги (див. Матвій 9:9–13). Як і Спаситель, ми також можемо любити й надихати інших, навчати їх кращих шляхів і запрошувати приєднатися до нас та жити наповненим життям, яке пропонує Спаситель.

Небесний Батько знає наші унікальні здібності, обставини і бажання, і Він знає, як ми можемо користуватися ними для того, щоб благословляти інших. Коли ми наближаємося до Нього і прагнемо Його спрямування, Він допоможе нам знати, кому, де і як служити.

Зверніться до розділу “Service (Служіння)” на сайті **LDS.org**, щоб знайти ідеї щодо служіння в Церкві, у вашій громаді, у якості місіонера та у сфері гуманітарного служіння.

ПОСИЛАННЯ

1. Томас С. Монсон, “Що я сьогодні зробив для когось?”, *Ліягона і Ensign*, лист. 2009, с. 85.

“Чиста й непорочна поборність перед Богом і Отцем оця: зглянутися над сиротами та вдовицями в утисках їхніх, себе берегти чистим від світу” (Якова 1:27).

Крайня зліва: брат Чіроке, президент Товариства молодих чоловіків у Чулаканасі, Перу, працює разом з Алексом, членом кворуму вчителів, щоб виготовити милиці для скаліченого чоловіка з їхньої філії.

Пожертвування від посту, як ті, які збирають ці диякони, є дуже важливими для надання допомоги бідним.

Сила багатьох

Закон посту

Господь запровадив закон посту, щоб благословити Свій народ і надати спосіб піклування про нужденних. Він навчав святих “вділя[ти] від [їхньої]го майна бідним, ... і його буде покладено перед єпископом, ... щоб благословляти бідних і нужденних” (УЗ 42:31, 34). Пожертвування від посту є основним ресурсом Господньої комори. Членів Церкви заохочують жертвувати щонайменше суму, еквівалентну вартості двох прийомів їжі, які вони пропустили під час посту. Президент Спенсер В. Кімбол (1895–1985) попросив членів Церкви давати “набагато, набагато більше—вдесятеро більше, якщо ми це можемо зробити”¹.

Коли ми розуміємо закон посту й живемо за ним, зростає наша любов і співчуття до тих, кому менше пощастило. Піст у поєднанні з молитвою—форма поклоніння. Коли ми дотримуємося закону

2009

- Червень: Запущено новий сайт з усиновлення дітей ItsAboutLove.org³.

2010

- Квітень: Запущено сайт зі сприяння працевлаштуванню LDSjobs.org, який зараз доступний англійською, іспанською і португальською мовами.
- До гуманітарних ініціатив було додано ініціативу з вирощування сільськогосподарських культур і виробництва продуктів.

ПОСИЛАННЯ

1. Див. “Humanitarian Activities Worldwide,” providentliving.org/content/display/0,11666,4600-1-2323-1,00.html.
2. Див. С. Росс Клемента, “LDS Family Services” (unpublished history prepared for LDS Family Services, May 10, 2000).
3. Див. Кімберлі Бовен, “LDS Family Services Launches New Web Site,” *Ensign*, Sept. 2009, 78.

Це є символом того, що коли ми об'єднуємося в служінні іншим, то здобуємо додаткову силу. Брати-носії священства в шт. Луїзіана, США, допомагають пересунути дерево, повалене ураганом Катріна в 2005 році.

Такі проекти, як вирощування персиків, допомагають виготовляти поживну їжу, яка і підтримує, і робить яскравішим життя тих, хто голодує.

посту, то здобуємо духовну силу, мирські благословення й більше бажання служити людям.

Президент Томас С. Монсон учив: “Поняття пожертвування від посту згадується з давніх давен, ще з часів Ісаї, коли, розповідаючи про те, як треба поститися, він закликав людей поститися і “вламатися голодному хліба свого, а вбогих ... до дому впровадити” (Ісаїя 58:7). Пророк Джозеф Сміт запровадив практику збирання пожертвувань для бідних у Кертленді, шт. Огайо, а пізніше в Наву, шт. Іллінойс. Кворум Дванадцятьох Апостолів надіслав загального листа до Церкви, визначаючи “принцип посту” такою заявою: “Нехай це стане взірцем для всіх святих, і тоді ніколи не буде недостачі в хлібі: якщо бідні голодують, нехай ті, хто мають достатньо, постяться один день і віддадуть те, що вони з'їли б, єпископу для бідних. Тоді кожному вистачить надовго. ... І при умові, що святі житимуть

“Якби кожен член цієї Церкви дотримувався посту й щедро жертвував, тоді бідні й нужденні не лише у Церкві, але й поза нею, отримали б благословення й допомогу в своїх потребах”.

Президент Гордон Б. Хінклі (1910–2008), “Rise to a Larger Vision of the Work,” *Ensign*, May 1990, 97.

за цим принципом з радісним серцем і щасливим обличчям, вони завжди будуть у достатку”².

Вирощування сільськогосподарських культур і виробництво продуктів

Виробництво й обробка продуктів з метою нагодувати голодних були наріжним каменем плану благополуччя з самого початку його існування. Те, що почалося з поодиноких садів та розрізаних виробничих об'єктів, розташованих по різних кутках Юти, перетворилося на широку мережу, яка зараз об'єднує понад 1000 ферм і підприємств з переробки продуктів. Ними керують коли і приходи Церкви. Ферми програми благополуччя існують у Північній Америці, Європі, Австралії та Полінезії. У 1980-х роках ці ферми та об'єкти виробництва були зміцнені, укрупнені та вдосконалені. Деякі менші підприємства було продано.

Як і в давнину, ці ферми й виробництва обслуговуються членами Церкви, що виконують на них майже всю роботу як волонтери. Щороку члени Церкви жертвують сотні тисяч днів для виробництва, обробки й розподілу їжі, яку будуть використовувати для нужденних. Кожного року виробляється понад 45 мн. кг зерна, бобів, м'яса, фруктів, овочів та інших товарів, щоб єпископи мали достатньо продуктів для надання допомоги нужденним. У тих регіонах, де немає комор або

Беручи участь у служінні з надання допомоги тим людям, які мають потребу в основних предметах побуту, молоді жінки в Гонконзі складають мило та інші предмети гігієни для постраждалих від стихійних лих.

Проекти, організовані з метою служіння іншим людям, зміцнюють зв'язки між нами й допомагають розвивати якості, подібні до Христових. На цьому фото молоді святі останніх днів у Мексиці допомагають своїм сусідам, миючи будинок.

доступ до них утруднений, єпископи та президенти філій використовують пожертвування від посту, аби забезпечити нужденних необхідними речами й надати їм служіння.

Господня комора

З часу запровадження програми благополуччя в 1936 році члени Церкви працювали разом, щоб полегшити страдання тих, хто потерпає від нужди. Економічні спади, природні катаклізми, безробіття, хвороби та інвалідність або випадки втрати близьких людей вимагають від святих спільної праці під керівництвом священства, аби зробити все можливе, щоб задовольняти потреби і щоб кожна людина й сім'я мали благословення. Упродовж років мільйони членів Церкви добровільно віддавали свій час і таланти заради благословення інших людей та щоб, за словами Президента Монсона, замінити “слабкість однієї людини, яка стоїть самотньо, [на] силу багатьох, які служать разом”³.

Коли в 1936 році Президент Гебер Дж. Грант казав про систему благополуччя, він передбачав, що не знадобиться запроваджувати “нову систему управління Церквою”. Натомість “організації в колах та приходдах, кворуми священства, Товариство допомоги та різні допоміжні організації будуть служити з максимальним зусиллям, аби задовольнити потреби загального благополуччя Церкви”⁴.

Господь до того часу вже встановив необхідні організації для того, щоб благословляти бідних та нужденних—кворуми священства діяли, Товариство допомоги було організовано і священство Бога вже було на землі.

Члени Церкви зі своєю самовідданою працею, талантами і здібностями стали невід’ємною складовою Господньої комори. Крім пожертвувань від посту, які сплачуються до церковного фонду пожертвувань від посту, провідники священства можуть розраховувати на час, таланти, здібності та силу всіх членів Церкви, благословляючи тих, хто опинився в нужді.

Погоджуючись допомагати іншим у годину нужди, ми виявляємо любов до Бога і Його дітей. Це приклад дії програми благополуччя в найкращому прояві. Втілення програми з вірою принесе благословення не лише тим, кому допомагають, але і подавцям допомоги, як передбачали пророки наших днів.

ПОСИЛАННЯ

1. Спенсер В. Кімбол, in Conference Report, Apr. 1974, 184
2. Томас С. Монсон, “Be Thou an Example,” *Ensign*, Nov. 1996, 44.
3. Томас С. Монсон, у “Messages of Inspiration from President Monson,” *Church News*, Feb. 6, 2010, 2.
4. Гебер Дж. Грант, у James R. Clark, comp., *Messages of the First Presidency of The Church of Jesus Christ of Latter-day Saints*, 6 vols. (1965–1975), 6:19; вживання великої літери узгоджено з сучасним правописом.

“Усім, хто чує мій голос, я проголошую, що план благополуччя Церкви Ісуса Христа Святих Останніх Днів дано через натхнення від Всемогутнього Бога. Господь Ісус Христос насправді є його Творцем. Він каже і вам, і мені: “Ось Я стою під дверима та стукаю: коли хто почує Мій голос і двері відчинить, Я до нього ввійду” (Об’явлення 3:20).

Почуймо Його голос, відкріймо Йому двері наших сердець і нехай Він буде нашим постійним напарником, коли ми прагнемо служити Його дітям”.

Президент Томас С. Монсон, “Шлях Господа”, в Основні принципи благополуччя та самозабезпечення (брошура, 2009), с. 12.

Зробити принципи благополуччя невід’ємною частиною свого життя

Жити за принципами програми благополуччя—це означає діяти згідно з нашою вірою в Ісуса Христа, наприклад, уникаючи непотрібних боргів, живучи відповідно до своїх статків і маючи домашній сімейний запас та фінансові заощадження. Наша віра скеровує нас до того, щоб ми навчали свій розум, руки й працювали щодня, аби бути самозабезпеченими. Піклуючись про свої власні потреби, ми в змозі краще забезпечувати себе і служити іншим. Тож наслідуймо пораду не лише *робити* добро, але й намагатися *бути* добрими, не просто *діяти* краще, але й намагатися *бути* кращими¹. Послух Господній поради приносить мирські й духовні благословення. Це дозволяє нам протистояти труднощам життя, озброївшись сміливістю та впевненістю, а не страхом та сумнівами.

Президент Томас С. Монсон нагадує про наш обов’язок надихати й благословляти інших:

“Мої брати і сестри, давайте поставимо собі запитання:... “Що я сьогодні зробив для когось?” Нехай слова знайомого гімну

проникнуть у ваші душі і поселяться у ваших серцях:

Чи зробив я сьогодні добро комусь?

Чи від цього світ кращим став?

Чи розрадити зміг? Чи комусь допоміг?

Як ні, день я змарнував.

Чи бідним, нужденним полегшив життя,

Коли їм натхнення надав?

Чи слабких підбадьорив, утішив серця?

Відгукнувся, як хворий страждав?

Те служіння, на яке нас усіх покликано, це служіння Господа Ісуса Христа”². ■

ПОСИЛАННЯ

1. Див. Роберт Д. Хейлз, “Євангельський погляд на благополуччя: віра в дії”, в *Основні принципи благополуччя та самозабезпечення* (брошура, 2009), с. 1.
2. Томас С. Монсон, “Що я сьогодні зробив для когось?”, *Ліягона і Ensign*, лист. 2009, с. 87.

ДОДАТКОВІ ДЖЕРЕЛА

Ви хочете знайти більше інформації стосовно тем, що обговорювалися на цих сторінках? Вам стануть у пригоді кілька брошур, DVD, вебсайтів та інших джерел. Зайдіть на сайт 75yearsofwelfare.org, де ви знайдете більше інформації.

КОПИЮВАННЯ ЗАБОРОНЕНО

Під Його постійною опікою, художник Грег Олсен

“Чи ж не п'ять горобців продають за два гроші? Та проте перед Богом із них ні один не забутий.

Але навіть волосся вам на голові пораховане все. Не бійтесь: вартніші ви за багатьох горобців” (Лука 12:6–7).

*У 1829 році апостоли давнини
Петро, Яків та Іван явилися
Джозефу Сміту й Оліверу
Каудері та надали їм Мелхиседе-
кове священство. Проходячи такий
самий процес висвячення, всі гідні
члени Церкви чоловічої статі мо-
жуть отримати і застосовувати
священство—повноваження діяти
від імені Бога. Див. сс. 14, 16 і 19.*